

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

LGr
B117B

BACCHYLIDIS^E
CARMINA

CVM FRAGMENTIS

EDIDIT

FRIDERICVS BLASS.

7 3386
7/11/98

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.
MDCCCXCVIII.

PRAEFATIO.

I.

Post Hyperidis orationes, Aristotelis Rempublicam Atheniensium, Herondae mimiambos nunc quartum donum insperatum Bacchylidis carmina nobis Aegyptus misit. Resurgunt litterae vetustae; ζῶσιν οἱ γὰρ ὅπαι κείμενοι, atque utinam etiam alii, qui nunc nondum videntur! Sed omnia iam spe concipere audemus, et ut amicum quendam memini dicere, divinandi facultatem vel ob eam rem sibi aliquis exoptet, ut possit praevidere, quantopere mutatum post quinquaginta annos qui tum vivent habituri sint Graecarum litterarum ambitum. Verum nihil proficimus optando, oportet deorum muneribus uti, ὅττι διδοῖεν, modo ne σιγῇ, ut est apud Homerum; recte enim Bacchylides: πρᾶξαντι δ' εὔ οὐ φέρει νόσμον σιωπά. Celebremus igitur χάριν Κητᾶς ἀηδόνος, quae post mille quingentorum annorum silentium iam denuo canit, neve obliviscamur eorum per quos his beneficiis fruimur, inter quos principem locum non sine magnis laboribus tenet Fridericus Kenyon, et Aristotelis Politiae et Herondae et nunc Bacchylidis princeps editor.

Volumen sive volumina chartacea quibus haec carmina continentur extremo anno 1896 ex Aegypti aliquo loco accepit Museum Britannicum, condicione quam maxime potest lacera, sed alioquin in universum egregia: facillime enim hae laciniae legebantur. Editor autem postquam in eis componendis atque in ordinem redigendis diu multumque desudavit, ex ducentis fragmentis quattuor magnas partes effecit, relictis praeter eas non plus LXXI fru-

stulis; tot enim in ectypi pulcherrimi quod a Musei curatoribus una editum est tabulis duabus ultimis conspiciuntur. Accesserunt autem tria alia fragmenta, quorum duo Bernardus Grenfell ex Aegypto attulit, unum diversae originis fragmentis chartaceis antea adhaeserat; haec tria non sunt in ectypo. Eodem fere tempore accidit ut ipse Londinium venirem et insigni eorum qui Museo praesunt liberalitate copiam chartae inspectandae et examinandae nanciscerer; unde coniuncta utriusque opera, et Kenyonis et mea, effectum est ut iam in editione principe non plus XL essent fragmenta, ceteris aut loco suo repositis aut cum aliis coniunctis, partes autem magnae separatae inter se non iam quattuor, sed tres tantum exstarent. Nunc in hac editione etiam multo minor est fragmentorum numerus; persuasum enim est non minus mihi quam Britanno editori, plerumque parum fidei esse supplementis e coniectura quamvis docta profectis, sed summa vi esse enitendum ut quam plurima testata habeamus, neque tempori parcendum, quo diuturno ad tot fragmenta tam exilia in locos suos restituenda opus esse usu cognitum est.

Sunt igitur, ut dixi, nunc quidem tres partes magnae, quarum prima paginas XXIV complectitur, secunda VII, tertia X. Prima confecta est e duabus quae antea fuerant; ordinem earum verum ab initio editor perspexerat. Neque vero dubitandum quin secunda primam subsecuta sit, etsi quantum inter eas desit definiri nequit. Sed tertiae partis nexusne fuerit cum prioribus an non fuerit, est profecto quaerendum. Res haec est. Carmina quae duabus prioribus continentur omnia sunt epinicia, quorum unum volumen antiquitus fuisse, non plura ut apud Pindarum Simonidemve, perquam probabile est. Veteres enim scriptores, ubi ex his carminibus afferunt, simplici formula utuntur *Βακχylίδου Ἐπινίκων*; contra legimus ἐν Ἰσθμιο-
νίκαις Πινδάρου, Σιμωνίδης ἐν Πεντάθλοις. In Pindaro praecipuam differentiam faciebat locus ludorum, in Simonide genus; at in his carminibus nunc recuperatis neque

loci neque generis ad ordinem constituendum ulla ratio habetur. Sed acute et sollerter Britannus editor monstravit et primum carmen quod nunc est cum ratione quadam primum locum tenere, patriae enim insulae Cei poeta antiquitates omnes eo carmine diligenter persecutus est, et ultimum quod nunc est non immerito in eum locum esse detrusum; solum enim victoriam celebrat non sacris ludis qui vocabantur partam, sed Petraeis Thessalicis adhuc plane ignotis. Fuerint igitur non plus XIII carmina¹⁾, qui est numerus Olympicorum Pindari, vel si in lacuna quam dixi totum carmen intercidit, fortasse quattuordecim. E fragmentis autem, quae ex epiniciis Bacchylidis nominatim afferuntur, duo in charta reperta sunt, unum restat hoc: ὥς δ' ἄπαξ εἶπεῖν, φρένα καὶ πνικινὰν κέρδος ἀνθρώπων βιάται, quod respuitur numeris horum carminum, quatenus eos cognitos habemus, sed potuit locum habere in c. XI aliqua epodo, quippe quarum numeri ignorentur. Non igitur est cur plura Bacchylidis epinicia Alexandrina aetate exstitisse putemus. Haec autem XIII vel XIV commodè continebantur uno volumine, versuum fere mille ducentorum; tot enim fuisse computantur, si undecimo tertioque decimo sexaginta fere addideris. Pindari libri tres priores — quartus enim extrema parte truncatus est — usque ad millenos sescenos plus minus extenduntur; sed etiam mille ducentos uni volumini satis superque fuisse e Birtii libro notissimo facile cognoscēs. Iam videamus tertiam Bacchylidis partem, in qua insunt carmina sex, versuum ut videtur minus quadrigentorum. Singula in morem tragoediarum nomina mythica habent: Ἀντινορίδαι ἢ Ἐλένης ἀπαίτησις, Ἡρακλῆς, Ἥιδεοι ἢ Θησεύς, Θησεύς, Ἰώ, Ἰδας. Patet primo obtutu e litterarum ordine esse collocata, partemque collectionis quae nobis servata est a littera A vel E usque ad I pertinere, mutilam esse quod attinet

1) Numeri mei inde ab VIII. a Kenyonis differunt; nempe fragmenta carminum quae apud illum numeros VII et VIII habent in unum carmen contraxi.

extremum, fortasse etiam quod principium. Quod autem genus sit carminum, docet Servius, qui ex carmine XVI. locum afferens sic ait: Bacchylides in *dithyrambis*. Pauca ex eo genere praeterea afferuntur, possumus autem Servii alterum quoque locum, ubi eadem formula utitur, ad verba quaedam referre quae Pindari scholiasta ex Bacchylide servavit, non definito carminis genere, quaeque in chartae nostrae fragmentulo nunc leguntur. Septimus is erit dithyrambus, expressus, ut equidem putaverim, ab Horatio in l. I c. 15, quod ad Bacchylidis imitationem factum esse testatur Porphyrio. Horatius Nereum de Troiani belli cladibus ad Paridem vaticinantem inducit; apud Graecum poëtam Porphyrione teste vaticinabatur Cassandra; fuerit igitur id carmen *Κασσάνδρα* inscriptum, et cum *Κ* littera proxima sit post *I*, proximum post Idam locum habuerit. Porro Pindari scholiasta in dithyrambo Bacchylidis de Philocteta narratum esse dicit: itaque alius fuit dithyrambus *Φιλοκτήτης*, et alius *Λαοκόων* secundum Servium, etsi eo loco 'in dithyrambis' illud non est additum; rursusque alius fortasse *Εὐρώπη* inscriptus, cum Europae quoque fabulam acceperimus a Bacchylide alicubi pertractatam esse (v. frg. 10 huius edit.). Quamquam hoc magis dubium videri debet, si quidem carminis quod primum habet charta nostra prior inscriptio ab *Α* littera incipit, etsi altera ab *E* sicut *Εὐρώπη*. Videmus certe praeter sex haec carmina alia consimilia complura fuisse, facileque adducimur ut coniciamus dithyrambos quoque circiter XIV fuisse et mille fere versuum numerum explesse, id est iusti voluminis mensuram. Itaque non unius voluminis has particulas nunc recuperavimus, sed duorum. Haec praeterea genera Bacchylidis carminum commemorantur: *ῥυμοί*, *Παιᾶνες*, *Προσόδια*, *Ῥοχρήματα*, *Ἐρωτικά*. At numerum librorum nemo indicat, incertaque coniectura, numeratis scilicet his nominibus, ad septenarium numerum pervenimus. Quamquam totum librum *ἔρωτικῶν* fuisse aegre mihi persuadeo, magisque putaverim ea cum hyporchematis, quae et ipsa hilarioris fuerunt argumenti, uno volumine fuisse comprehensa. Sed ne id quidem constat,

omnia quotquot fuerunt carminum genera alicubi commemorata esse. Septem autem libros si ponimus, versuumque numerum ad septem milia, ex quibus mille ducenti nunc recuperati sunt, ratio est eius numeri ad septem milium summam fere eadem, quam videmus eorum fragmentorum Bergkii, quae iam suo loco inventa sunt, ad omnium fragmentorum summam. Numero enim vel sexaginta novem vel sexaginta septem, e quibus comparuerunt duodecim.

Ad librum nostrum revertamur; licebit enim singulari numero uti, quamvis duo volumina fuerint. Elegantissime et luculentissime scriptus est ab una manu, litteris magnis, latis paginis, in quibus singulis triceni quini quaternive versus esse solent, sed nunquam minus sunt XXXII, neque plus XXXVI. Aetas esse videtur editori Britanno extrema Ptolemaica, circa annum L a. Chr.: quod iudicium nititur maxime Ξ litterae forma, ex duobus ductibus transversis punctoque medio constante. Sed nescio an orthographicae rationes Ptolemaicae aetati parum conveniant, quae sunt fere (etiam magis correctorum, quos consentaneum est aliquanto post sua in librum intulisse) ad normas a grammaticis qui post Chr. n. fuerunt exactae.¹⁾ Non solent confundi inter se I et EI, nisi ubi grammatici ipsi perperam decreverunt: $\mu\chi\theta\epsilon\iota\delta\alpha$, $\omicron\iota\kappa\tau\epsilon\iota\theta\omicron\nu\tau\alpha$; in inscriptionibus carminum a correctoribus profectis etiam $\tau\iota\sigma\acute{\iota}\alpha$ et $\Phi\lambda\iota\alpha\sigma\acute{\iota}\omega$ (at $\Phi\lambda\epsilon\iota\omicron\upsilon\nu\tau\alpha$ in carmine ipso). Praeterea²⁾ $\Phi\epsilon\rho\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\kappa\omicron\varsigma$ est V, 184 (- $\nu\iota\kappa\omicron\nu$ 37), $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\lambda\acute{\iota}\nu\eta\sigma\epsilon\nu$ IX, 10, $\Lambda\acute{\iota}\gamma\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\varsigma$ XI, 6, $\omega\rho\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\tau\omicron$ XII, 112, $\delta\epsilon\iota\nu\eta\eta\nu\tau\omicron$ (pr. m.) XVI, 107 (sed $\delta\acute{\iota}\nu\alpha\sigma\epsilon\nu$ ibd. 18), $\nu\epsilon\iota\nu$ pro $\nu\acute{\iota}\nu$ ibd. 91, $\acute{\epsilon}\rho\iota\psi\iota\pi\acute{\upsilon}\lambda\alpha\nu$ a corr. V, 56, $\acute{\eta}\rho\iota\pi\omicron\nu$ X, 68 ($\acute{\epsilon}\rho\epsilon\psi\iota$ - XII, 167), $\sigma\acute{\tau}\acute{\iota}\chi\epsilon\iota\nu$ XVII, 36, $\Pi\epsilon\iota\epsilon\rho\acute{\iota}\delta\epsilon\varsigma$ XVIII, 3. 35, $\theta\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha$ XII, 149, hoc quidem ex Aristarchi doctrina, qui $\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ ab $\theta\epsilon\acute{\iota}\nu\omega$ derivabat ut $\delta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\varsigma$ ab $\delta\acute{\epsilon}\acute{\omega}$. Iam quaeso compares Herondae chartam, ubi plerumque pro omni $\epsilon\iota$ ι scribitur; videbis interesse aliquantum

1) Huius rei me admonuit adolescens studiosissimus, qui plurimarum chartarum scribendi rationes examinavit, W. Crönert.

2) Cf. Ludwich Ind. lect. Reg. 1898 p. 42.

temporis inter utramque chartam, quo grammatici Atticam scribendi rationem restituere coeperunt. Iota adscriptum ubi omissum erat plerumque a correctore suppletum est (etiam in *κτανόπρωρα* XVI, 1); sed nesciebant hi homines etiam in *θνύσσω* (XIII, 166) et *θρῶσσω* (XIII, 90) eam litteram addendam esse, ut recte docuit Herodianus. Videntur autem mihi ex orthographia certiora aetatis indicia sumi quam ex litterarum formis: quare equidem Herondae chartam antiquiorem hac Bacchylidis esse censeo, etsi dissentit editor harum rerum peritissimus, alteri vel tertio post Chr. n. saeculo illam attribuens. Sed primo post Chr. n. saeculo et ipse Bacchylidis chartam tribuerim.

Peccata inter scribendum admissa multa ipse qui scripsit sustulit; sed praeterea manus correctrices discernuntur fortasse duae, certe una, quarum correctionibus ex collatione cum altero libro profectis in universum non est cur diffidamus. Sunt ab his interdum etiam toti versus, quos librarius omiserat, in margine vel superiore vel inferiore suppleti. Sed videntur illi potius hic illic emendasse quae offendissent, quam dedita opera totum librum pertractasse. Inscriptiones enim carminum non sunt omnes eadem manu additae, quod erat certe correctoris diligentis, quinto autem carmini omnino nemo inscriptionem suam adiecit.

Spiritus accentusque iam prima manus multos appinxit, tum alios aliae, ut sit quaedam eorum frequentia, etsi minime omnia vocabula eis instructa sunt. Scimus in poetis, qui dialecto non Attica scripsissent, iam Alexandrina aetate id factitatum esse: quamquam in Bacchylide, cuius dialectus non nimis longe a communi recedebat, non erat tantum accentibus spiritibusque opus quantum in Alcmane vel Sapphone. Antiquior ratio in eo cernitur, quod oxytona nunquam in ultima syllaba vel acutum vel gravem accipiunt, sed in prioribus accentu gravi notantur, ut interdum etiam circumflexa: *πάνθ' ἄλης, βλήχρας* (genit.), *ὀβριμὸ δ' ἔρξει* (*τε*) *λεὺτ' ἄθεισα*). Is autem mos minime ineptus — nempe ab initio admonebantur legentes, ne perperam priori alicui

syllabae sonum acutum tribuerent — non nunc primum comparet, sed pridem ex Iliadis charta Bankesiana Parisinisque Homeri fragmentis cognitus est.¹⁾ Reliquae quoque notae, quae δέκα προσῳδίαις adnumerantur, frequentes pleraeque exstant: αἰ αι, αῖ ε, tum apostrophus et in compositis ὑφέν, ut φοινικονώτων V, 102; etiam διαστολή in ἐδεισε, νηρεος XVI, 102, scilicet ne priori voci ν adiungeretur. Interpunctum autem est non sine diligentia, puncto scilicet simplici in summo versu vel supra versum posito.²⁾

Iam quod ad fidem libri quae videatur attinet, possumus diligentiam aliquam agnoscere, non tamen ut peccata omnia sive vitata putemus — id quod correcturis multis ab alia demum manu illatis refutatur —, sive omnia corrigendo sublata. Ipsum archetypum unde descriptum est hic illic etiam lacunis infectum fuisse cognoscitur. Traditum neque suppletum est XVII, 48 ξίφος ἔχειν pro versu huius mensurae: υ υ υ - υ υ - υ - -, ut desint sex syllabae; praeterea eiusdem carminis v. 16 (qui est paginae ultimus) ab alia manu scriptus est, eadem quidem quae X, 23 σὺν ἄματι πρὸς γαῖα πεσόντα addidit, cum prima manus nihil ibi praeter tres primas syllabas scripsisset. Corruptelarum autem quas prima manus admiserat haec sint specimina: XVII, 2 τῶν ἄβροβικων (ἄβροβίων corr.) ἄναξ ιερωνων (Ἰώνων corr.). XIV, 54 δικαληθην (δέκαν ἰθίαν corr.), et ἀκόλουθον omissum v. 55. XII, 84 κατισυφανυχας pro καί τις ὑψανυχῆς (φ ne correctum quidem est). VIII, 12 αθλησανπαρμεμορωισυν pro ἄθλησαν ἐπ' Ἀρχεμόρω, τὸν (corr.). Apparet igitur eum qui librum scripsit depingendis tantum litteris fuisse intentum, sententiam autem poëtae non curasse, multoque minus numeros. Sed horum quidem etiam ei qui correxerunt nullam fere rationem

1) Cf. quae scripsi in „Handbuch d. klass. Alterthums-wissenschaft“ I², 308. Sunt autem accentus non doricae dialecti, sed communis linguae, quales in Pindaro quoque ponere solemus; notabile nihil fere praeter ἐπεῖ III, 23; nam φοῖβαν i. e. φοῖβᾶν XII, 139 nullus dubito quin unice verum sit.
2) In imo versu punctum positum XIV, 47 (K. p. XXI), VIII, 83.

habuisse videntur; multa enim reliquerunt, quae facillime emendare possent, ut V, 31 *μοι* pro *ἐμοί*, 49 *φιλοξένω* pro *-ξείνω*, 53 *ἀφνειὸν* pro *ἀφνεὸν* bisyllabo, 78 *προσέειπεν* pro *προσεῖπεν*, ut miremur 113 *συννεχέως* pro *συννεχέως* repositum in numerorum gratiam. Sed fuit haec varia lectio ex alio libro adscripta, cuius lectionis si auctor aliquis grammaticus fuit, non ideo putandi sunt hi nostri libri correctores eadem grammatica doctrina fuisse imbuti. Immo et correxerunt ea quorum loco aliam lectionem in libro collato invenirent, neque attigerunt quae ibi quoque eadem essent. Sunt autem quae ea ratione etiam falsa intulerint. V, 179 *Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν* recte et cum numeris convenienter m. pr.; *Ὀλυμπίων* corrector contra numeros. Ibid. 70 *Πορθανίδα* recte m. pr., perperam *-αονίδα* corrector. XII, 152 *ἔρενθε φώτων αἵματι γαῖα* m. pr., recte quoad numeros, sed insolenti activi usu; itaque *ἔρεύθετο* corrector. Dixeris hunc quidem ex coniectura interpolasse, neque nego auctorem primum lectionis *ἔρεύθετο* eo crimine urgeri, sed in libro a correctoribus collato nihil obstat quominus eam infuisse putemus; item *νῦν* a correctore adscriptum in III, 47 *τὰ πρόσθεν δ' ἐχθρὰ νῦν φίλα· θανεῖν γλυκίστον*. Ex quo quidem versu vel maxime omnium apparet summa incuria vel etiam inscitia numerorum quae in his hominibus fuit. Debebat corrector delere *ν* vocis *πρόσθεν*, quod non fecit, interpretamentoque insuper addito multo etiam magis versum deformavit. Levior est quaestio de *Ἀφάρητα* V, 129: *αφαρητα* ibi primo scriptum fuit, corrector autem tertium *A* sustulit. Putaverim duplicem antiquitus fuisse lectionem: *αφαρῆ.α.*^{τα.}, ortumque *-ητα* utraque coniuncta; memorabile autem est nusquam in hoc libro tales duplices lectiones punctis notatas esse traditas, quales et in *Πολιτείας* charta habemus et in Thucydidis fragmento nuperrime a duumviris Oxoniensibus ex Oxyrhynhi ruderibus protracto et in ipso Mediceo Aeschyli Sophoclisque.¹⁾

1) V. Aristot. *Πολ.* ed. Blass p. IX² sqq. XXXI; Egypt Explor. Fund Archaeological Report 1896/7 p. 13 (A. Hunt).

Non sunt haec quaeque his addere possis¹⁾ valde multa neque nimis gravia, neque videntur ullo tempore Bacchylidis carmina magnopere corrupta esse. Vitia numerorum quae insunt pleraque facillima ratione tolluntur; raro ex transpositione aliqua medela petenda est, ut egregie XIV, 47 Kenyon λόγων ἄρχεν scripsit pro ἄρχεν λόγων. Neque vero omnia tollenda esse puto, quae cum reliquis strophis non ad amussim conveniant, qua de re in alia huius praefationis parte disseram. Hic autem libet de duobus V. carminis locis dicere, ubi suspicio est a grammaticis, ut numerorum congruentiam efficerent, quaedam in peius mutata esse. Versus sunt strophae primae undecimus duodecimusque: (ἀπὸ ζαθέας) νόσου ξένος ὑμετέραν πέμπει κλεννὸν ἐς πόλιν, item decimus quartus quintusque: (κλει)νὸς θεράπων, ἐθέλει δὲ | γᾶρυν ἐκ στηθέων χέων | (αἰνεῖν Ἰέρωνα). Nihil est in verbis ibi suspecti; sed ultima priorum versuum syllaba deest in reliquis strophis omnibus praeter antistropham primam. Ibi autem haec leguntur: (26 sq.) δυσπαίπαλα κύματα· νομᾶται δ' ἐν ἀτρυτῷ χῆει | (λεπτότριχα . . ἔθειραν), et (29 sq.): (πνο)αῖσιν ἔθειραν ἀρίγνωτος μετ' ἀνθρώποις ἰδεῖν. Sed pro media forma νομᾶται utique activa postulatur, quam reponi iubent R. J. Walker, Arth. Ludwich, Arth. Platt, neque possumus non cum H. Weilio pro corrupto habere quod de aquila dicitur „conspicua *inter* homines“. Quid igitur si non mutemus μετ' in μέγ', neque vero ἀνθρώποις in οἰωνοῖς (quae sunt medelae a Weilio dubitanter propositae), sed simpliciter (id quod Walker faciendum censuit) deleamus μετ', ut illatum ab eo qui numeros strophae antistrophaeque exaequare cuperet? Eidem igitur etiam νομᾶται pro νομᾷ repositum tribuemus, neque nos morabitur quod medium iam scholiasta Hesiodi legit

1) Falso correctum est etiam IX, 23. X, 28. XII, 53. 156. XVI, 89. XVII, 53. Scholion esse XV, 34 ποταμῷ iuxta Ἀνρόμα viderunt Ludwich et v. Wilamowitz; corrumpit numeros dactylicos.

qui eum versum affert. Accedit autem simile quoddam ex carmine octavo, ubi in epodi primae principio haec est varia lectio: δὴ τότε ᾿Αδραστιον pr., ἃ καὶ τότε ᾿Αδρ. corr. Altera epodus habet ὦν ὦ πολυζήλωτε, quod in mensuram quam habet δὴ τότε facile redigas deleta particula ὦ; tertia epodus, etsi male habita, videtur tamen et ipsa a thesi secundum lectionem pr. m. incepisse: ὕμμι δ—, sed secundum correctoris ab arsi: ὕμμιν δ—. Exaequandi igitur studium hic quoque comparet, neque vero video cur in ep. α' ἃ καὶ τότε praestantius putem quam δὴ τότε, neque cur putem hoc casui deberi (cf. V, 156. Pind. Ol. III, 25).

Accentuum autem punctorumque a librario correctoribusve positorum nullam fere esse auctoritatem per se patet, maximusque eorum usus ex eo nunc provenit, quod integra illi legebant quae nos saepe mutila. Recte igitur quaeritur, num in c. I v. d 42 servanda sit haec interpunctio a grammatico sine dubio docto et intellegenti profecta: ὅσσον ἂν ζῶν χρόνον, τόνδ' ἔλαχεν· τί μάν; id est „quid enim aliud (praeterea)?“ Sed etiam τιμάν bonum sensum reddit: „hunc sortitus est honorem sibi tributum“, et accedit quod ea lectione recepta evanescit arsis correpta, quae praeter duas alias sola erat in hoc carmine. Nempe etiam illarum altera probabili ratione tolli potest. Legitur d v. 5 sq. str. ζ' de leone: ὁπότε | χρεῖ..... βολοῖ μαχας, ubi satis certa ratione mihi restituuisse videor: ὁπότε χρεῖόν τι κερβολοῖ μάχας. Κερβολεῖν idem est atque κερτομεῖν; est autem offensionē (non in eis quae supplevi, sed in ipsis traditis syllabis) praeter correptam arsin etiam -έοι quod expectabatur in -οῖ contractum. Iam cum eiusdem verbi alteram quoque formam habeamus σκερβόλλειν (Aristoph. Eq. 821; a (σ)κερβόλος nimirum et ipsam derivatam), facile est κερβόλλοι forma restituta utramque simul offensionem tollere.

Reliquum est ut notas ad carminum, systematum, stropharum divisionem significandam adhibitas indicem. Tradit Hephaestio in libelli περὶ ποιήματος capite X.,

post strophas antistrophasque poni paragraphum, post epodos, id est post integrum systema, coronidem et paragraphum, in fine autem totius carminis ex systematis compositi asteriscum. Eadem plane in scholiis Pindaricis leguntur. In libro autem nostro ratio quidem eadem agnoscitur, sed neglegenter adhibita. Paragraphus saepius deest quam est posita, coronidis autem nota cum paragraphi coniuncta plerumque in hanc formam simplicem redacta est: C —, etsi interdum appicti alii quoque ductus supra infraque pertinentes, quibus aliquanto magis reminiscimur formae ab Hephaestione inque scholiis traditae: C vel 3 . Eadem nota vel simplex vel aucta in extremis quoque plerisque carminibus appicta est; sed iuxta simplicem bis, post carmina VI et VII, asteriscus quoque comparet. Ex quibus VI. monostrophicum est, cui generi Hephaestio, obtemperantibus scholiis Pindaricis, asteriscum denegat, coronide contentum esse iubet.

II.

Postquam exposui de libro ipso potissima, sequitur ut de poetae rebus et ingenio, de carminum indole, sermonis forma, tum de numeris, denique de singulorum carminum argumentis disseram.

Pauca de Bacchylidis rebus ex his epiniciis dithyrambique discimus. Quorum tempora quae definiri possunt, brevi spatio omnia includuntur; neque enim credo carmen XII. ante Salaminiam pugnam scriptum esse, sed eisdem fere temporibus quibus V. Hoc annum habet 476, IV. 470, III. 468, videmusque poetam primum illud Cei scripsisse, at haec duo (ut puto) Syracusis apud Hieronem degentem, cuius hospitio iam ante annum 476 auctus erat. *Ξένον* enim Hieronis se appellat V, 11: itaque fuerat aliquando in Sicilia, fortasse una cum avunculo Simonide, eratque a rege benigne exceptus, unde is Olympicam suam victoriam praeter Pindarum etiam a Bacchylide celebrari veluit. De simultate autem, quam inter utrumque poetam

fuisse Pindari scholiastae ferunt, id discere videmur, nullam eam fuisse neque Pindaricos locos quibus nituntur illi de Bacchylide esse intellegendos. Docte et subtiliter de his rebus disseruit post inventa haec carmina, sed antequam cognita haberet, homo Italus L. A. Michelangeli¹⁾, periculo videlicet facto, utrum uno mense post retractanda sibi forent quae scripsisset an stare possent, optimeque illi ea audacia cessit. Nihil enim est in his carminibus quo Pindarus carpi videri possit, quem ut equidem putaverim Ceus poeta et summopere admiratus et quadamtenus imitatus est, non tamen ut aemulus existeret. Ceam lusciniam se ipse appellat extremo carmine tertio; itaque aquilae comparatio qua quintum ornavit non eo tendit ut se ei avi assimulet, id quod merito Pindaro relinquit, sed ampla materies carminis cum immenso aëris spatio in quo volat aquila comparatur. Postquam enim (v. 14 sqq.) consilium suum Hieronem laudandi declaravit, ita pergit: βαθὺν δ' αἰθέρα ξουθαῖσι τάμνων ὕψοῦ περὺγεσσι ταχέαις αἰετὸς . . θαρσεῖ κρατερῶ πύσυνος ἰσχυῖ e. q. s., commemorans scilicet etiam summum robur regiae avis ceterarumque avium canorarum metum, sed ita ut principalis res semper maneat itineris infinita licentia; itaque absoluta splendidissima comparatione his verbis ad suum argumentum venit: οὕτω καὶ ἐμοὶ μυρία παντῶ κέλευθος ὑμετέραν ἀρετὰν ὑμνεῖν, nempe propter multas Hieronis laudes, non propter suam facultatem. Non igitur se aquilam inter poetas dicit, quod satis aperte facit Pindarus compluribus locis; ridiculum enim sit, si quis sub ὀρνίθων λιγυφθόγγων appellatione cum aliis poetis Thebanum latere putet. Qui si quo huius carminis loco tecte respicitur, videtur respici (id quod iam Britannus editor observavit) ubi Hesiodi quandam sententiam Bacchylides laudat, Βοιωτὸν ἄνδρα eum dicens et πρόπολον Μουσῶν (191 sq.). Itaque quod ad Pindarum attinet, plane Horatii admonet

1) Della vita di B., Messina 1897; idem alteram commentationem postmodo edidit: Dopo il B. pubblicato, ibd. 1898.

Ceus poeta; Horatii enim sunt illa nota: Pindarum quisquis studet aemulari e. q. s., atque in eodem carmine: ego apis Matinae more modoque grata carpentis thyma e. q. s.; nam sic Bacchylides quoque de se: *νασιῶτιν λιγύφθογγον μέλισσαν* (IX, 10), ut ab illo hoc quoque cum multis aliis Horatius sumpsisse videatur.

Nihil igitur opus est Pindari comparatione minorem poetam, sed tamen poetam, urgere atque deprimere velle. Statum enim inferiorem, quem ipse sibi sumpsit, non sine laude tuetur, neque indignus est qui se quoque Musarum *προφήτην* appellet (VIII, 3). Quippe sedulo cavet ne in collaudando vel Hierone vel alio quocunque immodicus sit et effusus, sed sacri ministerii sui memor et laudem dumtaxat veram tribuit neque reticet a Musa sua sibi imperata. Imperaverat autem ut moneret Hieronem ne hominem se esse oblivisceretur, quod facit Bacchylides introductis heroibus clarissimis, ex quibus alter fortunas suas tristissimas e numinis ira coortas narrat, alter, nempe Hercules ipse, suis dictis factisque inscius atque imprudens sibi exitium parat. Haec igitur voluit Hieronem ex his colligere: se quoque deorum numini et potestati supremae esse subiectum neque posse effugere quaecunque di decrevissent. Intererat enim ex aevi illius sententia inter regem et deum non pusillum quoddam, sed tantundem fere quantum inter terram atque caelum¹⁾, seroque Graeci ab orientis populis didicerunt reges virosque potentes iuxta deos vel etiam supra deos colere. Cuius rei primum exemplum dederunt Samii optimates a Lysandro restituti, homines Persarum consuetudine iam diu infecti; Persarum enim erat, ut ait Isocrates, hominem mortalem humi prostratos adorare et *δαίμονος* nomine salutare, contra deos etiam minoris quam homines facere. Ipse Isocrates

1) Pind. N. VI, 3 sq. Pyth. X, 27. Intellegent periti, me vehementer dissentire ab eis quae Wilamowitzius in libro aliquin egregio de Aristotele scripto (Ar. u. Athen I, 337 sq.) de eadem re disputavit.

cum Euagorae Cyprii encomium conscriberet ab hac barbara superstitione non satis cavit; idem tamen in oratione epistulisque Philippo Macedoni scriptis Graecae indolis se memorem ubique praestat, et cum dicit (ep. III, 5): οὐδὲν γὰρ ἔσται λοιπὸν ἔτι πλὴν θεὸν γενέσθαι, non hoc profecto dicit, fore ut Philippus denique deus fiat, sed in summo humanae quidem fortunae fastigio tum eum constitutum fore. Scimus Philippum aliter de se sensisse, scimus filium eius Alexandrum, scimus Athenienses, postquam deorum suorum veterum servitium exuerunt (quippe quos iam „aut longe abesse putarent, aut auribus carere, aut omnino non esse, aut res hominum non curare“), fatali quadam necessitate in hominum foedissimum servitium turpissimamque adulationem esse prolapsos.

Puto me non inutiliter in his rebus commoratum esse; sane enim magni aestimandum est, quod incorruptae Graeciae monumenta nova haec nobis Aegyptus donavit. Alexander Magnus vix toleravisset carmina qualia Hieroni Bacchylides Pindarusque scripserunt; Hiero non modo toleravit, sed praemiis amplis, puto, remuneravit. Adde quod idem non exegit a poeta, ut pugnae Himerensis clarissimae dignum praeconium insereret, sed contentus fuit duobus verbis: χαλκεοστέρου τ' Ἄρῃος, quibus statim adiuncta est admonitio, ne sibi potius quam dis haec adscriberet: εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός. Tum si quis cum Heronda invento Bacchylidem inventum comparat, recte facit eatenus dumtaxat, quod et hic minor fuit Pindaro avunculoque suo et Herondas multis inferior; optassemus igitur et pro Heronda Archilochum et pro Bacchylide Simonidem, si data esset optio. At cetera omnia dissimilia, Herondasque Bacchylide multis partibus inferior. Alter vitam cotidianam depingens non reformidat sordes, quibus etiam delectari videtur, longissime autem abest ab Archilochi spiritu ardenti, qui ne ipsis quidem sordibus magnopere infectari potuit: contra apud Ceu omnia serena sunt et limpida, similia aëri excelso neque sordibus humanis contaminato. Quod autem dicit

Wilamowitzius ne apud veteres quidem in honore fuisse Bacchylidem (sicut non fuit Herondas), iustum modum mihi vir doctissimus excedere videtur. Verum est Atticorum neminem Bacchylidis mentionem facere; Alexandrini autem in ordinem lyricorum poetarum receperunt, nimirum quod hunc quoque poetam non parvi faciebant. Frustra enim obnititur Wilamowitzius, omnes in eum ordinem receptos esse perhibens, quorum opera sat multa Alexandrinis praesto fuissent; itaque cogitur ut Corinnam praeter omnem veri speciem dicat prioribus Alexandrinis ignotam fuisse, quoniam ea quidem in ordinem non venit. Sed cur Melanippides, Philoxenus, Timotheus, alii dithyramborum et nomorum auctores non sunt recepti, quorum opera multa usque ad Alexandrinum aevum durasse certissimum est? Nempe ei criticorum iudicio non sunt probati, sicut est probatus Bacchylides. Atque id ipsum, quod huius tot carmina usque ad illa tempora manserant, nonne manifesto ostendit multis hunc quoque poetam in pretio fuisse? Et scripsit teste Ammonio (p. 79) Didymus commentarios in epinicia. Iam quod ad Romanos attinet, uno Horatio imitatore Bacchylides contentus esse potest, si quidem imitari est tacite probare: cuius imitationis a veteribus testatae nunc etiam plura exempla agnoscimus. Plutarchus quin eum legerit non est dubium; legisse alios quoque multos credibile est usque ad Iulianum imperatorem, hominem minime contemnendi iudicii, de quo haec tradit Ammianus Marcellinus (XXV, 4; frg. 38): „recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id asserentem, quod“ e. q. s. Ea autem quae Clemens Alexandrinus ex Bacchylide affert, unde tandem scit Wilamowitzius ex anthologiis quibusdam ab eo sumpta esse? Quippe haec carmina et iucunda erant et intellectu facilia, quae si non summa laus est, poterat tamen (et nunc potest) multis Bacchylidem prae Pindaro commendare. Sed haec non ideo disputavi, ut ἀλαθείαν, de qua multus est Bacchylides, cupida contentione obruerem. Fuit quidam artior lyricorum ordo, in quem venerunt cum Stesichoro Alcaeoque

Pindarus et Simonides, non venerunt Alcman, Ibycus, Anacreon, Bacchylides; itaque et apud Dionysium (librum secundum *περὶ μιμήσεως* dico) et apud Quintilianum de his silentium est. Sed vide quid praemittat Quintilianus (X, 1, 45) indicii auctorum quos adulescentibus commendat: „fateor plures legendos esse quam qui a me nominabuntur“. Atque si mediocribus (ut ait Wilamowitzius Horatiano loco usus) poetis bellum indicitur, Latinis quidem quid futurum sit plane nescio. Verum poetam fuisse Catullum nemo negat; magnum autem et Pindaro Aeschylou aequiperandum quis tandem dicere ausit? Neque tamen Horatius eos mediocres intellegi vult, qui infra summum sint, sed qui nihil habeant quod magnopere placere possit: Isyllum igitur Delphicosque poetas in eo numero reponamus, a Bacchylide vero ipsoque Horatio id nomen procul arceamus. Disertum de Ceo poeta iudicium nullum superest praeter Longini qui dicitur hoc (de sublimit. 33, 4 sq.): esse maximorum poetarum interdum etiam dormire et labi, idque apparere et in Homero et in Archilochio Pindaroque et Sophocle; at minores, qui non tantum auderent neque spiritu tam sublime efficerentur, tuto plerumque incedere et a lapsu cavere; horum autem exempla dat Apollonium, Eratosthenem, Bacchylidem, Ionem interrogatque: *τί δ' ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς; ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος κτέ.* Haec igitur Bacchylidi sicut Ioni tribuit, *καλλιγραφίαν* et *τὸ γλαφυρόν*, quae sunt non grandis atque sublimis generis propria, sed medii cuiusdam, quod sunt qui floridum appellaverint. Maneat autem sua cuique generi laus.

Non magis mihi quam Britanno editori consilium est omnia hoc loco de Bacchylide exsequi, sed potissima quaedam excerpere, cetera aliis relinquere. Latiorem eum esse quam Pindarum facile apparet; singulis rebus ornandis tempus insumit neque facile patitur ut sine ornatu aliquid prodeat; maxime autem dei ubi comparent semper epi-

thetis suis quasi induti sunt, ut in quinto carmine: ἵοστέ-
 φάνων Μοισᾶν, Χαρίτεσσι βαθυζώνοις, χρυσάμπυκος Οὐρα-
 νίας, tum εὐρυνάνακτος Ζηνὸς ἐρισφαράγου; rursus νηανοπλο-
 κάμου Νίκας, χαλκεοστέρνον Ἄρης, χρυσόπαχυς Ἄως, Διὸς
 ἀργικραύνου, Φερσεφόνιας τανισφύρου, Διὸς μεγάλου, καλλι-
 ζωνος Ἥρα, Παλλάδι ξανθᾷ, καλυκοστεφάνου σεμνᾶς χόλον
 Ἀρτέμιδος λευκωλένου, δαΐφρων ἀγροτέρα Λατοῦς θυγάτηρ;
 denique καρτερόθυμος Ἄρης, χρυσέας Κύπριδος θελξιμβρό-
 του, λευκώλενε Καλλιόπα, Δία Κρονίδαν Ὀλύμπιον ἀρχαγόν
 θεῶν, ὁ μεγιστοπάτωρ Ζεὺς. Sunt quaedam in his vulgaria
 atque trita, pleraque autem minime vulgaria, sed arte
 quaesita. Britannus editor vocabula centum duo computat
 quae nunc primum compareant, inter quae longe maxima
 pars sunt epitheta; Italus autem G. Fraccaroli¹⁾ diligenti
 comparatione instituta ostendit non ita multa epitheta
 Bacchylidi cum Pindaro esse communia, ut appareat in
 utroque studium novandi neque ab altero sumendi. Idem
 recte observat usum epithetorum apud Pindarum longe
 parciolem esse; Ceus enim, ut est de Alcidasmanthe apud
 Aristotelem²⁾, epitheta non ut condimentum sed ut cibum
 adhibere videtur. Praeterea cur est Urania χρυσάμπυξ,
 Calliope et Diana λευκώλενος, Victoria νηανοπλόκαμος?
 Nempe quia deae sunt sive potius quia feminae; nihil
 enim haec proprii habent neque singulis personis accom-
 modata sunt. Sed Homerum scilicet lyricus imitatur,
 apud quem non magis deus aliquis vel etiam homo sine
 epitheto nominatur, ut abesse non possit quin ex eis epi-
 thetis quaedam multo usu detrita videantur neque animum
 ferire possint, velut δῖος, θεοειδής, θεοῖς ἐπιείκελος,
 quippe quae quibuslibet hominibus promiscue tribuantur.
 In comparationibus quoque Bacchylides Homeri exemplum
 sequitur, dilatando omniaque diligenter depingendo et
 exornando; hinc fit ut et aquilae illa comparatio integram
 stropham quinti carminis expleat, et altera navis ventis
 conflictatae sed denique portum nactae item integram

1) Rivista di Filologia XXVI, 14 sqq. 2) Aristot. Rhet.
 III, 3: οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται ἀλλ' ὥς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις

duodecimi. Pindaro autem nunquam tantum otii est, sed densus sententiis imaginibusque ab alia ad aliam festinat. Id quoque sane notabile, quod Pindarus ipsam victoriam quam canit, etsi necessario commemorat, tamen nunquam fere ante oculos subtili descriptione collocat; contra Bacchylides hoc quam maxime suum ducens Pherenici equi cursui depingendo tredecim versus tribuit, et Automedem pentathlum laudans singula certamina vivide enarrat, et Atheniensem *δολιχοδρόμον* quem carmine IX. celebrat sic celebrat, ut memoriam longi cursus singillatim describendo instauret. Pindarus autem, ut unum id commemorem, de Pherenico haec tantum habet quae dicat: *Φερηνίκον χάρις —, ὅτε παρ' Ἀλφεῶν σύτο, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, κρᾶται δὲ προσέμειξε δεσπόταν.*

Iam quod ad structuram totius alicuius carminis epinicii attinet, videtur non solum ante Bacchylidem, sed etiam ante Pindarum certa eis carminibus forma constituta esse, fortasse per Simonidem, qui utroque multo antiquior fuit. Non id dico, similia esse inter se haec carmina sicut ovum ovo, sed ut avem avi vel denique animal animali. Una est pars victori et eius rebus ipsique victoriae destinata, altera mythica, tertia gnomica; itaque sunt complura genera carminum in hoc unum genus quasi conflata, cum et sententiae per se carminis quoddam genus conficere possent et narrationes mythicae. Simonidis enim carmen, de quo in Platonis Protagora disputatur, totum sententiosum fuit, dithyrambi autem qui vocabantur, id quod nunc aliquanto melius quam antehac cernimus, praeter prooemium et clausulam nihil nisi narrationem habebant poterantque vel sola ea contineri. Apud Pindarum sententiosa pars plerumque deficit; aliud enim est singulas sententias interspergere, aliud longo ordine eas nectere, quod ille utpote Boeotus fortasse minus facere potuit, sed potuerunt Iones homines Cei. Sed ex tribus his mixtis unum aliquod emergere debebat, quaeriturque, num bene haec miscere et temperare sciat Bacchylides, ut unum sit quodque carmen, non duo vel tria disiuncta

et male conexas. Fabulas igitur intextas habent haec carmina: I. III. V. VIII. X. XII, non habent praeter breviuscula II. IV. VI etiam VII. IX et ut putaverim XIII, cuius dimidia pars vel minus eo exstat; de XI nihil sciri potest. Itaque ut a III. initium faciam, quin Croesi fabula ibi narrata non extrinsecus sit superaddita, sed interiore nexu cohaereat, nemini dubium esse potest. Sententia enim quam proponit poeta v. 21 sq., ex Hieronis erga Apollinem munificentia deducta: θεὸν θεόν τις ἀγλαΐζειω, ὃ γὰρ ἄριστος ὄλβων, ea ipsa Croesi fabula, quae statim adnexa est, quam optime illustratur, post fabulam autem reditus fit ad Hieronem comparatione inter illum Croesumque instituta. Sed in quinto carmine quid simile inter Hieronem et Meleagrum sive Herculem? Nihil sane; verum alia argumenta aliam tractationem posebant. Ostendere voluit Bacchylides, ut iam antea dixi, sortis communis humanae miseram condicionem, ex qua reges non magis quam ceteri mortales essent exempti; non igitur potuit comparatione uti, cum non naeniam aliquam caneret sed victoriae equestris laetitiam celebraret. Itaque haec Meleagri Herculisque fabula non illustrat ante dicta, quibus victoriam ceterasque Hieronis laudes extulerat, sed contraposita est. Praeparatur autem sententiis quibusdam: 36 εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός, et generali illa quae proxime ante fabulam posita est (53 sqq.): οὐ γὰρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφν. Porro in carmine XII. victor est pancratiasta, patria Aegina Salaminia victoria insignis eademque Aeacidarum heroum indigenarum in tutela agens; vix igitur dicere opus est, quam apte mythica pars Aiakis Achillisque apud Troiam fortiter facta enarret. Aeaci progenies etiam in VIII. celebratur, quia nimirum et ille Aegina nympa, Asopi filia, ortus esse credebatur et Phlius victoris patria fluvium Asopum habebat, sed ob foedas eius carminis lacunas ignoratur, quibus rationibus poeta eas ibi fabulas exsecutus sit. In decimo autem carmine videtur sane tenui filo Proeti filiarum fabula cum victore Metapontino conexasse, nempe Dianae

Ἡμέρας religione ex Arcadia Metapontium translata; ea enim dea et Proeti filias denique sanasse et Alexidamo post Olympicum certamen prospero eventu carens Delphicam victoriam tribuisse dicitur. In primi autem carminis structuram nunc demum introspicere possumus, postquam Wilamowitzii Ellisiique doctrina fabulae quae ibi exstabat argumentum paullo clariore in luce collocatum est. Itaque summa carminis his sententiis contineri videtur (d 21 sqq.): φαμί καὶ φάσω μέγιστον κῦδος ἔχειν ἀρετάν· πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ, ἐθέλει δ' αὖξεν φρένας ἀνδρός, ὃ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς ἐλπίδι κυδροτέρῳ σαίνει κέαρ. Haec propter victorem Argium et quodammodo de Argio dicta esse ostendunt versus 17 sqq.: Κρονίδας Ἰσθμιονίκαν θῆκεν ἀντ' εὐεργεσιᾶν. Fabulam autem carminis videre videmur de mulieribus pauperculis fuisse, quae Iovem olim hospitio exceperint quasque ille magnopere remunerarit. Optimus igitur atque intimus in hoc quoque carmine partium nexus comparet. Addo esse ubi duplex sit mythica pars, narratione statim post principium inserta de ludorum quibus victoria parta est originibus. Hoc factum est et in VIII. et in XII., illic nullo interiore vinculo intercedente — certe non cernitur quid praeter Nemeaeos ludos commune sit Adrasti expeditioni infaustae et Automedis victoriae —, at in XII. multa cum arte, cum Hercules Nemeae cum leone luctans pancratiastae victoris quasi imago monstretur. Sententiosa autem pars et primi carminis ultimum systema occupat et tertii paullo minus quam duo ultima systemata; idem locus est sententiis in nono datus, et in XIII. ipsum principium ab eis fit. Alia carmina ampla aut carent sententiis generalibus (X), aut raras habent (V), aut denique cum laudibus ita intertextas, ut per se partem non efficiant (XII). Ceterum etiam duodecimum ex eis est in quibus unitas illa quam requirere solemus minime desideretur; canitur enim fortis pancratiasta cum forti patria Aegina fortibusque eius heroibus. Non igitur ars in componendis variis partibus huic poetae defuit, etsi non eadem ubique exhibetur.

De dialecto qua Bacchylides usus est iam Britannus editor potissima declaravit, alia Wilamowitzius adiecit.¹⁾ Vêram Doridem, qualis fuit vel apud Epicharmum vel apud Alcmanem, non magis quam in Pindaro grammatici agnoverunt, sed est sermonis forma vel epica vel communis poetica cum Dorica et ex exigua parte etiam Aeolica temperata, maximeque accentus vulgares sunt. *A* est pro *H* in plerisque, ubi Doris illam vocalem habebat; habere autem solita est etiam in *Ζηνός εἰρήνα Ἀλκμήνα μῆλον* („ovis“). Sed praeterea Bacchylides similes sonos vitans dissimilesve sectatus *φήμα* dicit ex Iade et Doride mixtum, item *κυβερνήτας, ἄδμήτα* sed *ἄδματοι, λησταί* sed *λαῖς*, ut ab ea regula *Ἀθάνα* tantum et *Ἀθᾶναι* et *προφάτας*²⁾ dissideant. Cur post *ζ η* praeferat, nescio; sed certe et *ζᾶλος Πολύζαλος*, item *Τροζάν* doricum est et apud hunc semper *ἐπίζηλος πολύζηλος πολυζήλωτος Τροιζηνία* (XVI, 58) exstant. Denique *παρηΐδων* XVI, 13, ut apud tragicos; doricum est *παράα* vel *παράα*. *T* doricum pro *Σ* in universum non receptum est; itaque *σύ*, non *τύ* ut saepe apud Pindarum (nisi quod dativi enclitica forma *τοι* est, quam ionica quoque dialectus habet, et *ὄρθο-τονουμένη* semel dorice *τίν*, XVII, 14), et in verborum tertia plurali plerumque *-σι(ν)*, ut *φασίν, εἰσί, ἴσχουσι, οἰκεῦσι*, et in eadem singulari *ἐφίησι*. Sed observatur quod antecedente *σ (ξ)* tertia pluralis in *-οντι* exit: *πτάσσοντι* V, 22, *καρύξοντι* XII, 231; item si elidenda erat vocalis, quam elisionem respuebat *-ουσι(ν)*: *σεύοντ'* XVII, 10, *βρίθοντ'* frg. 4, 17; contra *-ουσιν* est necessario IX, 45 *αὔξουσιν τὸ*. Praeterea haec sunt dorica: *εὐκλέϊξας* VI, 16, *δοίαξε* X, 87, *παιάνιξαν* XVI, 129; infinitivus in *-εν* aliquoties: *ἐρύκεν* (hoc accentu) XVI, 41, *θύεν* XV, 18 (*ῥ* ut apud Homerum Pindarum alios), *ἴσχεν* (monstrantibus numeris) XVI, 88, *φυλάσσειν* XVIII, 25, sed neque semper (*λαγχάνειν ἀπὸ* IV, 20) neque unquam a verbis in *-έω*

1) Gött. Gel. Anz. 1898 p. 152 sqq.
Thomas.

2) Monuit F. W.

(εὐμαρεῖν οὐδὲν I d 37); αἶ pro εἶ bis tantum, νιν (semel μιν traditum, X, 111), θατήρ = θεατήρ a dorico θᾶσθαι IX, 23, ὄρονιχες V, 22 sq. Valde raras sunt formae Aeolicae: ἄμμι XVI, 25 (ῥμμι VIII, 97?), κλεεννός iuxta κλεινός, ἔμμεν, ἔμμεναι (XVII, 14) iuxta εἴμεν (IX, 48), ἔλλᾶθι X, 8 (offendit ᾶ); tum non plus semel Μοῖσα V, 4, item semel λαχοῖσαν XVIII, 13 sq.; adde ἐπαθρήσαις (quod pro participio habeo) XII, 227. Δίνηντο = δινέοντο est XVI, 107, sed accentu falso (-ήντο) instructum. Epica insolentiora sunt λάχῃσι (ΛΑΧΗΙCΙ) XVIII, 3 sq. et θάλλῃσι frg. 20, 2, quod pro coniunctivo utique accipiendum est. Digamma in libro nostro nusquam comparet; sed a poeta ipso scriptum esse putaverim, ubi eo omisso hiatus fit, sicut a Pindaro; falsum digamma est in εἴλετο (F)ιὸν V, 75, nam Fίον fuit et Fιός „virus“, sed ιός „sagitta“ ea consona caruit¹⁾, unde Homerus eo ipso versu, quem Bacchylides imitatus est (A 116): αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ιόν. Adde (F)ιανθείς XVI, 131, (F)ιαίνεται III, 68? (v. adn.). Nunquam autem accedente F ad consonam syllaba producitur. Ceterum pro numerorum necessitatibus vel μόνος poëta adhibet vel μούνος, κόρα et κούρα, ἴσος et ἴσον, κᾶλός et κᾶλός; memorabile ἀλαθείᾱ ad normam ionicam ἀληθινή.

III.

De numeris Bacchylideis versibusque, stropharum et carminum compositione, video mihi paullo plura dicenda esse, eo quidem magis, quod insignibus his novis copiis potiti etiam ad vetera rectius intellegenda aliquid proficere possumus.

Scripta igitur sunt haec carmina per cola, qua ratione Aristophanem Byzantium opera Pindari, Simonidis, aliorum poetarum lyricorum digessisse accepimus. Manet ea ratio in Pindari libris qui hodie exstant, etsi num sincere ubique Aristophanea membrorum divisio ad nos propagata sit

1) Wackernagel; Wilamowitz p. 152.

dubitari potest. Ipsi poetae credendi sunt non divisim sed coniunctim totas strophas scripsisse¹⁾, fuisseque antiquitus simillimam speciem carminis alicuius lyrici (maxime dithyramborum recentiorum, qui etiam strophis carerent) atque orationis pedestris, neque solum speciem sed etiam ipsam numerorum compagem, postquam oratio ad exemplum dithyramborum aliorumque carminum lyricorum numeris uti coepit.²⁾ Alexandrina autem aetate, cum iam non canerentur antiquorum carmina, sed recitarentur legerenturque, in modum vel Homeri vel Euripidis versibus divisus etiam in Pindaro ceterisque opus fuit, occuparuntque provinciam a musicis derelictam grammatici metricique. Qui qua scientia eam administraverint, iam paullo melius quam antehac discernere possumus; non enim est veri simile, inter eam divisionem quam Aristophanes — sive alius fuit — in Bacchylide instituit eamque quam iam oculis cernimus permultum interesse.

In universum igitur videmus cola ab his grammaticis constituta trimetri sive temporum XVIII mensuram non excedere, sicut non excessit $\pi\acute{o}\upsilon\varsigma$ rhythmicorum; nam de paeonicis usque ad XXV tempora extentis non est quod hic disseram. Extant tamen praeter trimetros aliquot hypercatalectos (ut V, str. 9. ep. 1. 3) etiam tetrametri pauci: VIII ep. 2. IX, 10. XIV, 6 (ut omittam carmen XVI numeris difficillimis scriptum), et in stropha carminis XII versus sextus septimusque semel in unum eumque tetrametrum coacti sunt: — ∪ — — ∪ — — ∪ ∪ — ∪ ∪ —; item in eiusdem epodo semel tertius quartusque: — — ∪ — — — ∪ ∪ — ∪ ∪ —. Poterant autem hi utrique coniungi secundum rationem a Boeckhio clarissimo viro institutam. Contra in eodem carmine trimetri hypercata-

1) Diu est ex quo hoc pronuntiavit Wilamowitzius, cuius sententia carminibus melicis lapidi incisis, tum Orestis Euripideae fragmento chartaceo insigniter confirmata est. V. et. Christ Pind. p. XIV sq. 2) Cic. de or. III, 185: *inde ille licentior et divitior fluxit dithyrambus, cuius membra et pedes, ut ait idem (Theophrastus), sunt in omni locupleti oratione diffusa.*

lecti semper divisi sunt: — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — | ∪ — ∪ — — (str. 1. 2; 7. 8; ep. 2. 3), atque in primi una epodo etiam acatalectus in ceteris epodis non divisus: — ∪ — — — ∪ — | — — ∪ — —. Fortasse igitur ipsi grammatici etiam saepius periodos e binis membris compositas admiserant, cui quidem rei etiam ex Pindaricis scholiis fides accedit. Ter enim ibi legitur: τὰ δύο μίᾳ ἐστὶ περίοδος (ad Ol. IX, 124. 134. X [XI], 24), adscriptum ut videtur ab eis, qui eas periodos in membra sua dissolvissent.¹⁾

Neque vero putaverim ita male fecisse Aristophanem ceterosque, quod in universum per cola haec carmina quam per periodos scribere maluerunt. Quid sit membrum vel πούς, probe scimus: periodus quoque e binis membris structa et nota res est neque difficile animo comprehenditur, sed Boeckhiani versus, qui eam quoque mensuram saepe excedant, aegre et intelleguntur et recitantur, neque omnino eius stropharum divisionis ratio satis apparet. Quid enim causae esse dicas, cur in Pindarici carminis Olympiaci IX. strophæ eadem plane membra: — ∪ — ∪ ∪ — ∪ — et ∪ — ∪ ∪ — —, postquam quater deinceps in singulas periodos coniuncta sunt, quinto loco soluta per se exstant, intercedente hiatu syllabaeque ancipite? Accedit quod minime ubique certum atque indubium est, qua ratione sint Pindari versus dispescendi, atque Christius nuper eo usque processit, ut vel intra versum syllabam ancipitem admitteret. Apud Bacchylidem autem primum in carminis V. strophæ versus ultimum paenultimumque inter se artius coniunctos esse apparet, cum sit ubi prioris finis in medium vocabulum incidat; reperitur tamen semel eodem loco syllaba anceps (189): χερσὶν ἀπώσάμενον | εἴ τις. Verum ibi quidem et emendationem facilem (ἀπώσαμένους²⁾) inveneris, et explicationem iustam, quae infra mihi exponenda est. Tum in decimi epodo haec inter se respondent: (α') γυνῶμαι πολὺπλαγκτοὶ βροτῶν | ἄμερσαν ὑπέριστατον ἐκ χειρῶν

1) X, 24 additur ἰς' συλλαβῶν. Cf. Christius Pind p. XV.

2) Ita Platt, Housman.

γέρας (35 sq.); (β') τεῖχος δὲ Κύκλωπες κάμον | ἐλθόντες
 ὑπερφίαλοι κλεινᾷ πόλει (77 sq.); (γ') Κάσαν παρ' εὐνδρον
 προγό|νοι ἑσσάμενοι Πρίαμοι' ἐπεὶ χρόνῳ (119 sq.). Haec
 igitur membra coniuncta habebunt syllabam ancipitem, di-
 rempta vocabuli eiusdem communionem. Sed patet, inquires,
 etiam ex ipsa sententia locum tertiae epodi esse cor-
 ruptum, neque hiatus -νοι ἑσσ- tolerari potest. Itaque hanc
 quoque difficultatem nunc mittamus, cuius plane consimilis
 fuisse videtur in XII ep. 5 sq.; scripsit enim Kenyon
 [- -] τρέφει παύροισι (ita liber) βρο|τῶν [-] ντέ. v. 62 sq.
 [29 sq.], etsi eodem loco quo est βρο- et longa syllaba
 alibi est et semper vocabuli finis. Sed tertium accedit,
 quod carminis III. strophæ, quæ nunc ex quattuor undena-
 rum syllabarum membris structa legitur, secundum Boeckhii
 rationem ita erit scribenda:

υ - υ - υ υ υ υ - υ - υ
 - - υ υ - υ υ - υ - -
 υ - υ υ - υ υ - υ - υ | - υ - υ -
 υ υ - υ - - .

Nulla enim est inter membra tertium quartumque,
 qualia in charta leguntur, divisio hiatu syllabaque ancipite
 stabilita, sed et brevis est semper ultima illius syllaba et
 semel (v. 3) vocabuli alicuius media; contra post quintam
 quarti bis hiatus admissus est: (64) ὦ μεγαίνητε Ἰέρων
 θελήσειν et (92) Μοῦσά νιν τρέφει. Ἰέρων σὺ δ' ὄλβου,
 ceteroquin autem semper ibi est vocabuli finis. Me igitur
 si audis, hæc est huius rei ratio. Catalectica sunt
 membrum primum alterumque, id est, habent post se
 tempus inane, quo hiatus excusatur; tertii autem pes
 ultimus expletur quarti principio, quartumque membrum
 habet tempus inane post quintam syllabam. Verum minime
 affirmo vel omnia inania tempora hiatus admittere vel
 ubi hiatus sit etiam inane tempus semper esse. Eiusdem
 enim carminis epodus manifesto ex tribus binorum mem-
 brorum periodis componitur; sed ex eis prima est ἀκατά-
 ληκτος, tertia autem cum sit προκατάληκτος, hoc est

catalecticum habeat membrum prius, nihilo tamen magis hiatum intra se admittit.¹⁾

Itaque etsi est aliquid periodus, intermedium illud quidem inter stropham et membrum: tamen non sunt ubique tales periodi, sed *συνάφεια* illa, quae intra periodum est et cum deficit eius terminum designat, et per longius spatium interdum obtinet (ut apud Pindarum Isthm. VIII [VII] v. 5, et apud Bacchylidem V ep. v. 3—6. 7—10), et contraria ratione aliis locis ita saepe interrumpitur, ut ex colis, non periodis, eae strophae vel totae vel magnam partem constant (Pind. Isthm. V [IV] str. 1—5 et epodus tota). Qua pro rei obscuritate ita hanc editionem institui (Christii ex parte exemplum secutus), ut servata divisione tralaticia ea membra, quae cum proximis prioribus vel certa vel probabili *συνάφεια* coniuncta essent, ἐν εἰσθῆσει collocarem.²⁾ Verum altera quoque difficultas oboritur. Interdum enim intra aliquod membrum tralaticium *συνάφεια* hiatu admissio interrumpitur, primum in tertii carminis stropharum quarto versu, de quo iam dictum est; iterum in noni strophis, quarum versus quintus sextusque hanc habent formam traditam: — ∪ (—) — — ∪ — ∪ (hiat. v. 15. 33. 43) — ∪ — — (συνάφ.) — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪ —. Hic igitur corrigenda est divisio tradita, quattuor syllabis e quinto in sextum translatis. Denique in XVI, str. 8 est hiatus in antistropa (20), sequentibus tribus syllabis ἄζυγα — ∪ ∪; in stropa fuit vel (—ται) ἡγονων — ∪ — cum pari hiatu vel

1) In Orestis fragmento (edid. Wessely, Mitth. aus den Pap. Erz. Rainer, V) singuli dimetri dochmiaci singulis signis sonorum citharae inter se disiuncti sunt; unus autem dimeter bis est compluribus eiusmodi signis interruptus. Cf. Aristid. Quintil. p. 26 M.: τοῖς μὲν κάτω (σημείοις) τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσανηλικά ἢ ψιλὰ κρούματα, τοῖς δ' ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν. Bk. Anecd. p. 751: διὸ οὐδ' ὁ στίχος (lyricorum) κεῖται ἐν τῇ στοιχίσει τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχρήματος τῆς λύρας στίζει τὴν ὁρμήν, ὡς ὁρᾷς τὰ τοῦ Ἰλινδάρου συγκεκομμένως ἐκφερόμενα. 2) Ipse Christius (Ber. d. Münch. Akad. 1898, 26) hanc rationem in Bacchylide commendat; eandem commendat Kenyon, neque dissentire videtur Wilamowitzius.

sine eo *παιήνων*. Ultima syllaba utique anceps est, cum proximus in antistropha versus a *παρθένω* incipiat. Verum in hoc quidem carmine etiam alia multa non magis expedio. Significavi autem rem interstitio maiore et XV. et III. carminum locis relicto.

Sunt apud hunc poetam alii quoque pauci loci, quibus tralaticiam membrorum divisionem mutaverim; sunt quibus incerta sit in ipso libro, alia in aliis strophis ratione obtinente; sed ea varietas isque error semper fere intra singulas syllabas subsistit, commodiusque paullo infra de eis locis disseremus. Gravius utique est, quod non ita raro quaedam syllaba, quae in aliis strophis locum suum tenet, in aliis plane desideratur; sed de his quoque differentiis tum demum agemus, cum de ipsis numeris Bacchylideis quae inveniri posse videntur exposuerimus.

Est igitur apud Bacchylidem unum quoddam numerorum genus maxime conspicuum, quod idem etiam Pindari nostri dimidiam fere partem obtinet. Dactylo-epitriticum recentiores vocare consuerunt, quia ex dactylis (sive anapaestis) et epitritis ei numeri constare videntur; antiquos id nomen ignorare vix opus est dicere. In scholiis Pindaricis versus huius generis *δίμετρα* (*τρίμετρα*) *προσοδιακά* appellari solent, et est haec constans veterum doctrina, non dactylos ibi esse neque anapaestos, sed choriambos atque ionicos; dimetrum igitur illis est — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — —, ex choriambo atque ionico compositum. Haec nunc tanquam ridicula fastidiunt, nostram utique sapientiam ultra scholiastarum metricorumque esse rati, sicut est profecto in multis rebus. Dubium autem est, num etiam ultra Platonem Aristophanemque, Atheniensem dico poetam, sapere possimus, qui mihi quidem videntur manifestissime simillimam atque scholiastarum opinionem suam fuisse indicare. Egi de hac re in Fleckeiseni Annalibus ante hos undecim duodecimve annos¹); verum καὶ δις τὸ καλὸν

1) Kleine Beiträge zur griech. Metrik, N. Jahrb. f. class. Phil. 1886 p. 455 sqq. Similia protulit Frid. Hanssen, Philolog. LI (1892) p. 231 sqq.

καλόν ἐστιν ἐνισπεῖν, neque καλόν tantum, sed hac in re etiam necessarium. Socrates igitur Aristophaneus, qui inter alias artes τὴν περὶ ῥυθμῶν profitetur, interroganti Strepsiadi, quinam sit numerorum usus, haec respondet (v. 649 sqq.):

πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ, ἐπαῖονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατὰ δάκτυλον, χῶποῖος αὖ κατ' ἐνόπλιον.

Haec igitur duo quaedam genera fuerunt et conspicua et inter se similia, inveniasque apud Christium¹⁾ locum ex scholiis Hephaestioneis (p. 167 Westphal) allatum, quo ea similitudo egregie illustratur: κατενόπλιον μὲν οὔν (scil. ἔπος) ἐστι τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπονδεῖον, οἷον ὥς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ' (A 357). Nempe sunt quidam hexametri versus (inter quos est ipse primus Iliadis), qui quoniam tertio sextoque loco, neque ullo alio, spondeum habent, etiam enhoplīi numeri formam in se recipiant; sunt autem ei ad amussim exaequati huic Pindarico versui (Nem. IX, 1): Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυνωνόθε Μοῖσαι, sive Bacchylidis his membris coniunctis (XII, 75 sq. [42 sq.]): νάσου ὑπέρβιον ἰσχὺν παμμαχίαν ἄνα φαίνων. Itaque hi sunt veri enhoplīi, estque nobis sicut Aristophanis aequalibus id numerorum genus notissimum. Plato autem in Politiae libro tertio (p. 400 B) de numeris pauca disserens in genere aequali (τὸ ἴσον γένος) Damonis auctoritate usus hos enumerat: ἐνόπλιόν τινα ξύνθετον, δάκτυλον, ἡρῶν. Iam tres habemus species pro duabus quae adhuc videbantur; discedit enim herous numerus a dactylici societate. Sed hos quidem inter se differre etiam Marius Victorinus docet (p. 70, 21 K.): *differt a dactylico herous eo, quod et dactylicum <et spondiacum> est et in duas caeditur partes . . dactylicum enim, licet isdem subsistat pedibus, non tamen isdem divisionibus ut herous caeditur versus.* Hoc est, si divideris non μῆνιν ἄειδε θεὰ Πη|ληϊάδεω Ἀχιλῆος, sed μῆνιν ἄειδε θε|ᾶ Πηληϊά|δεω Ἀχιλῆος, habebis numeram dactylicum pro heroo, nisi quod spondeus tertii pedis ei

1) Vide Christii librum de arte metrica (p. 147. 153 ed. II).

numero minus convenit.¹⁾ Hic est κατὰ δάκτυλον numerus ab Aristophane commemoratus, exemplaque et huius et enhoplīi numeri praebebant duae cantilenae antiquae in eadem Nubium fabula (v. 967) allatae, altera incipiens Τηλέπορόν τι βό|αμα λύρας. . . ., altera Παλλάδα περσέπολιν δει|νὰν θεὸν ἐγρεζύδοιμον. Verum is enhoplīus quibusnam rebus ab heroo differat nondum satis explicavimus. Ἐνόπλιον ξύνθετον vocat Plato, quod non potest significare ex aequalibus aliquid partibus compositum — ea enim ratione etiam herous numerus dactylicusque et quivis alius ξύνθετοι erant dicendi—, sed ex diversis. Sic igitur si divideris: μῆνιν ἄει|δε θεὰ Πη||, ἐνόπλιον ξύνθετον habebis, constantem e duabus partibus ambitu aequalibus (senorum enim sunt temporum), sed forma valde diversis. Hanc autem esse divisionem a metricis prosodiaco quem vocant adhibitam supra vidimus, similemque Bacchius adhibet numero quem ille enhoplīum dicit: ὦ τὸν πίνος στέφανον; constare enim ait ex iambo et pyrrhichio et trochaeo et iambo. Rursus Marius Victorinus de membro — υ υ — υ υ — — haec disserit (p. 73, 33): *appellatur quadrupes δωδεκάσημος περίοδος, eo quod quattuor pedes temporum duodecim quasi per circuitum quendam recurrentes contineat.* Pedes sunt — υ, υ —, υ υ, — υ; manifestum autem est non metricorum vulgarium esse haec praecepta, sed admixta esse musicorum, quorum erat vocabulum περίοδος hoc sensu, ut ternorum quaternorumve pedum inaequalium coniunctionem significaret, velut trochaeorum trium et iambi unius. Eo enim sensu et apud Aristidem compareret et in scholiis Pindaricis et in insignibus Aristoxeni fragmentis, quae ex ruderibus Oxyrhynchi eruta a duumviris praeclare de graecis litteris meritis, Bernardo Grenfell et Arthurio Hunt, propediem in lucem edentur. Itaque

1) Cf. Mar. Victor. p. 70, 13: (*hexametrum*) *habet sedes sex, quas Aristoxenus musicus χώρας vocat. recipit etiam pedales figuras tres: has Graeci dicunt ποδικὰ σχήματα. nam aut in sex partes dividitur per monopodīan, aut in tres per dipodīan et fit trimetrus, aut in duas per κῶλα duo . . . dirimitur.*

sive sic dividas, ut sint quattuor pedes, sive sic, ut duo sint e binis compositi, manebit semper partium inaequalitas, quam in enhoplio significat Plato. Atque sive ab arsi numerus incipit, ut in ὦ τὸν πίτυος στέφανον, sive a thesi, ut in μῆνιν ἄειδε θεὰ Πη-, id differentiam non facit, ne nominis quidem, si Bacchio fides est; sed habet enhoplius numerus duas has species, ex quibus altera dactylorum formam refert, altera anapaestorum. Nempe ipsum quoque κατὰ δάκτυλον εἶδος anapaestos pari iure admittere Stesichori, Ibyci, Simonidis, nunc etiam Bacchylidis reliquiae docent. Mitto autem nunc quaerere, quid inter enhoplium prosodiacumque intersit, quae genera certe affinia inter se fuerunt. Prosodiacum Aristoxenus vocasse videtur hunc numerum: $\cup - \cup \cup - \cup \cup - \cup$ (v. Plut. de mus. c. 28), qui est idem enhoplius dimeter hypercatalectus. Melius utique erit uno nomine uti, eo quidem quod antiquiores testes habet, Aristophanem Platonemque; ceterum aliae sunt formae Aristophani usitatae, quibus prosodiaci appellatio tribuitur, enhoplii non tribuitur.

Sint igitur hae enhoplii variae formae una figura comprehensae: $(\cup) - \cup \cup - \cup \cup - (\cup)$. Syllaba quae priori dactylo qui videtur antepōni potest plerumque longa, sed interdum brevis est: id quod in multis versibus ab ionico qui a maiore dicitur incipientibus locum habere metrici docent. Item ea quae alterum anapaestum qui videtur sequi potest, et longa invenitur et interdum brevis. Iuxta formam $\cup \cup - \cup \cup - \cup$ habemus catalecticam $\cup \cup - \cup \cup -$; iuxta $\cup - \cup \cup - \cup \cup -$ catalecticam nusquam, sed hypercatalecticam $\cup - \cup \cup - \cup \cup - \cup$. Iam accedit quod loco ionicorum et choriamborum etiam ditrochaei et diambi immiscentur, producta plerumque altera arsi: unde recens nomen dactylo-epitriticorum fluxit. Agnoscunt horum numerorum intimam cognationem scholia Pindarica¹⁾, declarant-

1) Velut p. 88 Boeckh de Ol. III str. v. 2: *προσοδιακὸν τρίμετρον* $- \cup \cup \cup, - \cup \cup -, - \cup \cup$; tum de 3^b: *προσοδ. τρίμ. καταλ., ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλ. ἰων.*: $- \cup - -, - \cup \cup -, \cup \cup - \Lambda$.

que ipsa carmina manifestissime. Formae — ∪ ∪ — ∪ ∪ — — si et tertiam et quintam syllabam produxeris, habebis — ∪ — — ∪ — —; item si alterius, quae est — — ∪ ∪ — ∪ ∪ —, et quartam et sextam, evadet — — ∪ — — — ∪ —. Priores diiamborum arses posterioresque ditrochaeorum est ubi correptionem patiantur, perinde atque initia enhopliorum clausulasque modo vidimus. Neglectis autem his correptionibus cetera omnia hac figura comprehendemus: (—) — ∪ ∪ — ∪ ∪ — (—). Verum nihil obstat quominus hac mutatione, qua trochaei iambive existunt, altera tantum dimetri pars afficiatur: (—) — ∪ — — ∪ ∪ — (—), ut habemus apud Bacchylidem XIII, 2: *συμφορὰ δ' εἰς θλὸν ἀμαλδύ(νει)*, cui membro in antistropa totum mutatum respondet (10): — ∪] *πὰρ χειρὸς κυβερνᾶ* | —, vel apud Pindarum Isthm. V [IV] ep. 4: *θνατὰ θνατοῖσι πρόπει*, — ∪ — —, ∪ ∪ — $\bar{\Lambda}$. Facile est in Bacchylidis carmine aequalitatem stropharum restituere (sunt autem hae tantum duae servatae); sed necessitatem non video. Alia mixta forma haec est: — — ∪ ∪, — — ∪ —, ut in quinti carminis epodorum parte maiore (*α' οὕτω καὶ ἐμοὶ μυρία, β' τὸν δ' ὥς ἴδεν Ἀλκμήνιος, γ' τῷ δὲ στυγεράν δῆριν Ἑλ*—); in duabus enim forma pura est (*δ' Πλευρῶνα· μίνυνθα δέ μοι, ε' Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φω*—). Non dissimile apud Pindarum (N. XI, str. 5; cf. ep. 4^b) *οἷ σε γεραίροντες ὄφ*—, — ∪ ∪ —, — ∪ — $\bar{\Lambda}$, pro — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — $\bar{\Lambda}$. Sed nondum formarum varietatem exhausimus. Pedes sive syzygiae ex quibus dimeter constat etiam inverti possunt: ∪ ∪ — —, — ∪ ∪ —, sive (quod eodem redit) tetrametri media pars pro dimetro sumi: (— ∪ ∪ —) ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — (∪ ∪ — —). Ita Bacch. I str. 1. 2: *Διὸς Εὐκλείου δὲ ἕκα, τι βαθύζων, νόραν* acatalecticum tale membrum cum catalectico copulavit, quae in libro nostro male divisa sunt, ultima secundi pedis syllaba membro secundo addita. Sed ut quidem videtur non constanter; nam in primis duobus eius carminis fragmentis verior divisio comparet. Pindaricum simile exemplum est in Pythico carmine I (ep. 8): *νιφόεσσ' Αἴ, τνα πάνετες*. Vel ditrochaeus priorem sedem occupat: Bacch. X str. 7 — *σίν τε καὶ θνατοῖς*

ἀνθρώπων πολυζήλωτον ἔμμεν. Itaque nisi corruptela est in str. α', hanc habemus formam: — υ — |, υ υ — —, — υ — —, — υ — —.

De dimetris hactenus; Pindaricas enim reliquas formas hoc loco exsequi nihil opus est. Trimetrorum consensaneum est multo plures formas esse, sed praecipuae hae sunt: (—) — υ — — υ υ — υ υ — (—), (—) — υ υ — υ υ — — υ — (—), (—) — υ — — υ — — υ — (—).

Utinam aliquando dicere possimus de enhopliis numeris: σφῦραν ἐξέβαλεν προκόπτας! Nam incredibile est dictu, quantopere in eis procudendis collidendis viri multi doctissimi sollertissimique desudaverint, dum vel dactylos trochaesque inter se exaequare student, vel tripodias dipodiasque, vel denique dimetros et trimetros, adeo ut fuerint qui perhiberent in Pindarico hoc: *Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις κτέ.* unam syllabam -λο- totidem temporum esse quot sex syllabas antecedentes. Etsi ipse quoque non nego malleolo aliquo in his numeris opus esse; nam si breves omnes sunt singulorum temporum, longae autem binorum, pedes existent modo senorum, quae est legitima mensura, modo quinquorum (υ — υ υ), modo septenorum (— υ — — vel — — υ —). Sed succurrent ἄλογοι, sicut in iambico trochaicoque genere, quarum natura atque usus fortasse aliquando magis patebit quam adhuc patet. Mihi autem nunc non eas res extricandas esse duco, sed de hoc poeta disserendum, cuius vidimus quandam licentiam in his numeris struendis, aliis strophis aliam formam exhibentibus, quatenus autem ea licentia extendatur, nondum vidimus. Itaque primum breves arses pro longis non ita multas poeta admisit, etsi carmina singula differunt. Paene nullae arses correptae intra membra in I. fuisse videntur¹⁾, neque in VIII ulla comparet; paucae in IX. XIII. XIV, paullo plures in V. X; magis autem abundant in

1) In commissura membrorum in periodum coniunctorum est syllaba anceps ep. v. 3, d 42, si quidem recte *τί μάν* neque *τιμάν* ibi legitur; v. autem supra p. XII; item de *κερβολοῖ -όλλοι* d 6. Certum correptionis exemplum est d 33.

XII et III, cuius carminis epodus, etsi non strophæ, enopliis numeris composita est. Videmus autem in trimetris ei correptioni facilius saepiusque locum dari quam in dimetris. At theses in binas breves dissolutae num præter carmen III. usquam exstent dubitari potest. In tertio enim carmine et epodus ς' habet versum quintum hac forma: $\cup \cup \cup - - - \cup - - - \cup -$ ($\delta\sigma\iota\alpha \delta\rho\omega\nu \epsilon\upsilon\phi\rho\alpha\iota\nu\epsilon \theta\upsilon\mu\omicron\nu \tau\omicron\upsilon\tau\omicron \gamma\acute{\alpha}\rho$), et γ' quartum hac: $\cup - \cup \cup \cup - -$ (Ἀλύαττα) $\cup -$. Contra in IX, 46 $\delta\iota\alpha\kappa\rho\iota\tau\omicron\upsilon\varsigma$ pro $\cup -$ et coniectura nititur et pronuntiatione in iustam mensuram cogi potest, sicut $\kappa\alpha\rho\delta\iota\alpha\nu$ bisyllabum est apud Aeschylum. Multo minus pro $- - \cup -$ tolerari potest $\cup \cup - \cup -$, quod traditur XII, 128, sed facillime corrigitur. Summa igitur in his rebus fuisse videtur huius poetae severitas. Idem vero, si ulla libro nostro fides, alias graviore inter strophas suas differentias aequo animo admisit, quarum similes apud Pindarum a plerisque non agnoscuntur, quamvis ne ab eius quidem libris plane absint. Et tolerat nunc Christius $-\sigma\iota\nu \pi\acute{o}\theta\omicron\nu \acute{\epsilon}\nu\delta\alpha\iota\epsilon\nu \text{Ἡρα}$ pro $\cup - - - \cup - -$ P. IV, 184, item $\sigma\acute{\alpha}\mu\epsilon\rho\omicron\nu \acute{\epsilon}\lambda\theta\epsilon\iota\nu \acute{\epsilon}\nu \acute{\omega}\rho\alpha$ Ol. VI, 28, $\gamma\nu\iota\alpha\rho\kappa\acute{\epsilon}\omicron\varsigma \text{Ἀσκληπιόν}$ P. III, 6, thesis vi productionem ibi effectam esse statuens, quam certe explicationem nullo modo probare possum.¹⁾ Apud Bacchylidem nulla sunt similis maiorisve licentiae exempla in his carminibus: (III epod.) VIII. XII. XIV. Contra maxime ea abundant in V: nam præterquam quod syllaba deest in str. v. 8 et $\cup \cup -$ est pro $- - \cup -$ bis in epodi v. 1, undecimum quoque et paenultimum strophæ membrum modo septenas syllabas habent, modo octonas: (14 str. α') $-\nu\omicron\varsigma \theta\epsilon\rho\acute{\alpha}\pi\omega\nu. \acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota \delta\acute{\epsilon},$ (29 ant. α') $-\alpha\iota\varsigma\iota\nu \acute{\epsilon}\theta\epsilon\iota\rho\alpha\nu \acute{\alpha}\rho\iota\gamma\nu\omega-$, at (str. β' 54) $\gamma\acute{\alpha}\rho \tau\iota\varsigma \acute{\epsilon}\pi\iota\chi\theta\omicron\nu\acute{\omicron}\iota\omega\nu.$ (ant. β' 69) $-\lambda\omicron\nu \theta\rho\alpha\sigma\upsilon\mu\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma \acute{\epsilon}\gamma-$, et sic porro per reliquas, dempta semper extrema syllaba, similiterque in undecimis membris.²⁾ Et poterat profecto eadem syllaba per duos

1) Alia exempla liberæ responsionis ex Pindaro addidit O. Schröder (Berl. philol. Wochenschrift 1898 Nr. 11): Ol. III, 35 $\cup \cup -$ pro $- - -$ VI, 100 ($\lambda\iota\pi\acute{o}\nu\tau'$; item). 2) De versibus antistr. α' cf. supra p. XI.

sonos musicos continuari: nisi quidem cum syllaba etiam sonus deficiebat, ut vel extendendus esset proximus prior vel silentium existeret, quo etiam anceps syllaba excusaretur. In hoc enim ipso paenultimo membro ultimae antistrophae est ἀπωσάμενον illud v. 189, de quo supra (p. XXVI) disserui. Sani igitur critici esse puto omnibus his locis, nisi ubi suadet vel sensus vel grammatica (quod in solam antistropham α' cadere videtur), mutationibus sive facilibus sive difficilibus abstinere, neque minus in epodi versu ultimo, qui semel (v. 160) ab ionico incipit τὰδ' ἔφαθ' ὄνα-, cum in ceteris epodis sit epitritus. Video de hoc loco etiam magis quam de ceteris dubitari posse, cum in ipso libro ibi correctum sit: τοιδεφα enim primo fuit, quod facili ratione in τοῖα (τοῖ') ἔφαθ' mutavit cum aliis Arthurus Ludwich. Equidem eam emendationem reciperem, si τοῖα ἔφαθ' ante orationem aliquam vel apud hunc poetam vel apud Pindarum legeretur. Sed nusquam legitur, neque exstat apud eos vel τοῖος vel τόσος nisi ad priora relatum, cum τὰδε ante orationem statim ibidem recurrat v. 191. At si huic carmini ea licentia conceditur, non habemus cur ceteris eandem denegemus. Exstat autem in I. ep. v. 3 et haec forma (ξ', d 19) θῆκεν ἀντ' ἐν, εὐργεσιᾶν, λιπαρῶν τ' ἄλ-, et altera haec (η', d 42): ὅσσον ἂν ζώῃ, ἢ χρόνον τόνδ', ἔλαχεν τί, id est modo ditrochaeus modo ionicus, sicut in V. v. 160. Toleremus igitur hanc quoque differentiam; item in nono duas quas iam notavi, et singulas in decimo tertio decimoque (v. p. XXVI sq.). Quibus denique accedit ionicus pro ditrochaeo in fragmento a veteribus servato; v. frg. 4, 9 ἀραχνᾶν ἰ-, at παιδικοί θ' ὕ- 17. Neque vero desunt in reliquis carminibus, quae diverso numerorum genere scripta sunt, similis licentiae exempla, de quibus infra dicendum est.

Pauca de enhopliis Bacchylidis numeris addo. Egregie confirmata est R. Westphalii antiqua observatio, a Bacchylide non magis quam a Pindaro adhibitam esse clausulam harum stropharum ithyphallicam (- ∪ - ∪ - -), quae et apud Euripidem Aeschylumque et apud ipsum

Cei poetae avunculum Simonidem frequens usurpatur. Ex aliis autem numerorum generibus petita membra et a Pindaro et a Bacchylide enhopliis raro admixta sunt. Semel est apud hunc pherecrateus sive glyconeus catalecticus, XII str. 3: — ∪ — ∪ ∪ — ∪, quo etiam Pindarus usus est in N. VIII str. 1: ὦρα πότνια κἄρυνξ | Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων. Incipit id membrum plerumque a spondeo, sed unum trochaei exemplum apud Bacchylidem exstare videtur¹⁾, sicut certe apud Pindarum exstat.

Antequam ad alterum numerorum genus definitum atque certum transeamus, dicendum est de quibusdam strophis, quarum numeri enhopliis similes atque affines esse videntur. Primum igitur carmen XIX (*Ἰδᾶς*), cuius supersunt in pagina XLII undecim versuum initia, id habet notabile, quod hi quidem omnes ab ∪ — ∪ ∪ (— ∪) incipiunt, quod ut admonet enhoplii generis, ita ab eiusmodi stropharum compositione valde abhorret. Tum v. 8 septimam syllabam longam habuit: ἀναξιάλος Ποσει-, ut existat numerus non enhoplius, sed prosodiacus talis quali Aristophanes utitur, velut in Avium carmine item nuptiali (v. 1731 sqq.): Ἥρα ποτ' Ὀλυμπία. Verum is Bacchylidis versus certe plus una syllaba longior fuit. Sed missis his reliquiis nimis laceris, ad XVIII (*Ἰώ*) convertamur. Eius carminis epodus tota incidit in pag. XLII, suntque eius versus praeter unum breviusculum et fortasse paucos alios non minus truncati quam undevigesimi; sed strophæ XVIII versuum integra superest. Haec igitur sunt eius quasi elementa principalia: iambicus dimeter acatalectus, tum eiusdem forma catalectica ab enhopliis prorsus aliena, dein enhoplius ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪ —, cui semel paenultima syllaba in modum prosodiacorum Aristophaneorum detracta reperitur, v. 5 ἰοβλέφαροι τε καὶ. Iambi autem omnes puri sunt, neque exstat spondeus nisi in epodi v. 5: Ἰὼ φέρουσα παῖδα Praeterea est versus ex choriambo et

1) Πανθαλίων στεφάνοισιν XII, 69; cf. πανθαλής ibd. 229; sed εὐθαλής sive potius εὐθᾶλής VIII, 5, it. Pind. P. IX, 72; ἐριθηλής.

diambo constans (9), et alter prosodiacus bacchio auctus (11), tertiusque choriambico illi par, sed ante choriambum habens vel trochaeum vel iambum (15); denique hi totam stropham claudentes: — ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — | — ◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — Qui nisi accederent, poterat stropha paene tota (etsi non epodus) prosodiaco generi adscribi, nam ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — et ◡ — ◡ — ◡ — ◡ — et syllabarum numero inter se paria sunt et temporum numero facile exaequantur. Prosodiacus autem — ◡ ◡ — ◡ — componi potest cum iambico hoc: ◡ —, ◡ —, —, ◡ —, unde conicias quintam syllabam *τοῖση-μουν* fuisse. Et membrorum divisione paullum mutata existent hae periodi vel binorum membrorum vel ternorum vel quaternorum, sed omnes in ◡ — ◡ — ◡ — — vel ◡ — ◡ — ◡ — ◡ — exeuntes: (1—4) ◡ — ◡ ◡ — ◡ — | ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — | ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — | ◡ — ◡ — ◡ — — ||; (5—7) ◡ — ◡ ◡ — ◡ — | ◡ — ◡ ◡ — ◡ — | ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — | ◡ — ◡ — ◡ — — ||; (8—10) — ◡ ◡ — ◡ ◡ — | — ◡ ◡ — ◡ — | ◡ — ◡ — ◡ — — ||; (11—12) — ◡ ◡ — ◡ — | ◡ — ◡ — ◡ — — ||; (13—14) ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — | ◡ — ◡ — ◡ — — ||; (15—16) ◡ ◡, — ◡ ◡ — ◡ — ◡ — | ◡ — ◡ — — ||. Hoc igitur est rimari quod numquam plene atque absolute sis intellecturus, donec magister peritus ex Orco exstiterit. De epodo autem profecto tacere praestat.

Tertii quoque carminis strophæ numeros habet non multum dissimiles. Ea incipit a trimetro iambico catalectico, quem excipit versus item undecim syllabarum, sed forma distans perinde atque $\cup - \cup \cup - \cup \cup -$ distat a $\cup - \cup - \cup - \cup -$; prior enim harum formarum, bacchio in fine addito, hunc versum efficit. Sed pro bacchio in ant. ξ' (v. 90) est anapaestus: ἥβαν ἀρετᾶς γε μὲν οὐ μινύθει. Toleremus hoc quoque; nempe etiam in Alemanis strophæ ultimus versus modo in hanc modo in illam formam desinit; est autem idem is versus atque hic de quo agimus, nisi quod huic una syllaba in principio accessit: $\cup - \cup \cup - \cup \cup - \cup \cup \cup$. Tertius strophæ est eiusdem mensurae, nisi quod (ut iam supra p. XXVII vidimus) neque anceps est ultima, sed semper brevis, et συνάρχεια est usque ad quarti versus syllabam quintam: $\cup - \cup \cup, - \cup \cup -, \cup - \cup |$

—, — — —. Eo autem loco hiatus bis admittitur, semel quidem (v. 64) antecedente trochaeo pro iambo: ὦ *μεγαίνητε* *Ἰέρων*· σὺ δ' ὄλβον. Scripsi autem *μεγαίνετε*, quia haec composita apud hos poetas vel in *-ητος* vel in *-ετος* exeunt; certum *εὐαίνετε* XVIII, 12. Eodem loco vocabulum semper finitur, ut silentio hiatus videatur excusari. Ceterum eadem forma huius versus atque hendecasyllabi Sapphici, qui habebat teste Augustino tertiam *τρίσημον*. Facile Bacchylideos versus in pedes senorum temporum redigimus: — — — —, — — — —, — — — — | —, — — — — | — — — —, — — — —; num recte, nescio.

Itaque pars horum carminum longe maior (utique si etiam ambitus rationem habeas) iam utcumque potuimus explicata est: I. V. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV; III. XIX. XX. Item maior pars fragmentorum quae apud veteres servata sunt; numerus enim enhopliis in his comparet: 1. 2. 4 (strophae integrae). 13. 14. 18. 20 (strophae integrae). 22. 24. 25. (26.) 28. 30. 33. 34. (35.) (36.) 37, neque reliqua pleraque in censum veniunt, quippe ubi non ipsa poetae verba tradita sint. Secundum autem dignitate numerorum genus idem est quod apud Pindarum quoque secundum locum obtinet: *Ἀριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ*. Nisi quod haec intersunt inter utrumque poetam: primum quod apud Bacchylidem simpliciora facillioraque omnia, sicut in enhopliis; deinde quod Pindarus eo genere etiam in maioribus epiniciis usus est, Cens contra poeta in minimis dumtaxat, quae sunt II. IV. VI. Accedit tamen e dithyrambis carmen XVII (*Θησεύς*) quattuor strophis compositum, fragmenta autem tria e paeonibus (5) prosodiisque (11 sq.), quorum unum (11) paullo maioris ambitus. Hoc igitur genus a plerisque nunc pessima appellatione logaoedicum vocatur, quae appellatio inter Lesbios poetas orta ab origine dactylos illos designabat a bisyllabo pede cuiuscunque mensurae incipientes (*ἡράμαν μὲν ἔγω σέθεν Ἄττι πάλαι πότα*)¹⁾;

1) Aristid. Quintil. p. 51 sq.

quippe erat in eis et λόγος (ῥοά-) et inde a tertia syllaba αἰόδα; tum a metricis ad eos versus est traducta, quae post dactylos vel anapaestos trochaeos iambosve haberent. Sed in ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ nullus est dactylus, sed iambi trochaeique coniuncti: quam opinionem et Henricus Weil cum Francisco Susemihl contra Westphalium constanter tenuit et Argentoratensi dissertatione defendit ex Studemundi disciplina profectus I. Luthmer¹⁾ et Wilamowitzius identidem professus est. Pusillum enim iuterest, utrum sic dividas: ἄρι - στον μὲν - ὕδωρ - ὁ δὲ, an sic: ἄριστον μὲν - ὕδωρ ὁ δὲ, an denique sic: ἄρι - στον μὲν ὕδωρ - ὁ δὲ. Περιόδους sive συνθέτους κατὰ περίοδον δωδεκασήμεους haec cognataque omnia cola vocata esse et Aristides Quintilianus testatur (p. 37 sq. Meib.) et saepissime scholia Pindarica; reditur enim a trochaeis immixtis ad iambos vel contra, utique in longiore eorum colorum continuatione; quare etiam in Aristoxeni fragmentis Oxoniensibus περιοδῶδες τι vocatur, ubi a syllaba τρισήμῳ (quasi trochaei locum obtinente) numerus profectus post ternos iambos ad eadem redit. Colon ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ ab Aristide et in scholiis vocatur ἱάμβος ἀπὸ βακχείου, i. e. colon iambicum ab antispasto incipiens, ab illo praeterea μέσος βακχεῖος, i. e. choriambus singulis iambis interpositus; nempe et antispastus et choriambus et ionici antiquis musicis βακχεῖοι audiebant. Inde nomen *bacchiacorum*, quod metricis latinis testibus²⁾ et choriambicis et glyconeis antiquitus tribuebatur, neque aptiore nomine omne id genus de quo nunc agimus complectemur, quam τὸ κατὰ βακχεῖον εἶδος appellantes, quo fere Aristoxenus quoque usus esse videtur.³⁾

Itaque Bacchylidis carmen secundum, quod inter omnia simplicissimos numeros habet, e δωδεκασήμεοις prae-

1) I. Luthmer, de choriambo et ionico a minore diiambi loco positis, Argentor. 1885. 2) Marius Victor. p. 127, 25. 149, 32. Caesius Bassus 259, 2. 263, 23. 268, 21. 3) Τοῦ βακχείου est in frg. Oxoniensi, anteceditque ibidem de eodem numero [τὸ κατὰ βακχεῖον καλούμε]νον εἶδος.

ter primum stropharum versum constat; sunt autem hae formae: $\cup \cup, \cup \cup, \cup \cup, \cup \cup$ ($\text{διπλοῦς βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου} = \text{duplex choriambus}^1)$) str. 2; $\cup -, \cup -, \cup -, \cup -$ ($\text{βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου}$, = choriambus antepositis duobus iambis) str. 3. ep. 1. 2; $\cup \cup, \cup \cup, \cup \cup, \cup \cup$ ($\text{ἰάμβος ἀπὸ βακχείου}$) str. 4 ep. 3; $\cup \cup, \cup \cup, \cup \cup, \cup \cup$ ($\text{catal.} \text{; } \text{διπλοῦς τροχαῖος καὶ διπλοῦς ἰάμβος}^2)$) str. 5; denique $\cup \cup, \cup \cup, \cup \cup, \cup \cup$ ep. 4, ubi spondeus est in principio vel pro iambo vel potius pro trochaeo. Nempe in XVII. talia membra in alia strophā a trochaeo initium capiunt, in alia a spondeo: $\tilde{\eta} \text{ τις ἀμετέρας χθονὸς} = \text{κηϋτυκτον κυνέαν Λάκαι}$. Tribachys quoque (str. 4) anticipitem interpretationem admittit. Primus autem strophae versus ὀκτωκαιδεκάσημος est, nempe $\text{βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου}$ auctus clausula diiambi catalectici: $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup, \cup \cup \cup \cup$. Is versus per se effertur; reliqua quattuor membra strophae in unam periodum coniuncta sunt, sicut fortasse etiam quattuor epodi, quibus illa quattuor quasi repetuntur.³⁾ Inaequalitas in eo conspicitur, quod catalectico membro strophae huic: $\text{ὅτι μάχας θρασύχειρ Ἄρ-}$ in antistropha respondet acatalecticum: $\text{-σον ἐπεδείξαμεν ἑβδομή-}$; sed puto recte θρασύχειρος coniectum esse, ipso sensu commendatum.

Quartum carmen, quod sicut sextum et XVII. nullam habet epodum, primum bis hypercatalectam periodum exhibet: $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$, tum eam quae μέσος τροχαῖος vocatur ($\cup -, \cup \cup \cup \cup, \cup \cup$) clausula $\cup \cup \cup$ auctam, dein hunc ipsum ὀκτωκαιδεκάσημον addito insuper in fine iambo, ut iam sint duo membra, quamvis uno versu scripta. Praeterea ex alio genere numerorum tria membra dactylica immixta sunt; grandius igitur aliquid haec strophā sonat.⁴⁾

1) Omittit hanc formam Aristides, nomen autem eius in aliam transfert, v. adn. 2. 2) V. schol. Pind. p. 156. 377. 449 B. (διπλ. τροχ. ; sed addendum καὶ διπλ. ἰάμβος , v. p. 110 de Ol. 4 ep. 8 $\text{διπλοῦς ἰάμβος καὶ διπλ. τροχ.}$, $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$). Male dicitur apud Arist. ἀπλοῦς (διπλοῦς sec. Marcian. Cap.) $\text{βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου}$ ($\cup \cup \cup \cup, \cup \cup \cup \cup$). 3) Wilanowitz Gött. Gel. Anz. 1898, p. 150. 4) Idem 150 s.

Sexti strophæ ab iambico dimetro catalectico incipit, quem sequitur anacreonteus ἀνακλώμενος et ipse ab horum numerorum societate minime alienus: (-) ∪ ∪ - ∪ - ∪ - (-). Coniunctio eadem apud Sapphonem est: Γλύκεια μᾶτερ οὔτοι | δύναιμι κρέκην τὸν ἵστον.¹⁾ Tum ὀκτωκαιδεκάσημος - ∪ ∪ -, - ∪ ∪ -, ∪ - —, dein duo cola quorum natura mensuraque obscurior est: ∪ - ∪ ∪ - ∪ | - ∪ - ∪ - ∪ -. Reliqua facilia intellectu.

Denique septimi decimi strophæ quindecim membris componitur, ex quibus octavum et ultimum sui iuris sunt, reliqua bifariam sive trifariam coniuncta periodos sex efficiunt. Sunt δωδεκάσημοι formæ - ∪ - ∪ ∪ - ∪ -, sive ὀκτωκαιδεκάσημοι adiecta dipodia iambica vel integra²⁾ vel catalectica, atque non minus ter δωδεκάσημος cum ὀκτωκαιδεκάσημῳ in unam periodum coit, perinde atque in Sophoclis carmine clarissimo: εὐίππου ξένε τᾶσδε χώρας ἴκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα, rursusque ibidem: χεიმῶνων ἔν' ὁ βακχιώτας εἰς Διόνυσος ἐμβατεύει. In qua coniunctione id valde notabile est, quod et apud Sophoclem semper in strophæ antistrophaque et paene semper apud Bacchylidem caesura est post primam syllabam alterius membri, unde in libro nostro neque minus in Sophoclis Laurentiano ea syllaba priori membro adscripta est.³⁾ Etiam ubi δωδεκάσημοι bini consociantur, idem plerumque usu venit: ποιμένων ἀέκατι μῆλων σεύοντ' ἀγέλας βία, ut apud Sophoclem: θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. Est autem apud Bacchylidem notabilis δωδεκάσημον forma - ∪ - ∪ - ∪ -, bis periodos claudens, quam ne pro puris iambis (—, ∪ -, ∪ -, ∪ -) trochaeisve habeamus obstat alterius syllabæ productio: -ου σεισίχθονος τέκος (22).

1) Idem 151. 2) Ita efficitur (ibid. 152) versus Alcaeo usitatus: μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ, παῖσα δ' Ἄρη κενόσμηται στέγα. 3) Eam rem sollerter etiam per alia numerorum genera persecutus est H. Weil (v. infra p. LXIII), nunc paene octogenarius, quocum viro rhythmicæ metricæque artis inter paucos perito valde gaudeo mihi de plerisque rebus egregie convenire. V. et. Christ Ber. d. Münch. Akad. 1871, 636 sqq.

Itaque aut — ∪, — ∪, — ∪, — est, scilicet pro — ∪, — ∪, — ∪, ∪ —, aut quod magis putaverim (quoniam quidem integra illa forma non occurrit) — ∪, —, ∪ —, ∪ —, συζυγία (v. supra p. XXXIV) pro trochaeo posita, qui secundum Aristoxenum facilius in unam syllabam coit quam iambus.¹⁾ Quod autem, similiter atque in Π. uno loco tres strophae habent membrum integrum, catalecticum una, merito libro nostro vitio vertetur, cum in verbis quoque ipsis offensio sit (v. v. 35). Verum rem maxime miram nondum attigi. Aeschylus Aristophaneus postquam Euripidis versiculum hunc recitavit: περιβαλλ' ὦ τέκνον ὠλένας (Ran. 1322), Dionysum interrogat: ὀρᾷς τὸν πόδα τοῦτον; notat igitur eum numerum (πόδα) ut vitiosum. Atque cum anapaestus sit in principio pro iambo, tempora sunt non XII sed XIII. Quid igitur dicemus, cum videamus Bacchylidem ab hoc numero incipientem: βασιλεῦ τῶν ἱερῶν Ἀθα-, eumque per ceteras strophas constanter servantem? An κύκλιον ἄλογον pedem primum dicemus, non verum anapaestum? Sed cur Bacchylides et Euripides eo pede usi sunt, ceteri eum repudiaverunt? Ego profecto nescio.

Non inutile est addere de horum numerorum ictibus quae explorari possunt, maxime ope insignis inscriptionis Trallianae, in qua Sicili (Σεικιλος) cantilena cum notis musicis rhythmicisque exarata est. Summa cura eam nuper rursus edidit Theodorus Reinach²⁾; idem tamen non minus quam O. Crusius, cuius est praecipuum in hac cantilena in usum vocanda meritum³⁾, circa unam quandam rem in errorem gravem implicatus est. Contra recte de eadem re primus iudicavit Fridericus Hanssen.⁴⁾ Quod dico hoc est. Dipodia iambica et acatalectos et catalectica, item choriambus in altera parte punctis notatae conspiciuntur:

1) Verba sunt in frg. Oxoniensi: τὸ γὰρ μονόχρονον (tempora duo quae alias discreta sunt in unum coniuncta) οἰκειότερον τοῦ τροχαίου ἢ τοῦ ἰάμβου. 2) Bulletin de correspondance hellénique XVIII, 365. 3) O. Crusius Philolog. I, 163. 576, LII, 160 sqq. 4) Sobre un trozo de música griega, Anales de la Univers. de Santiago de Chile, 1893.

◡ ◡ ◡ ◡ ◡, ◡ — ◡, — ◡ ◡ ◡. Itaque Crusius et Reinach hanc partem ictum habuisse concludunt, loco Anonymi Bellermanniani, qui unus de his punctis aliquid docet, praeunte Westphalio aut spreto aut per interpretationem violentam detorto. Ἡ μὲν οὖν θέσις, ait ille, σημαίνεται ὅταν ἀπλῶς τὸ σημεῖον ἄστικτον ᾦ, οἷον †, ἡ δὲ ἄρσις ὅταν ἐστιγμένον, <οἷον †>. Quid θέσις sit, quid ἄρσις apud musicos rhythmicosque, minime dubium est, et rectissime Hanssen arguit mirari non oportere, quod debiliorē partem notaverint, non fortiorē: quippe in ὀβριμὸδερ-
κει, quod apud Bacchylidem invenimus (p. VIII), simillimum aliquid factum est. Sed vide quam apprime omnia quae tradita habemus inter se convenient et congruant. Δάκτυλος κατὰ ἴαμβον, id est diiambus, apud Aristidem Quintilianum (p. 39) constare dicitur ἐξ ἰάμβου θέσεως καὶ ἰάμβου ἄρσεως; item δάκτυλος κατὰ βακχεῖον τὸν ἀπὸ τροχαίου, id est choriambus, ἐκ τροχαίου θέσεως καὶ ἰάμβου ἄρσεως; priorem igitur locum in utroque pede habet θέσις, alterum ἄρσις. Ἄρσιν puncta recipere testatur anonymus. Altera pars horum ipsorum pedum, id est arsis, habet puncta in inscriptione Sicili. Quid amplius quaerimus? An ideo dubitabimus, quod in trimetris iambicis secundae partes dipodiarum feriebantur, non priores? Sed quid commune est trimetris iambicis cum δακτύλοις κατὰ ἴαμβον? Melici hi sunt numeri, non metrici, neque quicquam obstat quominus diversam et contrariam rationem ictuum in utroque genere fuisse putemus. Notabile autem in Sicili cantilena id quoque, quod in catalectica diiambi forma ultima syllaba, non paenultima, ut τρίσημος notata est; itaque et inscriptionis et Aristoxeni auctoritatem in notando ipse quoque haud cunctanter secutus sum.

Sed bene nobiscum actum esset, si iam nihil restaret quod tractaremus praeter fragmenta; ea enim non multum nos morabuntur. In frg. 11 sq., quae et ipsa 'bacchiaci' numerorum generis sunt, notabilis haec ὀκτωκαιδεκάσημον forma: θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῇ δύναται, — ◡, — ◡, ◡ —, ◡ —, — ◡, ◡ —. Alia autem aliorum generum plane nihil

negotii faciunt. Trochaei, spondeis nullis ut videtur admissis, sunt in 21, ubi comparet vel periodus vel strophæ XIII trochaeorum et syllabæ (—), mollissimo et paene fracto numero, sed eodem fortasse apto carminum generi sympotico; similem habet 17, quod ex ἐρωτικοῖς affertur, tamen uno spondeo admixto. Creticis usus est poeta in hyporchematis, v. frg. 15 sq.; semel ibi est pro cretico paeon primus; ceterum non minus aequaliter decurrit numerus quam apud Aristophanem. Ergo creticumne sive paeonicum putabimus carmen XVI? Est id manifesto paeon resque Minois Cretis attingit, habet insuper ipsum vocabulum Κρητικόν versu quarto; sed si ibi sunt cretici paeonesque agnoscendi, saltem mirum in modum ei cum trochaeis, iambis, anapaestis adeo commixti sunt. Primi tres versus, συναφεία ut videtur coniuncti, hi sunt: κνανό-
 πῳρα μὲν ναῦς μενέκτυπος Θησέα δὲς ἐπτά τ' ἀγλαοὺς
 ἄγουσα κούρους Ἰαόνων Κρητικὸν τάμνε πέλαγος. Multo
 facilius hos versus in eos creticos quos vocat Aristoxenus¹),
 id est ditrochaeos, redegeris quam in eos qui vulgo dicuntur:
 ∪ ∪ ∪ — ∪, — — ∪, — ∪ —, — ∪ ∪ ∪, — ∪ — ∪ (— ∪ —
 in str. β'), — ∪ — ∪, — — ∪, — ∪ —, — ∪ — (— ∪ — ant.
 β'), ∪ ∪ ∪ —. Sed ut ait Bacchylides: εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως,
 πλατεῖα κέλευθος.²) Erit certe etiam diiambis opus: octa-
 vus quidem versus idemque periodi ut videtur initium ab
 ∪ — ∪ — incipit. Sed libenter ego hanc provinciam auda-
 cioribus relinquo, iisdemque de Pindarici carminis Olympiaci
 secundi numeris statuendum permitto. Scatet autem hoc
 Bacchylidis carmen magis quam ullum aliud imperfectae
 responsionis strophicae exemplis.

Neque diutius immorabor carmini XV (Ἑρακλῆς),
 quod est unicum τοῦ κατὰ δάκτυλον εἵδους specimen. Eo

1) Ap. schol. Hephaest. p. 173 Gaisf., Anal. gramm. ed. Keil p. 10. Sed plenum nomen fuisse vid. κρητικὸς κατὰ τρο-
 χαῖον, Diomed. p. 481 K. In Oxoniensi quoque Aristoxeni
 fragmento κρητικοῦ appellatio est, agnosciturque satis discrete
 ab Aristophane Eccl. 1165. 2) Diambos per totum fere
 carmen agnoscit Wilamowitzius p. 137 sqq., et cf. infra p. 14 sq.

genere Pindarum nusquam usum esse metrici nostri docent, sed usos esse cum aliis Stesichorum Simonidemque. Si essent dactyli cum anapaestis puri, haud difficile numeros explicaremus, sive recte sive minus recte; nunc cum alii numeri valde obscuri admixti sint, equidem manus abstineo.

De carminum autem compositione haec monenda sunt. Nusquam ἀπολελυμένοις poeta usus esse videtur, sed in strophas sive strophas cum epodo omnia redegisse.¹⁾ Τριὰς ἐπὶ ᾠδῇ in omnibus epiniciis maioribus est, item in dithyrambis XIV—XVIII, praeter unum carmen XVII: quippe cuius compositio peculiaris epodos non admitteret. Strophae binae sine epodo sunt in epiniciis breviusculis IV. et VI; propter condicionem mutilam compositio non apparet in dithyrambo XIX. Cetera conspectus numerorum infra positus declarat.

IV. ARGUMENTA CARMINUM.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I. Inscriptio cum priore parte carminis periit; eadem autem victoria et hoc et altero carmine canitur, cui inscriptum est τῷ αὐτῷ. Non dubium quin Ἀργεῖος (I d, 4. II, 4 sq.) nomen victoris sit, patris Panthides (Πανθείδης, v. I d 9. II, 14), patria Ceos. Nempe Argii victorias etiam lapidis Cei inscriptione testatas habemus (monuit Wilamowitzius, item Italus Nic. Festa), ubi inter ludorum sacrorum victorias a Ceis civibus reportatas recensetur Ἀργείου Πανθ[εί]δεω victoria Isthmiaca παίδων, Nemeaea ἀργείων.²⁾ Illa his carminibus celebratur, v. I d 18. II, 7,

1) Incertior res est de carmine VII, cuius et prima pars et extrema supersunt, media intercidit. Ibi trimetri sunt, ipsa longitudine conspicui, vv. 1—3. 6—11. 14. 48—50; reliquorum si qui fuissent, expectandum erat ut eorum exitus in margine sinistro paginae XVI adhuc exstarent, sicut exstant ibi exitus versuum 6—11. 14. Si autem nulli praeterea trimetri fuerunt, ne antistropa quidem fuit, aut certe a veteribus non agnita est, ut in Pindari c. Ol. XIV. 2) Pridik de Cei rebus (Berol. 1892) p. 160.

fuitque in indice Isthmiacarum ipso poeta teste (II, 9 sq.) septuagesima. Putandus autem est Argius, qui *καρτερόχειος* (I d 3) vel *θρασύχειος* (II, 4) dicitur (nisi hoc quidem loco *μάχας θρασύχειος* potius scribendum), pugilatu vicisse, quod certaminis genus a Ceis praeter cursum maxime exerceri solitum esse testatur Bacchylides VI, 7. Videtur carmen non minus octo systematum fuisse, e quibus ultima duo fere integra supersunt, reliquorum vel fragmenta tantum vel omnino nihil. Etenim si primo loco inter epinicia collocatum est (v. supra p. V), primae strophae initium idem etiam paginae fuit, sicut nunc est strophae paenultima, a qua incipit prima pagina Kenyonis. Habent systemata versus vicanos ternos, paginae fere tricenos quaternos quinosve; itaque binae paginae systematis ternis explentur. Eas autem duas quae ante Kenyonis primam fuerunt totas fabulosis narrationibus refertas fuisse videmus, quae fuit profecto non prima totius carminis pars, sed media; aliis igitur duabus ante has opus est, quae praeter fabularum principium primam partem ipsi victoriae celebrandae tributam continuisse possint. Enarrantur autem in fragmento maiore, quod Kenyonis paginam primam proxime antecessit, natales Euxantii, Minois Cretis Dexitheaeque Caeae nymphae filii; priorum fragmentorum argumentum egregie illustravit Ellisii Wilamowitziique¹⁾ doctrina. Haec enim in scholiis Ovidianae Ibis leguntur (ad v. 475, cod. P): *Maccedo* (rectius *Maccello* vel *Macello*, ut ap. Nonnum 18, 35) *filia Damonis dicitur cum sororibus fuisse. harum hospitio usus Iuppiter* (Apollinem addit Nonnus), *cum Telchinas quorum hic princeps erat corruptentes invidia successus omnium fructuum fulmine interficeret, servavit. ad quas cum venisset Minos, cum Dexione* (lectio in schol. ad v. 469 *Dexithoe*) *concubuit, ex qua creavit Euxantium, unde Euxantidae fuerunt.* *Εὐξαντίδα νᾶσον* Ceum etiam Bacchylides vocavit

1) Ellis Class. Review Febr. 1898 p. 66. v. Wilamowitz Gött. Gel. Anz. 1898, 126 sq.

(II, 8), nympham autem appellavit *Δεξιθέαν*, i. e. quae deum excepit hospitio, non Dexionen vel Dexithoen, praeterea ut videtur sororem eius aliquam . . *σαγόραν* (I a 1. b 4), Telchinas autem, si est Tzetzae locus (v. frg. 52) ad hoc carmen referendus, Actaeum Megalesium Ormenum Lycum. A fabulis autem (de quibus conferenda quae supra disserui p. XXII) Bacchylides ad victorem ipsum denuo venit multusque est in patris Panthidae iam fato functi laudibus. Denique ultimum systema totum sententiis generalibus datum est, quibus et divitiarum studium perstringitur et mediocris vitae sors laudatur et virtutis praemia sempiterna monstrantur; recte igitur, ut puto, princeps editor ipsius victoris fortunas paullo tenuiores fuisse coniecit.

II. Est carmen Cei cantatum statim post nuntium victoriae, constans uno systemate brevissimo. Paullo rectius enim quam princeps editor L. Levi et N. Festa mihi verum primum restituisse videntur. Conferatur autem carmen VI.

III. Ex tribus carminibus Hieroni Syracusano scriptis (III—V) grammatici tempore novissimum primo loco posuerunt, nimirum quia Olympiaca victoria curulis hoc celebratur, Pythica quarto, Olympiaca equo parta quinto. Curulis Olympiaca in ol. LXXVIII (468) incidit¹⁾; proximo anno rex diuturno morbo calculi conflictatus mortuus est. Cantatum est carmen, ut equidem puto, Syracusis (etsi Delphis putat Britannus editor); quae enim leguntur v. 15 sq. de sacrificiis in deorum fanis oblati deque publicis conviviis per vias celebratis neque ad Olympiam referri posse videntur neque ad Delphos, ad quos postea demum (19 sqq.) poeta transit, unum Apollinis templum diserte indicans. Neque vero erat cur per huius victoriae occasionem Delphico potissimum deo hostiae immolarentur, quae praeter Iovem Olympium deberentur dis deabusque ipsius regiae urbis. Adfuisse autem poetam ipsum

1) V. schol. Pind. Ol. I. inser.

etsi non certum tamen satis veri simile est. Sunt carminis septem systemata, sed brevia, estque toto habitu tenuioris magis generis quam grandis, dulce autem si quod aliud, ut non inepte poeta ipsis extremis verbis cum luscinia se comparet. Medium locum obtinet fabula Croesi ab Apolline e rogo incenso erepti et ad Hyperboreos translati. Et ante et post eam fabulam munificentia regis erga deos, maxime Apollinem, laudibus effertur; praeterea prooemium ut conveniebat a victoria curuli sumptum; post regis autem laudes alteras gnomica pars satis longa de vitae humanae condicione instabili immortalitateque quae virtuti per Musas tribuitur adiecta, unde brevi clausula carmen terminatur.

IV. Inscriptio est τῷ αὐτῷ Πύθια; nempe haec quoque victoria curulis est, Pindari praeterea splendidissimo carmine (Pyth. I) celebrata. Fuit Pythias, testantibus scholiis Pindaricis, XXIX, quae secundum eorundem scholiorum rationes incidit in ol. 77, 3 (470); veram autem esse eam rationem neque cum Boeckhio ex Pausania corrigendam, post Bergkii, Leopoldi Schmidt, Wilamowitzii aliorumque curas iam fere exploratum habere videmur. Carmen autem duabus strophis constans statim post nuntium victoriae a poeta Syracusis tum quoque commorante factum putes, eoque referas usum personae primae pluralis ἐγχαίρομεν v. 13¹). Simplex est carmen neque habet quo se insigniter commendet.

V. Nulla est in libro inscriptio, tamen praeter victorem cetera sunt dissimilia; inscribendum erat τῷ αὐτῷ κέλῃτι Ὀλύμπια. Vicit Hiero Olympicis ludis bis κέλῃτι, semel atque postremo ἄρματα; olympiades indicantur a scholiasta Pindari (Ol. I) ογ', οξ', οη', sed primus nume-

1) Si recte supplevi, significat poeta Olympiae se adfuisse cum victoriae Olympiae reportarentur, sicut nunc adest cum „licet tres Pythicas duasque Olympicas victorias simul celebrare“ (14 sqq.), nempe Syracusis; Delphis enim Pythicarum solarum rationem habere aequum erat.

rus merito pro corrupto habetur, reponendumque cum *OF ος'*, ut sit annus 476. Namque id et ex Pindari carmine et ex hoc Bacchylidis, quorum utroque eadem victoria canitur, planum atque apertum est, Pherenicum quidem equum huius Olympiadis victorem nunquam antea Olympiae vicisse, vicisse autem Delphis (v. 41), Pythiade scilicet (teste scholiasta) XXVII, a. Chr. a. 478. Quod enim iam proxima priore Pythiade (XXVI, a. 482) victoriam equestrem Delphis Hiero reportaverat, alius fuisse equus victor statuendus est: quod si secus esset, id ipsum in carmine legeremus. Cuius si annus est 476, apprime convenit quod neque Aetnae conditae mentio fit neque victoriae navalis de Etruscis reportatae, sicut ne in Pindari quidem Olympico carmine primo. Bacchylidis hoc usque ad quinque systemata ampla extenditur, habet autem post prooemium, quo declarat poëta Ceo se carmen in Siciliam mittere, primum splendidissimum praeconium et regis et victoris equi. Quam partem postquam sententia generali terminavit, non omnia ulli homini feliciter evenire, pergit narrare longissimam fabulam, cuius argumentum partim saltem etiam in Pindari aliquo carmine explicatum esse traditum est (schol. *Φ* 194, frg. 249 Bgk.). Hercules cum ad inferos descendisset ibi cum Meleagro congregitur, qui narrat tristissima fata, quibus et fratres et ipse occubuerant; ille autem et misericordia et admiratione tanti viri commotus consilium capit sororem Meleagri Deianiram in matrimonium ducendi.¹⁾ Id vero consilium sibi funestum iniens inscius confirmat quod Meleager ei dixerat (94 sqq.): *χαλεπὸν θεῶν παραιρέψαι νόον ἄνδρεσσιν ἐπιχθονίοις*. Docet igitur poeta duorum heroum maximorum exemplis, non posse homines deorum iram semel undecumque concitatam ulla ratione ab se avertere, idque docet Hieronem maxime, in summo fastigio potentiae et gloriae collocatum, verum tecte, non nimis aperte: quare et post Deianirae mentionem factam

1) Contra apud Pindarum Meleager id ab Hercule petisse narrabatur.

subito narrationem abrumpit, et statim in prooemio (3 sqq.) Hieronem monuit requirere carmen intellegentem et attentum auditorem.¹⁾ Extrema parte ad victoriam equestrem Hieronisque res prosperas redit optatque ut diuturnae maneant. Carmen egregia arte compositum rebusque et verbis splendens facile principem locum inter epinicia tenet, et ut vincatur a Pindarico carmine eandem victoriam celebrante, minime tamen turpiter vincitur.

VI. Carmen duabus strophis brevibus constans inscriptum est *Λάχωνι Κεῖῳ σταδιεῖ Ὀλύμπια*. Comparet Lachonis Aristomenis f. (v. 12) nomen in titulo agonistico Ceo quem ad c. I commemoravi, ubi bis Nemeis *παίδων* vicisse traditur (cf. VII, 40)²⁾. Recte igitur Iac. Wackernagel atque Wilamowitzius, cum nusquam sit Lachonis nomen in tabulis cursorum Olympicorum per Eusebium traditis, Olympiae quoque *παίδων* eum vicisse statuerunt, cf. VII, 46. Venustate et tenuitate eleganti carmen simile est secundo in Argium composito, Ceique et ipsum cantatum est ante domum victoris, v. v. 14 *προδόμοις ἀοιδαῖς*, sed ut videtur eo iam reduce facto.

VII [VII. VIII K.], *τῷ ἀντῷ*. Unum est carmen cuius et initium habemus et extremam partem, media autem periit. Vix recte enim Britannus editor extremorum sententiam ita restituit, ut vota Olympicae victoriae conciperentur (*τέλεσσ[ον]* 49), cum posset eadem facilitate *τέλεσ[ας]* indicativo reposito ad victoriam iam partam haec referre. Systema si fuit³⁾, unum fuit, sed valde longae et strophae et epodus, paene in modum XVI. carminis. Cum prooemio splendido compelletur dies Olympicorum ludorum is, quo coronae decernebantur, credibile est hoc quidem carmen Olympiae et compositum et cantatum esse (cf. ad VI.).

1) Gaudeo plane mihi de hac re, ut de plurimis aliis, convenire cum Carolo Robert (v. Herm. 1898, 152). Cf. autem supra p. XV sq. 2) Verba sunt 6, 26 sqq.: *Ἀργεῖος Πανθ[έ]ιδεω ἀγενεῖω[ν]. | 1) Ἄχων Ἀριστο[μ]ένεος παίδων. | 1) Ἄχων Ἀριστομένεος παίδω[ν]*. Superscripta sunt huic parti: *οἶδε Νέμεια ἐρίων οἱ*. 3) V. supra p. XLVII adn.

VIII [IX.]. Automedi Phliasio qui pentathlo Nemeis vicerat scriptum est. Exordium sumitur a certamine Nemeorum ab Adrasto olim post Archemori infaustum obitum instituto, unde facili transitu ad Automedem poeta progressus elaborate eius virtutem in tribus pentathli certaminibus conspicuam laudibus persequitur.¹⁾ Inde ad patriam victoris conversus fabulas iterum attingit, Asopum scilicet fluvium eiusque progeniem illustrissimam; sed cum inde a v. fere 55 omnia lacunis foede hient, non potest id argumentum quomodo exsecutus sit poeta diserte definiri. Videtur reditus fieri ad Phliuntem victoriamque inde a v. 66; dein inserta esse gnomica pars; ultima autem epodo in Phliuntis victorisque rebus rursus poetam occupatum videmus. Sunt omnino quattuor systemata, e quibus integra fere priora duo.

IX [X]. Initium carminis male habitum est, periit inscriptio quoque, neque ex eis quae legimus quicquam amplius de victore comparet nisi Atheniensem eum fuisse ex tribu Oeneide.²⁾ Victoriae praecipuae binae sunt cursu Isthmiis partae, sed non recte *stadieĩ* inscripsisse Britannus editor videtur, cum verbis poetæ etsi lacunosus dolichi potius significantur victoriae. Carmen e duobus systematis constans nullam habet partem mythicam, sed post prooemium est cursus Isthmici elaboratum praeconium, tum brevius ceterarum victoriarum alibi partarum; dein longiuscula parte sententiosa interposita brevi clausula laudis et laetitiae victori debitae admonente carmen terminatur.

X [XI]. Alexidamo Phaisci f. Metapontino compositum est carmen, qui inter pueros luctator Pythiis vicerat. Splendet exordium, etsi in libro nostro male habitum; cetera fere integra servata sunt, sed non perinde egregia. Habet carmen tria ampla systemata; ante alterum pars fabulosa incipit, quae per multas ambages et rerum et

1) Cf. de pentathlo Holwerda Olympische Studien III, Archaeol. Ztg. 1881, 205 sqq. 2) Quod tribus nominatur, non gens aliqua, monstrare videtur ex ignobiliore domo victorem fuisse oriundum (Wil.).

verborum usque ad epodum tertiam extenditur. Argumentum est insania Proeti filiarum a Diana *Ἠμέρα* denique sanata; eius nempe deae religio ab Achaeis Metapontii conditoribus in novas sedes translata erat (113 sqq.), diciturque eiusdem deae favore etiam Alexidamo victoria obtigisse (37 sqq.). Ultima epodus pauca et exilia habet de Achaeorum virtutibus, nihil de victore, cuius laudes primo systemate absolutae sunt.

XI [XII]. Est exordium carminis sive longioris sive brevioris, Tisiae Aeginetae ob luctationis victoriam Nemeae partam scripti. Excipit enim magna lacuna qua extrema pars epinicionum a reliquis dirempta est, cuius lacunae ne ambitus quidem potest definiri.

XII [XIII].¹⁾ Hoc carmine egregio celebratur Pythaeae Aeginetae eadem victoria Nemeaea pancratio parta, quam collaudat Pindarus carmine Nemeaeo quinto. Aeginetae fratres fuerunt Pytheas maior, minor aliquot annis Phylacidas, Lamponis filii, credo eiusdem quem Herodotus (IX, 78) et Pythaeae filium vocat et *Αἰγινητέων τὰ πρῶτα* fuisse dicit. Quod enim Cleonici *παῖς* est apud Pindarum (Isthm. VI [V], 16), potuit is patris nomini avi nomen substituere, ne quid esset ex *ὁμωνυμία* incommodi, neque plane inusitatum *παῖς* de nepote (v. *Ὀλύμπ.* VIII, 45 al.). Gens fuit Psalychidarum (Isthm. VI [V], 63). Hae autem sunt victoriae a poetis celebratae: una Pythaeae Nemeaea, cuius laudes uterque canit; tum Isthmiacae duae Phylacidae, quarum prior illustratur Pindari carmine Isthmiaco VI [V], posterior V [IV]. Atque cum in hoc, quod tempore postremum est, pugnae Salaminiae mentio fiat, in ceteris non fiat, colligunt cetera illa pugna tempore priora fuisse. Sed hoc si posueris, vide quid sequatur. Dicit Pindarus in Nemeaeo quinto (v. 49), quod trium antiquissimum est: *χρὴ δ' ἂν Ἀθανᾶν τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν*, scilicet quia Pytheas Atheniensi Menandro magistro usus erat, eundemque

1) Uberius de hoc carmine egi in commentatione Museo Rhenano inserta (1898, p. 1 sqq.).

Menandrum collaudans Bacchylides ait Minervae Atheniensium patronae beneficio et Olympiae et alibi saepissime illius alumnos coronis ornatos esse (v. 193 [160] sqq.). Licebat igitur tunc temporis Athenienses Aeginae laudare, morisque erat Aeginetis filios Athenas instruendos exercendosque mittere. Ergo non intercedebat inimicitia Aeginetis cum Atheniensibus; multo minus bellum inter utramque civitatem gerebatur. Sed scimus ante Xerxis expeditionem bellum acre inter eas fuisse, neque compositum esse nisi cum iam commune periculum prope instaret (Herod. VII, 145). Itaque in tempora quae post bellum Persicum fuere reicimur. Neque vero putanda est post id bellum poetis ulla fuisse necessitas vel Athenis vel Aeginae proeliis illis ingentibus ἐγγλωττοῦνπῆσαι. Id nepotes facere soliti sunt, non illi ipsi Graeci qui eas res maximas gesserant; itaque Pindarus in tot carminibus Aegineticis non plus semel Salaminis meminit, atque ita ut statim gloriandi conatum reprimat (ἀλλ' ὅμως καύχημα κατὰβρεχε σιγᾷ. Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει Isthm. V [IV], 51 sq.). Quando igitur manifestum est Aeginetas minime Salaminiae pugnae laudes a poetis exegisse, nolimus eorum silentio abuti ad tempora carminum definienda. Bacchylides quidem mihi videtur non plane eas res siluisse, sed tecte saltem significasse; verum cum ea verba (79 sqq. [46 sqq.]) mutila tradita sint, supplementa mea nolo pro argumentis venditare. Tempora autem sic definio: vel post annum 480 vel brevi ante Pytheam Athenas esse missum, victoriam autem eius, quoniam Nemeaei ludi in Olympiadum annos secundos quartosque incidebant, vel in anno 479 vel 477 collocari posse.

Inscriptionem carminis, quae cum principio periit, ita restituit Britannus editor: Πυθία Αἰγινήτῃ παιδὶ παγκρατιαστῇ Νέμεα, sicut vulgo est in Pindari carmine, παιδὶ vocabulum partim exhibentibus libris partim non exhibentibus. Est autem sic apud Pindarum de Pythea (v. 6): οὐπω γένυσσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὁπώραν. Quo quidem versu videtur mihi Pindarus disertissime in-

dicare certamen inter ἀγρεῖλους fuisse, non inter pueros; ἀγρεῖλω igitur inscribendum. Hanc enim aetatem intermediam et Marathone Heracleis scimus a puerorum et adultorum separatam fuisse (Olymp. IX, 89), neque aliter Nemeae iam tunc temporis institutum fuisse inscriptione Cea cuius particulam aliquam ad c. I attuli iam testatum habemus.¹⁾ In Bacchylidis carmine nunc nihil de aetate victoris indicatur: sed cum collaudetur magister, ut apud Pindarum quoque, id aetatis nondum adultae certum indicium est; puerorum enim sive ἀγρεῖλων luctatorum vel pancratiastarum vel pugilum gloria ex parte magistri erat, et constanter Pindarum in eis carminibus magistro suam laudem tribuisse videmus.²⁾

Ex primo systemate carminis paucae litterae supersunt, quae tamen utique ad hoc carmen neque ad antecedens aliquod referendae sunt; ipsa enim forma longitudoque versuum, quorum habemus vestigia, egregie convenit eis versibus huius carminis, qui in eam partem paginae incidebant. Itaque septem systemata fuerunt, versus 231, fuitque hoc carmen inter omnia longissimum, nisi per membrorum aliam divisionem, quinis cuique monometris systemati detractis et cum dimetris qui antecedunt coniunctis, infra quinti carminis ambitum hoc recidere malis. Orsus poeta a victoria, ut quidem putaverim, mox ad Nemeaeorum ludorum antiquitates deflexit, nymphamque Nemeam, ut conicio, induxit Herculis cum leone Nemeaeo παγκράτιον spectantem et de ludis eodem loco futuris vaticinantem. Tertio systemate per Pythaeae iteratam mentionem ad Aeginam venit, non modo insulam urbemque sed mox etiam nympham, quam cum comitibus per avia vagantem ludentemque describit. Cantant autem comites etiam Endeidem Pelei Telamonisque matrem, unde Aeacidarum mentione iniecta non deest Bacchylides officio quod legiti-

1) Cf. Pind. Ol. VIII, 54 sqq. et Christium Pind. p. LXXV, etsi is, ut iam apparet, nimis cante indicavit. 2) Bacchylides in c. X (XI) id facere omisit.

mun Aeginae erat eos heroes celebrandi. Tota igitur systemata quartum quintumque in laudibus Troianis Achillis Aiacisque quam splendidissime ornandis versantur. Sexto septimoque per sententias generales revertitur ad insulae laudes, neque Menandri magistri Lamponisve patris obliviscitur.

XIII [XIV]. Scriptum Cleoptolemo Pyrrhichi f. (si recte suppletus est v. 22) Thessalo, Petraeis ludis Thessalicis curuli certamine victori, collocatum autem hoc loco ut videtur ultimo fortasse ob id ipsum, quod solius huius carminis ludi non erant ex eis qui sacri vocabantur.¹⁾ Incipit carmen a parte sententiosa; de victoria et victore pauca nunc relictā, pleraque mutilatione libri ablata sunt, et ea ipsa quae habemus aegre intelleguntur supplenturque.

B. ΔΙΟΤΡΑΜΒΟΙ.

Totum hoc carminum genus ante Bacchylidem inventum haud multum aberat quin prorsus ignotum esset. Unum eius specimen habebamus, Danaen Simonidis: quod carmen quin re vera ad hoc genus pertineat iam non puto quemquam amplius dubitaturum esse, licet sint quibus id non persuaserim commentatiuncula ante hos duos annos scripta Hermaeque volumini trigesimo inserta (p. 314 sqq.). Quamquam quod ibi pronuntiavi Danaen utpote dithyrambum antistrophis carere, id his Bacchylideis sex vel quinque carminibus — nam de ultimi strophis non constat — fere refutari videtur; itaque amplius ibi quaerendae et strophā et antistrophā et epodus, quae putandae sunt in Dionysii exemplo paragrapho solita separatae fuisse. De ordine horum Bacchylidis carminum deque ceteris rebus antea dixi (p. V sq.); id quoque commemoravi, comprehensas esse a grammaticis dithyramborum nomine omnes narrationes fabulosas, etsi in quibusdam earum satis aperte indicetur diversum carminum

1) V. Kenyon p. XXIV.

genus, neque ad Bacchi sollemnia omnes, sed quaedam ad Apollinis manifesto pertinuerint.¹⁾

XIV [XV]. Inscriptum fuit *Ἀντηνορίδαι ἢ Ἑλένης ἀπαίτησις*, qua inscriptione statim reminiscimur Sophoclis vel fabulae vel fabularum. Unam enim fabulam fuisse duabus eis inscriptionibus praeditam (altera nimirum a choro sumpta) ex ipso Bacchylidis carmine iam aliquanto probabilius factum est, praesertim cum suspicio sit priorem inscriptionem a Sophocle esse in Bacchylidem translatam. Exstat carminis principium, sed pessime habitum, et extrema pars XXVII versibus constans; XXII versus plane desiderantur. Nullum est prooemium, sicut ne epilogus quidem; in medias res statim deducimur, initio a Theano Antenoris uxore sumpto, cuius inde a v. 10 videtur longior quaedam oratio fuisse. Hoc igitur est argumentum: Menelaum Ulixemque legatos Troiam missos ad reposcendam Helenam (Hom. *I* 205 sqq.) hospitio excepit Theano, cui cur praecipuas partes dederit poeta, postposito Antenore, cui Homerus eas tribuerat (v. 207 sq.), nunc non perspicitur. Filiorum autem Antenoris quinquaginta, quos ex Theano omnes susceptos fecit Bacchylides²⁾, fuerunt quaedam in versibus deperditis partes³⁾, sed eae non possunt tantae fuisse, ut iure inde carmen *Ἀντηνορίδαι* inscriberetur; itaque Sophocleae fabulae inscriptio in causa fuerit. Legimus deinde contionem Troum convocatam esse primumque ibi verba fecisse Menelaum, quorum principium gravissimum exhibet poeta, sed in eo principio finem carminis facit.⁴⁾ Dithyrambis recte attributum esse puto: neque enim in hymnis, cui generi attribuit Britannus editor,

1) Apte Wilamowitzius (Gött. Gel. Anz. 1898 p. 145) confert locum Plutarchi (de musica c. 10), ubi de Xenodamo: ἀμφισβητεῖται, εἰ παιάνων ποιητὴς γέγονεν. ἡρωϊκῶν γὰρ ὑποθέσεων πράγματα ἔχουσῶν ποιητὴν γεγονέναι φασὶν αὐτόν· διὸ καὶ τινὰς διθυράμβους καλεῖν αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις. 2) Schol. Ω 496; v. ad 15 sqq. 3) V. 37 ἄγον verbi subiectum sunt. 4) Hinc Wilamowitzio (p. 135) carmen mutilum esse videtur, sicut proximum quoque. At cur vel a quibus haec unquam mutilata sint plane non perspicitur.

credi potest eam poetis licentiam fuisse, ut sollemnium dei cui hymnus caneretur nulla omnino mentio fieret: cum in Bacchi sollemnibus videamus etiam τὰ μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον cantata et acta esse. Egregia sunt quae intellegimus; de ceteris atque universa carminis compositione idem suspicari licet.

XV [XVI]. Inscriptio Ἡρακλῆς nunc deperdita facile restituitur¹⁾; argumentum idem plane est atque Sophoclis Trachiniarum, sed adumbratum magis quam explicatum, ut quid sibi velit totum carmen multo minus perspiciatur quam in proximo priore. Maxime simile est ex ceteris XVIII., eo magis quod in utroque prooemium longum est cum parte primaria levissima compage iunctum. Id autem cum in hoc quinto decimo Pythium Apollinem celebret, Delphorum etiam choris memoratis, videatur carmen cum editore principe pro paeane habendum esse in Delphorum usum scripto. Sed non est verisimile Bacchylidem inter eos poetas fuisse, quos queritur Plato (Leg. III, 700) genera carminum antiquitus certis finibus circumscripta temere et pro libidine permiscuisse. Procul enim a paeane omnique Apollinis religione abest lamentatio lugubris; hoc autem carmen quid est aliud? Sed meminisse oportet, quam arte Delphis Apollinis religio sum Dionysi fuerit consociata; atque in hoc prooemio ut absens in terris septentrionalibus memoratur Apollo; possunt igitur Delphis sollemnia quaedam fuisse Bacchi eo anni tempore, quo apud Hyperboreos Apollo degere credebatur, eisque sollemnibus hoc carmen fuisse destinatum.

XVI [XVII]. Carmen Ἥλιθεοι ἢ Θησεύς inscriptum certum est et inter dithyrambos lectum esse neque fuisse dithyrambum, sed paeanem in Apollinis Delii honorem a Ceorum choro sive Deli sive Cei cantatum.²⁾ Deli fere-

1) Δηάνειρα fort. fuisse in mentem venit Wilamowitzio.

2) De paeane προσοδιαζῶ εἰς Ἀἴλλον Ceis componendo haec dicit Pindarus (Isthm. I, 7 sqq.): καὶ τὸν ἀκείροκόμαν Φοῖβον χορσέων ἐν Κέῳ ἀμφιρύντα σὺν ποντίοις ἀνδράσιν. Quod

batur olim Theseus cum Atheniensium septenis pueris virginibusque ex Creta redux paeonem Apollini cecinisse, quod etsi expressis verbis in huius carminis clausula non memoratur, mentem tamen poetae manifesto occupabat. Sunt versus hi (128 sqq.): ἦ θεὸς δ' ἐγγύθεν νέοι παιά-
νισαν ἐρατῇ ὀπί. Δάλιε, χοροῖσι Κηῖων φρένα ἰαν-
θεῖς ὄπαξε κτε. Tamen non minus certum Servii testi-
monium (ad Aen. VI, 21): *septem pueros et septem puellas*
(v. 2) . . *Bacchylides in dithyrambis*. Fabula quae hoc
carmine uberrime et perpulcre narratur antehac et ex
mythographis et ex vasorum quibusdam picturis nota erat,
de quibus omnibus nunc copiosissime et acutissime dispu-
tavit C. Robert in commentatione Hermae volumini XXXIII.
inserta (p. 132 sqq.). Nullum est prooemium; inducitur
statim Theseus cum pueris virginibusque ipsoque Minoe
Cretam vehens, narraturque rixa Theseo cum Minoe exorta
et huic signum a Iove datum et quam praeclare illi
audax conatus evenerit, qui e Neptuni patris submarina
domo Amphitrites divina munera secum ferens e mari
rursus emersit.

XVII [XVIII]. Θεσεύς hoc quoque inscriptum, in-
sunt autem Thesei ipsa prima facta, sed narrata ratione
quae adhuc plane inaudita erat. Sunt enim alterni ser-
mones regis Athenarum, Aegei scilicet, et alterius personae
non definitae; quippe non recte et aliis¹⁾ et mihi videtur
editor Britannus uxorem regis Medeam cum eo colloqui
putare. Debat certe Medae persona aliqua ratione in-
dicari: quorum nihil fit, atque etiam contra diserte
Atheniensem se praedicat is qui regem adloquitur, cum
dicit (v. 5) ἀμετέρας χθονός de terra Attica. Quam
egregie haec forma cum dithyrambico genere conveniat,
ex quo tragoedia provenit, neminem fugere potest; sunt

Athenis cantatum esse carmen putat Kenyon, monet Weil
etsi poetas, non tamen choros externos Athenis certare
solitos esse. 1) Henrico Weil, Ottoni Crusio, Carolo Robert,
U. de Wilamowitz.

qui etiam ulterius progressi vel chorum militum Atheniensium vel coryphaeum chori a Bacchylide induci coniciant¹⁾, confisi maxime his eius personae verbis (12 sqq.): δοκέω γὰρ εἴ τιτι βροτῶν ἀλκίμων ἐπικουρίαν καὶ τὴν ἔμμεναι νέων. Aliis fortasse id ipsum in militem pro militibus loquentem non sane convenire videatur, qui sic loqui vel possit vel debeat: ὁρᾷ γάρ σοι παροῦσαν ἀλκίμων νέων ἐπικουρίαν. Tamen chorus esse potest Atheniensium et pro eis unus aliquis loquens; chorum autem in recentiore quoque dithyrambo Philoxeni Timotheique interdum cum persona principali collocutum esse constat.²⁾ Strophae sunt quattuor sine epodis: prima ex rege causa quaeritur dati signi bellici; altera rex explicat nuntium sibi de iuvenis ignoti magnis factis allatum; tum tertia ille rursus de habitu eius iuvenis comitibusque quaerit, ad quae rex respondet strophæ quarta. Recte laudatur ingeniosum artificium poetae, quo substituit pro narratione sua colloquium eorum, ad quos ea facta proxime pertinebant quorumque animis perturbatis factorum magnitudo luculentissime ostenditur.

XVIII [XIX]. Sequitur carmen Ἰὼ Ἀθηναίοις inscriptum, dithyrambus sine dubio, quoniam in fine nulla necessitate coactus ad Bacchum poeta deflectit. Longum est prooemium verbis magis quam sententiis splendens, post quod Ius fabulam Bacchylides percurrit, in Argo custode eiusque nece paullisper immoratus, cetera brevissime perstringens atque ad progeniem Ius festinans, id est denique Bacchum Semelae filium. Extrema pars pessime habita est, plerisque versibus truncatis.

XIX [XX]. Ultimum carmen ex quo complurium versuum partes habemus Ἰδᾶς est, Lacedaemoniis destinatum (Ἰδᾶς Λακεδαιμονίοις). Repraesentat poeta hymenaeum olim Spartae a virginibus in nuptiis Idae et Marpessae cantatum; nolim tamen ideo cum Roberto ipsum carmen (cuius

1) Ita B. Haussoullier apud Weilium, Robert. 2) v. Wilamowitz p. 142.

nimis pauca supersunt) ad hymenaeorum genus revocare. Indicatur raptus Marpessae, Idae periculum ab insequente Eueno raptae patre; reliqua plane desunt.

(XX). Perpauca leguntur in fragmento parvulo ex proximo, ut conicio, dithyrambo servata, cui inscriptum fuerit *Κασσάνδρα*. Argumentum indicat Porphyrio ad Horat. Carm. I, 15: „Hac ode Bacchylidem imitatur: nam ut ille Cassandram fecit vaticinari futura belli Troiani, ita hic Proteum.“ Cf. schol. Stat. Theb. VII, 330. Enumeratae esse videntur Achivorum copiae ducesque, sicut fit apud Horatium.

INDEX

eorum qui ad Bacchylidis carmina restituenda explicanda illustranda adhuc contulerunt.

BRITANNI.

F. G. Kenyon princeps editor, cuius sunt supplementa omnia, nisi quis alius auctor indicatus est. Is hos imprimis adiutores habuit: Arthurium Palmer Dublinensem, lamentabili morbo iam abreptum, R. C. Jebb et J. E. Sandys, Cantabrigienses.

Reliquos ex litterarum ordine commemoro hos:

Robinson Ellis Classical Review Febr. 1898.

Miss Jane E. Harrison ibd. March.

W. Headlam ibd. Febr.

A. E. Housman Athenaeum Dec. 25. 1897. Jan. 15. 1898. Class. Rev. Febr. March.

(R. C. Jebb Class. Rev. March)

J. A. Nairn Class. Rev. Dec. 1897.

A. C. Pearson ibd. Febr. 1898.

A. Platt (Athen. Dec. 25. Jan. 15.) Class. Rev. Febr. March.

H. Richards Class. Rev. Febr. March.

(J. E. Sandys, Literature, Dec. 18. 1897; Athen. Dec. 25. Class. Rev. Febr.)

F. W. Thomas Class. Rev. Febr.

R. Y. Tyrrell ibd.

R. J. Walker Athenaeum Dec. 18.

N. N. Athenaeum Febr. 19.

BATAVVS.

Henr. van Herwerden, Berl. Philologische Wochenschrift 1898 nr. 5.

FRANCOGALLVS.

Henr. Weil, Les odes de Bacchylide, Journal des Savants Janv. 1898; Remarques sur la versification des lyriques grecs, à propos de Bacchylide, ibd. Févr.

GERMANI AVSTRIACIVE.

- W. Christ (Chr.), Zu den neuaufgefundenen Gedichten des B., Sitzungsber. d. bayer. Akad. 1898, I, p. 3—52.
- O. Crusius (Cr.) Philolog. LVII, I, p. 150—183. Die Dichtungen des B., Beilage z. Münchener Allg. Zeitung, Febr. 7. 1898.
- Th. Gomperz, Wiener Neue Freie Presse, Dec. 24. 1898. Beiträge zur Kritik und Erklärung gr. Schriftsteller VI., Sitzungsberichte der Wiener Akad. Bd. CXXXIX (1898) p. 1—4.
- O. Hense Rh. Mus. 1898, p. 318 sqq.
- J. H. Lipsius, Neue Jahrbücher f. d. klass. Alterth. 1898 (nondum vidi).
- Arth. Ludwich, Verzeichnis der Vorlesungen, Sommer 1898, Königsberg, p. 12 sq. 42.
- Car. Robert collega meus coniunctissimus Herm. 1898, 130—159 (Theseus und Meleagros bei B.).
- O. Rossbach ap. Ludw. p. 13.
- O. Schröder, Berliner Philologische Wochenschrift 1898 nr. 11.
- J. M. Stahl, Rh. Mus. 1898 p. 322 sqq.
- U. von Wilamowitz, Bacchylides, Berol. 1898 (Weidmann, 34 p.). Id. Göttinger Gelehrte Anzeigen 1898, p. 125—160. Praeterea per litteras mecum sua communicaverunt Ewaldus Bruhn Kiliensis, quibus litteris inerant etiam Ant. Funck et Caroli Niemeyer quaedam coniecturae, tum Hugo Jurenka Vindobonensis, qui et ipse editionem Bacchylidis parat, denique Jac. Wackernagel Basileensis. — Ipse de B. egi: Literarisches Centralblatt 1897 nr. 51/2, 1898 nr. 3, nr. 5 (p. 175); Rhein. Museum 1898 p. 283—307.

ITALI.

- G. Fraccaroli, Bacchilide, Rivista di Filologia XXVI, I, p. 1—44.
- L. Michelangeli, Della vita di B. e particolarmente delle pretese allusioni di Pindaro a lui e a Simonide, Messina 1897 (48 p.). Id. Dopo il B. pubblicato, Rivista di storia antica III, nr. 1, p. 5—22.
- E. Piccolomini, Atene e Roma I (Genn. Febr. 1898) p. 3—15, = Le odi di B., Firenze-Roma (Bencini) 1898, 23 p.
- Editurus est apud Italos hunc poetam Nicolaus Festa, qui per litteras mecum quaedam et sua et Lionelli Levi benigne communicavit (cf. p. XLVII).
- Dicere autem vix possum, quanto auxilio mihi inde ab initio fuerit Friderici Kenyonis insignis comitas indefessaque industria, qui praeter litteras innumeras missas etiam plagulas

huius editionis inspexerit correxeritque. In praefationis plagulis corrigendis sollertem amicumque operam mihi praestitit collega carissimus Georgius Wissowa; indicem autem verborum confecit adulescens doctissimus W. Crönert. Quibus omnibus hoc loco debitas gratias ago.

INDEX NOTARVM.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in charta probabile sit. Non significavi quae certa ratione suppleta putarem.

Uncis angulatis (<—>) circumscripta sunt quae librarius errore omisisse putandus sit.

Uncis quadratis geminatis ([—]) notavi quae errore in librum venisse removendaque esse videantur.

Muta cum liquida ubi positionem facit, dirempta est a liquida hoc modo: $\mathfrak{z}\phi$; ubi non facit, cum ea coniuncta: $\widehat{\mathfrak{z}\phi}$.

Littera ϕ vel σ ubi in initio vocabulorum collocata positionem facit, hoc modo notata est: $\hat{\phi}$, $\bar{\sigma}$ (velut XV, 34. XVI, 90).

Diductis litteris notantur vocabula syllabaeve quae eadem sede in alia strophā recurrant.

In conspectu numerorum (p. 1 sqq.) membrum cum proximo vocabuli communione coniunctum habet in extremo notam -; contra hiatus syllabave ancipiti diremptum lineola | notatum est.

Dabam Halis S., mense Martio 1898.

Fridericus Blass.

CONSPECTUS NUMERORUM.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I. ΑΡΓΕΙΩΙ ΚΕΙΩΙ.

Strophae.

∪ ∪ — —, — ∪ ∪ —, —
 ∪ ∪ — ∪, — ∪ — Λ |
 — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — —
 —, — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — — |
 5 — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — —
 —, — ∪ — ∪, — ∪ — Λ |
 — — ∪ —, — — ∪ —, —
 — ∪ — —, — ∪ — Λ

Epodi.

— ∞ —, ∪ ∪ —
 —, — ∞ —, ∪ ∪ — — |

I. Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.

Strophae constant IV periodis binorum membrorum. Mutavi divisionem v. 1, 2, una syll. ex 2 in 1 translata; cf. praef. p. XXXIII. Vid. ea ipsa divisio fuisse in ant. δ', ἀντ. ε'. — septima syll. v. 1 longa tradita in ant. η' νούσων, ubi restitui νόσων. — 6 syll. quinta brevis est in str. ζ', quod est paene unicum correptae arsis in toto carmine exemplum, sed ne id quidem ut puto a poëta profectum, v. praef. p. XII. Nam de ep. η' v. 3 v. praef. p. XII. Itaque solum restat ant. η', 2 ἀμαχάνον.

Epodi tres periodos binorum membrorum habent et interiectum unum membrum singulare v. 5, quod proximae priori periodo adiungi potest.

- ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -
 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -
 5 - ∪ - -, - ∪ - -
 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -, -
 - ∪ - -, - ∪ - -, - ∪ - ∪

II. ΤΩΙ ΑΤΤΩΙ.

Strophae.

∪ - ∪ -, - ∪ ∪ -, ∪ - - Λ |
 - ∪ ∪ ∪, - ∪ ∪ -, -
 ∪ - ∪ -, - ∪ ∪ - -
 ∪ ∪ ∪, - ∪, ∪ -, ∪ - -
 5 - ∪, - ∪, ∪ -, - Λ

Epodus.

∪ - ∪ -, - ∪ ∪ -,
 ∪ - ∪ -, - ∪ ∪ -,
 ∪ -, - ∪, ∪ -, ∪ -,
 - -, - ∪, ∪ -, - Λ

III. ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΙ.

Strophae.

∪ - ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ |
 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪ |

3 pes alter aut - ∪ ∪ - (ep. ζ') aut - ∪ - - (η'); praef. p. XXXVII. — 7 in ε' in duos v. discerptus legitur: - ∪ - - - ∪ - | - - ∪ - -.

II. Κατὰ βακχεῖον εἶδος. Sunt diambi cum choriambis (βακχεῖοις) str. 1. 2. 3, ep. 1. 2; glyconeī qui vocantur cum pherecrateis str. 4. 5, ep. 3. 4; itaque str. 2—5 fere = ep. 1—4 (Wil.).

str. v. 2 prior choriambus in str. solutam habere vid. ultimam syll., etsi facile est ἰράν scribere. — v. 4 acatalectus est in ant., catal. forma traditus in str., sed perperam ut vid., v. adnot.

III. Κατ' ἐνόπιον εἶδος quod epodum attinet; sed in str. peculiare genus numerorum est, cf. praef. p. XXXIX sq. In arsis et stropharum et epodorum syllabae breves abundant; etiam responsionis q. d. maior licentia est.

str. v. 1 tribrachys altero loco est in str. β'. ζ'. — 2 et 3 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -, ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ - - ant. ε', sed corrupte ut vid. — v. 2 in ant. ζ' anapaesto finitur, v. praef. p. XXXIX.

υ - υ υ - υ υ - υ - υ -
- υ - υ υ | υ υ - υ - υ

Epodi.

υ - υ υ, - υ υ -, --
- υ -, υ - υ - |
- υ - υ, - υ --
-, - υ υ -, - υ - Λ |
5 υ υ υ - υ, - υ - υ, - υ - Λ -
- υ - υ, - υ υ Λ

IV. ΤΩΙ ΑΤΤΩΙ.

Strophae.

υ υ υ, - υ, υ -, υ - -
υ υ υ, - υ, υ -, υ -, - Λ
- υ υ - υ υ - υ υ - -
υ -, - υ, - υ, υ -, υ -, - υ, - Λ
5 - υ υ - υ υ - υ υ
- υ υ - υ υ - υ - -
υ υ υ, - υ, υ -, - Λ
υ -, - υ, - υ, υ -, υ -, - Λ
υ υ υ, - υ, - υ, υ -
10 - υ, - υ, υ -, υ -, - Λ

v. 3 cum 4 arte conexus est (inde syllaba finalis illius semper brevis est), sed quartus post quintam syllabam hiatum admittit in ant. ζ' (ante Ἰέρων); item in ant. ε' (ante idem Ἰέρων), ubi antecedit brevis syllaba. V. praef. p. XXVII. Quarta eiusdem syll. producta est in str. β' et in ant. ε', sed utrobi-que facilis est correctio. Notabile autem quod omnes quattuor versus undenarum syll. sunt.

Epodi ex tribus periodis binorum membrorum constant. Theses in binas breves dissolutae sunt γ' v. 4 (in nomine proprio) et ε' v. 5.

IV. Κατὰ βακχεῖον εἶδος ut in II, sed admixtis dactylis (vv. 3. 5sq.), neque diambi cum choriambis iuncti comparent. — de 4 init. v. comm.

V. ΤΩΙ ΑΤΤΩΙ.

Strophae.

- - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 - ∪ - -, - ∪ - ∪, |
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, -
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, ∪ - ∪ -
 5 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -
 -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ ∪ Λ |
 - ∪ - -, - ∪ - -, -
 - ∪ - (∪), - ∪ - Λ |
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, - - ∪ - - -
 10 - ∪ ∪, - ∪ ∪ ∪ |
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, (-) -
 - ∪ -, - - ∪ ∪ |
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, ∪ -
 - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, (∅) -
 15 - ∪ -, - - ∪ ∪

Epodi.

- - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, - - ∪ -, ∪
 - ∪ ∪, - ∪ ∪ -

V. Κατ' ἐνόπλιον εἶδος. In strophis non sunt ita multae syllabae ancipites, sed plures in epodis (str. v. 2 in ant. δ' et 9 in str. β' facile corriguntur; v. 4 syll. 4 ab extr. brevis est str. ant. α' ant. β'; v. 13 ultima syll. brevis est in ant. α', ubi facile corrigitur; v. praeterea infr. ad 8; in ep. γ' 6 init. facile corrigitur).

str. constat e sex periodis binorum membrorum et unatium. — v. 8 priorem pedem trisyllabum (— ∪ —) hab. in str. α'; — ∪ — — est in ant. α'. β'. str. ant. γ', ant. δ'. ε', — ∪ — ∪ in reliquis. v. 11 unam syll. longam in fine additam hab. in str. ant. α' (itaque in rell. est — ∪ — in v. 12); item 14 brevem in str. α', longam in ant. α' (in reliquis — ∪ — 15, sed Λ — ∪ — ant. ε', ubi antecedit brevis pro longa, v. praef. XXXVII). Cf. praef. p. XI sq. De — — ∪ ∪ — ∪ — pro — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ant. ε', 9 v. ad v. 184. Versuum alia divisio est in 13sq. str. α'.

Epodi parum certa est in periodos divisio. — v. 1 pes secundus est — — ∪ — in α'. β'. γ', sed — ∪ ∪ — in δ'. ε'; v. 10

- - υ υ, - υ υ -, υ - υ -, -
 - υ -, - - υ -, - -
 5 - υ υ, - υ υ -, -
 - - υ -, - - υ -, υ - υ υ |
 - - υ υ, - υ υ -, υ
 - υ -, υ - υ -, υ
 - υ υ, - υ υ -
 10 υ υ - -, - υ - υ, - υ - -

VI. ΔΑΧΩΝΙ ΚΕΙΩΙ.

Strophae.

υ - υ -, υ - υ -,
 υ υ - υ, - υ - υ |
 - υ υ -, - υ υ -, υ - υ
 υ - υ υ - υ
 5 - υ - υ - υ υ |
 υ -, - υ, υ -, υ - -
 - υ, - υ, υ -, υ -, -
 υ, υ -, υ -, υ

VII. [VII. VIII.] ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Periit pars media, ut neque antistrophae neque epodi initium certo compareat.

Strophae.

- υ υ -, υ υ - υ, - υ [-
 - - υ -, - - υ [-

primus est υ υ - - pro - υ - - in δ'. V. praef. XXXVII. Etiam v. 5 in γ' traditur forma - υ - - υ υ - υ | pro - υ υ - υ υ - | -, sed facile corrigitur; divisio versuum eadem est in α'. β'. Denique v. 3 in ε' (- - υ pro - - υ υ) una syll. quae deest certa ratione additur. — v. 10 periodo quae antecedit adiunxi, quia ἀελλοδρόμαν v. 39 pro -μον ideo dictum videtur, ne esset brevis pro longa.

VI. Κατὰ βακχεῖον εἶδος, cf. II et IV; praef. p. XLIII.

VII. Κατ' ἐνόπλιον εἶδος. Constitisse vid. carmen ex strophā antistrophā epodo; antistrophā periit; epodus fortasse post lacunam magnam initium cepit. V. tamen p. LII adn.

	- - υ υ, - υ υ -, [υ -
	
5	-] υ -
	- - υ [υ, - υ υ] -, - - υ -
	- - υ -, - [- υ] -, - - υ υ
	- υ υ -, υ υ -, - υ -
	- - υ -, - - υ -, - - υ -, -
10	- - υ -, - [- υ] υ [- υ υ -] -
	-] υ - -, [- υ] υ [-, υ υ -] υ,
	
	
	 υ
	* * *

(Epodus.)

	- - υ υ - υ υ -
	- - υ υ - υ υ - -
	- υ -, - υ υ Λ
	- υ υ -, υ υ -
5	-, - υ -, - υ υ Λ
	- υ -, - [υ -, -
	υ υ -, υ -, υ υ,
	- - υ -, - [-
	υ υ, - υ υ -, -
10	- - υ -, - - υ [υ, - υ] υ -, -
	- - υ -, - - υ υ, [- υ] υ -, -
	- υ -, - υ υ [-, υ υ] -, -
	- υ υ, - υ υ
	- - υ - -
15	- υ υ - υ υ -
	- - υ - -

Ep. v. 8 ἐὼν ut puto una syllaba; item v 12 init. θεοδό-
τους - υ -, cf. ad IX str. 8, X str. 4; XII ep. 7. v. 11 scripsi
τέλεσας pro libri τελεσσ[.

VIII. [IX.] ΑΤΤΟΜΗΔΕΙ ΦΛΕΙΑΣΙΩΙ.

Strophae.

- ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ -
 - - ∪ - - - ∪ - |
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, - - ∪ -, -
 - ∪ - - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
 5 - ∪ - - - ∪ ∪ |
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, -
 - ∪ - ∪ - ∪ ∪ |
 - - ∪ -, - - ∪ -, -
 - ∪ - - - ∪ - - - ∪ - ∪

Epodi.

(-) - ∪ -, - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 - ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -, - ∪ - Λ
 - - ∪ -, - - ∪ -, -
 - ∪ -, - - ∪ -
 5 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -
 -, - ∪ - -, - ∪ - Λ
 - ∪ - -, - ∪ - -, -
 - ∪ - -, - ∪ - -

VIII. [IX.] Κατ' ἐνόπλιον εἶδος. Sýllaba anceps est in arsi str. 7, si recte restitutum est in ant. β' ἐὺνᾶϊ (42); nam νόραι v. 9 eiusdem (44) facile corrigitur. Ancipitis mensurae est ἐὺ-θαλῆς v. 5.

Str. fort. periodis quattuor constat, sed inaequalibus: 1—2, 3—5, 6—7, 8—9.

Ep. periodos quattuor binorum membrorum habere videtur. Primi v. initium est in α' sec. A corr. - - ∪, sed sec. A pr. - ∪; illud firmatur epodo β', de γ' et de tota re cf. praef. p. XII. — 1 extr. Ταλαῖονίδαν ut vid. α'; itaque scribendum πολυζήλωτε ἄναξ in β'.

IX. [X.] ΑΘΗΝΑΙΩΙ.

Strophae.

- - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, - - ∪ -, -
 - ∪ - -, - ∪ - ∪
 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ -
 -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - ∪
 5 - ∪ - (-), - ∪ - ∪ |
 - ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ ⊔, ∪ ∪ ⊔
 - ∪ - -, - ∪ - -,
 ∪ ∪ - -, - ∪ - ∪,
 - ∪ - -, - ∪ - -, - ∪ - -,
 10 - ∪ ⊔, ∪ ∪ - -, - ∪ - ∪, - ∪ - -

Epodi.

- ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - $\bar{\Lambda}$ |
 - - ∪ -, ∪ - ∪ -, ∪ |
 - - ∪ -, - - ∪ -, - - ∪ -, -
 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -, - ∪ - -
 5 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - $\bar{\Lambda}$ |
 - [- ∪] ∪, - ∪ ∪ -, -
 - [∪ -] -, - ∪ - -, -
 - [∪ - -, -] ∪ - -

IX. [X.] Κατ' ἐνόπλιον εἶδος. Est praeter morem frequens σνζυγία (catalexis) intra membra: v. str. (5.) 6. 10. Dactylicae tetrapodiae quae vid. (6) non est alterum ap. B. exemplum. Periodorum divisio propter brevitatem carminis lacunasque incertior est.

Str. 5. 6 mutanda erat versuum divisio; est enim post syll. octavam (septimam) v. 5 hiatus in ant. α'. στρ. β' ant. β' (i. e. fortasse ubique); contra post duodecimam (undecimam) non finitur verbum ant. α' str. β' ant. β'. — Quarta syllaba versui 5 detracta in ant. α'. — De v. 8 init. v. praef. p. XXXVI. — Versus 10 quarta brevis esse vid. in str. α', v. praef. (∪ ∪ - - pro - ∪ - -); eiusdem quinta ab extr. correpta in ant. α', sed haud difficile corrigitur, v. adnot.

X. [XI.] ΑΛΕΞΙΔΑΜΩΙ ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΩΙ.

Strophae.

- - υ υ, - υ υ -, - -
 - υ -, - - υ -, υ
 - - υ υ, - υ υ -, -
 - υ - υ, - υ -, |
 5 - υ υ -, υ υ -
 -, - υ υ -, υ υ □ -
 - υ -, - υ υ -,
 - - υ υ, - υ υ -,
 - - υ υ, - υ υ -, υ - υ - υ
 10 - - υ υ, - υ υ -, -
 - - υ υ, - υ υ -,
 - - υ υ, - υ υ -, υ - υ - υ |
 - - υ υ, - υ υ -, - -
 - υ -, - - υ -, -

Epodi.

- - υ υ, - υ υ -
 - - υ υ, - υ υ -, υ - υ -, -
 - υ υ -, υ υ -
 - - υ υ, - υ υ -
 5 - υ -, - υ -, υ
 - - υ υ, - υ υ -,
 - - υ -, - - υ -, -
 - - υ υ, - υ υ -, υ - υ -,

X. [XI.] Κατ' ἐνόπλιον εἶδος. Arses ancipitis mensurae intra membra sunt in str. 4. 9. 12, ep. 8. Stropharum periodi esse septem vid., ex quibus unam efficiunt vv. 8 sq.; epodorum incerta divisio.

Str. v. 4 init. υ υ υ - vid. esse in ant. β', sed synizesis potius statuenda. (1 στρ. β' scrib. ἐφόβησεν.)

Epod. v. 2 in γ' traditam habet formam - - υ - υ υ - υ υ υ -, quae emendanda vid., v. ad v. 114. — v. 7 in α' est - - υ - - υ -, in β' - - υ - - υ υ, cum syll. ancipiti; at in γ' Κάσαν παρ' εὐνδρον πρόγο|, tum 8 νοι ἑσάμενοι. V. supra p. XXVI sq., et infra adnotat. ad v. 119 sq.

- - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 10 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ ∪, |
 - ∪ - -, - ∪ - -, - ∪ - ∪,
 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ -
 -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ □ -
 - ∪ - -, - ∪ - -

XI. [XII.] ΤΕΙΣΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ.

- - ∪ -, - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, -
 - - ∪ -, -
 - ∪ ∪, - ∪ ∪ -
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, ∪ - ∪ -
 5 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, -
 - ∪ - -, - ∪ - - |
 - - ∪ -, - - ∪ -, - - ∪ -
 - - ∪ -, - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 * * *

XII. [XIII.] ΠΤΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ.

Strophae.

- - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 ∪ - ∪ -, ∪ |
 - ∪ - ∪ ∪ - ∪ |
 - ∪ - ∪, - ∪ - ∪, |
 5 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, ∪
 - ∪ - -, - ∪ - -
 -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -
 ∪, - ∪ - -, |

XI. [XII.] Κατ' ἐνόπλιον εἶδος. Versus octavus idem est atque primus; itaque ibi fort. antistrophae initium fuerit.

XII. [XIII.] Κατ' ἐνόπλιον εἶδος. Peculiare membrum est str. 3: - ∪ - ∪ ∪ - ∪, cf. praef. p. XXXVIII. Arses ancipitis mensurae sunt in str. 2. (3.) 4. 8. 12, ep. 1. 3. 7 (duae). 8. 9. Periodi aegre distinguuntur, et videmus in strophā certe quosdam dimetros (3. 4) extra periodum collocatos esse.

str. v. 3 - ∪ - ∪ ∪ - ∪ ut vid. in str. γ'; nempe πανθα-λής est v. 229. — vv. 6 sq. in ant. γ' in unum contracti sunt, non sine gravi corruptela.

— ∪ ∪ —, ∪ ∪ — ∪,
 10 — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — ∪,
 — ∪ ∪ —, ∪ ∪ —
 —, — ∪ — ∪, — ∪ — ∪

Epodi.

— — ∪ ∪, — ∪ ∪ —, ∪ — ∪ —,
 — — ∪ ∪, — ∪ ∪ —, —
 ∪ — ∪ —, —
 — ∪ — —, — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — —
 5 —, — ∪ — —, — ∪ — ∧ |
 — — ∪ ∪, — ∪ ∪ —; ∪
 — ∪ — ∪, — ∪ — ∪, — ∪ ∪ ∧ |
 — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — ∪, —
 — ∪ — ∪, — ∪ — —

XIII. [XIV.] ΚΛΕΟΠΤΟΛΕΜΩΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ.

Strophae.

— ∪ — —, — ∪ ∪ —, ∪ ∪ — —
 —, — ∪ — —
 — ∪ — —, ∪ ∪ — —, —
 — ∪ — —, — ∪ — ∪,
 5 —] — ∪ ∪, — ∪ ∪ —, — —
 —] ∪ —, — — ∪ —, —
 —] ∪ —, — — ∪ —

Epodi.

—] — ∪ ∪, — ∪ ∪ —,
 ∪] — ∪ ∪, — ∪ ∪ —, —

Epod. vv. 3 et 4 in unum contracti sunt in ε'. — 2 init. ∪ in ε'? — 5 pes quinque syllabarum (— ∪ — ∪ ∪) esse videtur in δ', cf. praef. p. XXXVI. — 7 in β' primus pes est *κνάνεον* *νέ-*, incerta ut vid. mensura vocalis *ν* (*ῥ* Pind. Ol. 6, 40 al.; *ῖ* Eur. I. T. 7, nisi ibi quoque synizesis est); sed non est Bacchylidis dissolvere theses, cf. praef. p. XXXVI; itaque *κῡάνεον*.

XIII. [XIV.] Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.

Str. v. 3 pes alter ∪ ∪ — — est in str., — ∪ — — in ant.; cf. praef. p. XXXVI.

- ∪] - -, - ∪ ∪ -, -
 - ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -
 5 (∪?) - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 - - ∪ -, - - ∪ -, - -
 - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, -
 - ∪ - -, - ∪ - ∪, [- ∪ - -]

B. ΔΙΘΤΡΑΜΒΟΙ.

XIV. [XV.] ANTHNOPIΔAI.

Strophae.

- - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, ∪ - ∪ - |
 ∪ - ∪ -, - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 - - ∪ -, - - ∪ -
 5 - ∪ - -, - ∪ - -, - ∪ - -,
 - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - $\bar{\Lambda}$
 - ∪ - -, - ∪ - -, - ∪ - ∪

Epodi.

- - ∪ -, - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 - - ∪ -, - - ∪ -, -
 - ∪ - -, - ∪ ∪ -, ∪ ∪ - $\bar{\Lambda}$
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, -
 5 - ∪ -, - - ∪ -, -
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 - - ∪ -, - - ∪ -, ∪

XV. [XVI.] ΗΡΑΚΛΗΣ.

- - ∪ ∪ - ∪ - |
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -

Ep. 5 *Κλεοπολέμω*? Non est alterum in hoc carmine correptae arsis certum exemplum.

XIV. [XV.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος*.

Ep. 7 in *γ'* traditum *ᾠλεσεν* pro *ᾠλεσσεν*, brevi syllaba quinta.

XV. [XVI.] *Κατὰ δάκτυλον* ut videtur, certe magna ex parte; sed est maxima numerorum obscuritas.

- ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪(?) ∪ ∪ - ∪ - ∪ - -
 5 - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ - -
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ - - ∪ ∪ - - | - ∪ ∪ |
 - ∪ ∪ ∪ - - |
 10 - ∪ ∪ - -
 ∪ ∪ ∪ - - -
 - ∪ ∪ - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -

Epodus.

- ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - - ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 5 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪ - - - |
 - - ∪ ∪ - ∪ - - ∪ ∪ - ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ -
 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ -
 - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 10 ∪ ∪ [∪ ∪ ∪] - ∪ ∪ - ∪ ∪
 - ∪ ∪ - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ -

Str. v. 4 init. in str. deperditum, in ant. est ἵκετο, i. e. aut - ∪ ∪ aut ∪ ∪ ∪ (cf. ὕφανεν brevi prima v. 24). — 5 clausula in ant. - ∪ ∪ - - - (εὐφρονεφεῖ Κηναίῳ), in str. ἀνθεμόεντι Ἐβρω, cum syll. brevi et hiatu. — 8 ante tertiam a fine syll. hiatus est certe in ant.; itaque num hae tres syll. per se membrum effecerunt? — 11 init. in str. - ∪ τόσσα, sed facile corrigitur. Idem pes ∪ ∪ ∪ - - est in ep. v. 5.

Ep. v. 2 aut ταλαπενθέα ∪ ∪ - - (sine hiatu; nam Ἰόλαν digamma habet) aut ταλαπενθέα ∪ ∪ - ∪ ∪, cf. v. 7. Sed etiam coniungi possunt 1. 2: - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪. — v. 10 scholio ποταμῷ corruptus; v. adnotat.

XVII. ΗΙΘΕΟΙ Η ΘΗΣΕΥΣ.

Strophae.

	υ υ υ - υ - - υ - υ -
	- υ υ υ - υ υ (υ) - υ - υ -
	- - υ - υ -
	- υ - (-) υ υ υ υ
5	- - υ υ - - υ υ -
	υ - υ - (-) - υ - - -
	υ - υ - υ υ υ - υ υ υ - -
	υ - υ - - υ υ (υ)
	υ υ υ - υ - υ -
10	- υ υ - υ - υ -
	- υ - υ υ - υ υ -
	υ - υ - υ - υ -
	υ - υ υ - υ - -
	υ - υ υ - υ - (υ) -
15	υ - υ - - υ υ
	- υ υ υ - υ - (υ) - -

XVII. De numerorum genere obscuriore v. praef. p. XLVI v. Wilamowitz, Gtg. Gel. Anz. 1898 p. 137 sqq. Videntur diambi esse plerique; distinxi ep. 1—7. 17—20. Saepissime versus et numero syllabarum et mensura inter se discrepant.

Str. 2 octava syll. deest in str. β', vel si *Μίνωι* scripseris cum K., habebis exitum - υ υ υ pro - υ υ υ υ. In ant. β' *ἐξόπιθεν* facile in -θε corrigitur. — 3 ant. β' *Ἀθαναίων*. — 4 quarta syll. deest in ant. β'. Sexta longa est in str. α', sed correctio facilis. — 6 quinta syll. non est nisi in str. β' (mutat K.). — ultima syllaba soluta vid. in ant. β'; rectius eam syll. proximo v. adiunxeris eidemque unam syll. synizesi detraxeris. — 8 str. α' *κρίσεν τε Μίνω* (*Μίνωι* K.) *κέαρ* | *ἱμ.*, it. str. β' *εἶρεν τε Θησεῦ* *τάδε* | *μὲν*; sed ant. α' *μιγεῖσα Φοίνικος ἔρα|των.*, ant. β' *φέρων δὲ δελφῖνες ἐναλί|ναέται* (*ἀλιναιέται* K.; scripsi *ἐνα|λιναιέται*). — 11 tertia syll. brevis est in ant. β', quo loco finis vocabuli est in str. β' ant. α'. β', fort. et in str. α'. Sed cum ibid. v. 12 a duabus brevibus incipiat, utramque offensionem facili transpositione tollas, v. comm. — 13 ant. β' *ἔδαισε Νη-*, υ υ υ - pro υ - - υ; K. *ἔδαισεν*, υ - - -. — 14 ultima syll. deest in ant. α'; in str. β' exitus est - υ υ pro - υ υ υ; sed facile scribitur *ἦνδενδρον*. — 16 paenultima syll. non est nisi in ant. α' *πολέμαρχε Κνωσσίων*; ibd. est in 17 init. *κέλομαι* pro υ -. V. comm.

(υ) υ - υ - υ υ |
 υ - υ - υ - υ - υ - -
 - υ υ υ - υ - (υ) υ |
 20 υ - υ υ υ υ υ - υ - |
 (υ) υ υ υ - υ υ υ -
 υ - υ - - υ -
 - υ - υ υ υ - υ υ - υ -

Epodi.

υ - υ υ υ, υ υ -, υ -
 υ -, υ - υ -
 υ υ υ υ, υ υ -
 υ υ υ, υ - υ -, υ υ -, υ - υ Λ
 5 υ - υ υ υ, υ υ -
 (υ) - υ -, υ υ υ υ, υ υ -
 υ υ υ υ, υ υ -, υ υ -, - |
 - υ - - υ - υ υ
 - υ - υ - υ - υ -
 10 υ υ υ - υ - υ -
 - υ - - υ - -
 υ - υ - - υ - - υ υ -
 υ - υ - - υ - -
 - υ - υ - υ - |
 15 - υ - υ - -
 υ - υ - (υ) - υ υ υ - υ -
 υ - υ -, υ υ υ, - υ -
 υ υ υ, υ υ -, υ -
 υ υ υ, υ υ -
 20 υ - υ -, υ υ -, υ υ -

19 in. ἀμβρότοι, ut vid. (aut -τον), cf. ad 3; ep. 17. — in extr. - υ - pro - υ ant. β', sed mutavit K. — 20 - υ - υ υ - pro υ - υ υ υ - υ - ant. β'. — 21 init. υ υ υ - str. α' ant. α'; υ - υ - str. β', - υ - ant. β'. — 22 ἴσχειν pro - υ in str. β' facile corrigitur. — 23 quinta syll. longa traditur in ant. β', sed certa correctio.

Epod. 6 prima syll. deest in α' (mutavit in β' K.). — 16 quinta syll. deest in α' (addidit K.). — 17 παϊάνιξαν β', cf. str. vv. 3. 19. — 20 θεόπομπον ut vid. β'.

XVII. [XVIII.] ΘΗΣΕΥΣ.

Strophae.

- υ υ - - υ υ - υ -, -
 υ, - υ, υ -, υ -, υ -, -
 υ υ υ, - υ, υ -, υ -, -
 -, - υ, υ -, υ -, υ -, -
 5 υ υ υ, - υ, υ -, υ -
 - υ, - υ, υ -, υ -, -
 υ, - υ, - υ, -
 -, - υ, υ -, υ υ |
 - υ, - υ, υ -, υ -, -
 10 -, - υ, υ -, υ υ |
 - υ, - υ, υ -, υ -, -
 υ, - υ, υ -, υ -, υ -, υ - |
 - υ, - υ, υ -, υ -
 - υ, - υ, - υ, -
 15 -, - υ, υ -, υ -, υ -, -

XVIII. [XIX.] ΙΩ.

Strophae.

- υ - υ -, υ - υ -, υ
 - υ υ, - υ υ -,
 υ - υ, υ, - υ υ -, υ -
 - υ -, υ - - |
 5 υ - υ υ, - υ (υ?) -, -

XVII. [XVIII.] *Κατὰ βακχεῖον εἶδος*, i. e. fere glyconei formaeque cum his coniunctae. Cf. praef. p. XLIII.

v. 1 ἦλθε pro - - str. β' facile corrigitur. — 5 catalecticus est in str. γ', cf. simile exemplum in II, 4; praef. p. XLIV; verum non magis quam illic abest corruptelae suspicio. — 6 in δ' pro - υ - υ υ est - - υ υ -, nisi corrigas περί pro ὑπερ, cf. comm. — 9 in α' corruptus sed certa ratione emendatus; it. in β'; it. in β' 13, in γ' 10, in δ' 8.

XVIII. [XIX.] Prosodiaci cum diambis esse vid. str. 1—14, cf. praef. Reliqua strophae obscuriora, item epodus, cuius praeter primum et ut vid. quartum decimum nullus v. integer servatus est. Rarae sunt arses longae per totum carmen (str. 8. 11. 17; ep. 5. 12?).

str. 5 in ant. ἀχοιτον ἄπνον ἐόντα, ut aut syllabarum numerus a strophā discrepet, aut ἐόντα sit agnoscendum.

∪ - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 ∪ - ∪ -, ∪ - ┘
 - - ∪ ∪, - ∪ ∪ -,
 - ∪ ∪ -, ∪ - ∪ -, ∪
 10 - ∪ -, ∪ - ┘ |
 - - ∪ ∪, ┘ ∪ -, ∪ - ┘
 ∪ - ∪ -, ∪ - ∪ ∪ |
 ∪ - ∪ ∪, - ∪ ∪ -, ∪ ||
 - ∪ -, ∪ - ∪ - |
 15 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ - ∪ - ∪
 - ∪ - ∪ - -
 - - ∪ ∪ - ∪ - ∪ - ∪ - ∪ ∪ |
 - ∪ - ∪ ∪ - ∪ - ∪ -

Epodus.

∪ - ∪ -
 - ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ - ∪ - ∪ -
 - ∪ ∪ - ∪
 5 - - ∪ - ∪ - [∪ . . .
 ∪ ∪ ∪ - ∪ ∪
 ∪ - ∪ - ∪ [∪ - . .
 ∪ ∪ ∪ - ∪ -
 ∪ - - ∪ - [- . .
 10 ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ [-
 ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ - ∪ ∪ [-
 - ∪ - ∪ - -
 - ∪ - ∪ - -
 15 - ∪ - ∪ ∪

15 Init. str. *τινη*, ant. *ἄργον* ὄ-; illud corruptum plerisque vid.

Ep. 12 *Κῆδμος* ut Pind. P. VIII, 47??

XX. ΙΔΑΣ.

	-	-	υ	υ	.	.	.	.	.	.
	-	-	υ	υ	[	-	υ	.	.	.
	-	-	υ	υ	-	.	.	.	.	.
		υ	-	υ	υ	-	υ	υ	.	.
5	υ	-	υ	υ	-	[	υ	.	.	.
	-	-	υ	υ	-	.	.	.	.	.
		υ	-	υ	υ	-	.	.	.	.
	υ	-	υ	υ	-	υ	-	.	.	.
	-	-	υ	υ	-	υ	[	υ	-	.
10	-	-	υ	υ	-	[	υ	.	.	.
	-	-	υ	υ	-	υ	.	.	.	.

XX. Vid. prosodiaci vel enoplii fuisse; est omnium horum versuum simile initium. Sed ne unus quidem integer servatus est.

BACCHYLIDIS CARMINA.

I.

⟨αργειωι κειωι ισθμια⟩

(desunt ut vid. paginae duae)

Col. I.

(desunt v. ut vid. II.)

- (a)]σαγορᾱι[
].ἄλουδεν[
]ᾠλάκατοσ[
]δ' ἐπένναν[
 5]απροσφωνε|. |τεν[
]σαινουσ' οπ|ι
].εντερομ|αι
]φάκειδῶ ᾱι
]ενίαι
 10]υγεν|. παμπα[
]ας
]ομοι

(desunt v. ut vid. VIII)

- (b)]εοσ[
]νπυκ[
]ροικω[

I. De condicione pristinoque ambitu carminis v. supra p. XLVII sq.

(a) Est frg. K. 5, quod e duobus composuit K. Hic collocavi propter numeros. — 1 super ᾠ ductus est e superiore v., Φ litt. ut vid. indicans. — σαγορᾱι nunc et. K. — 5 affert (ut vidit K.) Apollonius de pron. 368 A (p. 84 Schneid.): ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους. — προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις (corr. ἐπινίκαις) Βακχυλίδης (frg. 8 Bgk.). — 7 εντερομαι K., qui litt. εν fere certas esse dicit.

(b) Est frg. K. 13, quod et ipsum propter numeros hic collocavi. — 1 τοσ K. — 2 vel μπυκ. — 3 prox. litt. post φ fort. φ fuit.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I.

<ΑΡΓΕΙΩΙ ΚΕΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗΙ (?) ΙΣΘΜΙΑ.>

(desunt pericopae III?)

(des. v. II.)

(στρ. δ')

- (a) - υ υ -]σαγορα
 - - υ υ κ]αλοῦ δὲ τ[υ - -
 - υ υ]αλάκατος
 - -]δ' ἐπ' εὐνὰν [- υ -

- (5) - -]α· προσφώνει τέ νιν
 - υ -]σαίνουσ' ὀπί·

- υ υ - - -]ντερομαι (ἀντ. δ')
 υ υ ἀμ]φάκει δύα
 - υ υ -]ενία

- (10) - - υ υ φε]ύγετ[ε] πάμπα[ν
 - υ υ - υ υ]ας
 - - υ - - -]ομοι

(des. v. II)

(des. v. VII)

(ἐπ. δ')

- (b) - - υ -]εος

- υ υ - - -]νπυκ υ -

(στρ. ε')

- υ υ -]γοικω υ -

I. de inser. v. supra p. XLVII; it. de argumento ad quod frg. abc pertinuerunt.

(a) 2 καλοῦ aut κάλ' οὐδὲ Bl. — 3 velut γραῖα φιλαλάκατος. — 4 cf. ὕπνον b 5. — 5 προσφώνει vel προσφωνεῖ K.; νιν = αὐτούς, v. Apollon. — 6 velut μαλθακῶ. — 7 στέρομαι negat legi posse K.; vid. (μ]έν) τείρομαι agnoscendum esse (cf. δέρω δειρώ). De versuum divisione cf. b, 10; supra p. XXXIII. — 9 γήραϊ καὶ πενίᾳ?

(b) 1 v. col. II, c, 6.

]αγορᾶ
 5]μελιφρονοσϋ[
]έρᾶν
]καλανπολιν
]οιμενόι
]ω . ηροισαλοσ[
 10]υγαισᾶελ . . υ
]ιδ|ελεων
]ιν

Col. II.

(desunt v. VII)

- (c) αφῑε[
 . . ντριτάτᾱιμε[
 . . έρᾱιμινωσαρ . . |σ
 . . υθεναιολοπρ . . |νοισ[
 (5) νανσιπεντηκοντ . |συν
 κρητωνομιλωι
 . ιοσενκλειουδεε
 . ατιβαθυζωνονκορ|αν
 . εξιθέανδαμασεν|·
 (10) . αιδιλιπεννημισυλα|ων
 . νδρασαρηῖφιλουσ
 . . σινπολνκρημνον|χθονα
 νειμασαποπλεωνω . . |τ'εσ

7 καλαν] ita K.; ipse vel αναν vel αμαν agnovi. — 8 ante οιμ reliquiae sunt veluti litt. γ vel τ. — 9 inter ω (ν K.) et η vid. reliquiae esse litt. B. — 10 pro γ ego ρ; ι add. corr. — 11 sq. extr. hic collocavi frg. 16, a K.

Col. II. Est frg. K. 1, quod ex maiore et altero parvo (quod hab. exitus versuum 3—16) coniunxi, aptavique huius parvi ope ei paginae quae ap. K. prima est. — 1 λ vel α. — 2 ante ν vel duae litt. vel tres. — ι ad ᾱ add. corr. (A¹?). — post με ! (ν?). — 9 .εξιθέαν] pro N pr. ΔΙ.

- υ υ -]αγορα
 (5) - - υ]μελίφ'ρονος ὕ[π'νου
 - υ υ - υ]έραν
 - - υ -]καλὰν πόλιν
 - - υ - -]οιμεν οἶ-
 δμασσι λ]ωβηροῖς ἄλός
 (10) υ υ α]ὕγαῖς ἀελίου (ἀντ. ε')
- υ υ - -]ιδελεῶν
 - υ υ - υ υ]ιν
 (des. γ. V)
 (des. γ. II) (ἐπ. ε')
- (c) - υ]αφθε[- υ υ - υ υ - -
 σὺ]ν τριτάτῃ με[υ - -
 ἀμέρα Μίνως ἀρ[ῆο]ς
 ἦλυθεν αἰολοπρῶνυμοις
 (5) ναυσὶ πεντήκοντα σὺν Κρητῶν ὁμίλῳ·
 Διὸς Εὐκλείου δὲ (F)έκα- (στρ. 5')
 τι βαθύζωνον κόραν
 Δεξιθέαν δάμασεν·
 καὶ (F)οι λίπεν ἡμισυ λαῶν,
 (10) ἄνδρας ἀρηϊφίλους,
 τοῖσιν πολὺκ'ρημνον χθόνα
 νείμας ἀποπ'λέων ὥχετ' ἐς
 Κνωσὸν ἱμερτὰν πόλιν

4 οἰζωφελής? — 5 cf. a, 4; frg. 4, 13 sq. (K.). — 8 sq. restitui, quamquam nunc nusquam legitur λωβηρός.

(c) 2 αὐτ' ἐν, quamquam id parum pro spatio; ad σὺν cf. X, 23. K. ὥν — μετέπειτα: sed non vid. T post με fuisse. — 3 ἀ[γνιὰ]ς K., ἀγανός Platt. — 5 in duos versus discerptus est. — 6 εὐκλείτου Herw.; sed cf. Εὐκλειος mensis nomen; τὰ Εὐκλεία. De versuum divisione (it. 14 sq.) v. supra p. 21. — 13 κνωσσον correxi, cf. XVI, 120; Kühner I, 1³, 270.

κνωσσονῖμῆρταν. . λιν

(15) . ασιλευσευρωπι[

. . . δεκατωιδ' ευξ. . . ρον

. κ' ευπλοκ[

. εκυδε[

. πρυτα[

(20) φαν[

(deest v. I)

]οντο.[

]εσσιναν[

]τοναντ[

(25)]αλλαισιν[|]ασινιππουσ

]δ' ετε[

]γονώτ[

τοι[|]πλ[

καλ[|]ξανθυγατρεις

Col. III (I) πολ. νβαθυ

δειελοι σμενγενος

επλε. ροχειρ

αργειο. λεοντοσ

(5) θυμο. οποτε

χρε[. βολοιμαχας

15 ευρωπιδ pr.; transfixum est Δ (see. K. corr. in Δ). — 16 δεκατω pr., corr. A¹. — 22—28 med. = frg. 15 K.; 25 extr. = frg. 24 K.; 28 sq. init. = 16 b K.; denique 29 extr. = 34 K., huius quidem locum monstrante colore (cf. in ectypo fr. I^b) neque forma ab anfractibus chartae qui in col. III sunt discrepante.

Col. III. 2 διελο pr., ε („aut η“ K., sed certe l non transfixum est) add. A⁸. — post ΛΟ l, ex Ν puto relictum. — non recte dixi (in Lit. Centralbl. 1897, nr. 51/2) ante μεν reliquias litt. Υ esse. — 6 obscurius initium; sed fuisse vid. ante χ nihil nisi Α a corr. transfixum (K.). acc. super ει circumflexus fuerit (K.). — β et. K. fere agn.

- βασιλεὺς Εὐρώπιος· ἐν (ἀντ. 5')
 (15) δεκάτῳ δ' Εὐξάντιον
 μηνὶ τέ]κ' εὐπλόκ[αμος νύμ-
 φα φερ[εκνυδέ]ι νάσῳ
 - υ υ -]πρύτα[νιν
 (desunt v. III)

- υ υ]εσσιν αν[υ - (ἐπ. 5')
 - - υ]τον αὐτ[υ υ - -
 (25) - υ -]ἄλλαισιν [υ -]ἄσιν ἵππους
 - υ υ -]δ' ετε[- -
 - υ - - -]γονώτ[-
 τοι[υ υ - υ υ - -
 καλ[υ - - - υ - -]ξαν θύγατ'ρες
 (d) πολ[υ - - -]ν βαθυδεί- (στρ. 5')
 ελον· [ἐκ τᾶ]ς μὲν γένος
 ἔπ'λε[το καρτε]ρόχειρ
 Ἀργεῖος [υ - υ] λέοντος
 (5) θυμὸ[ν ἔχων], ὁπότε
 χ'ρεῖ[όν τι κερ]βολοῖ μάχας,

14 Εὐρωπίδ[ος K.; sed v. Ἀλκμήμιος V, 71. — ἐν] τῷ K. —
 16 sq. κούρα K. — 17 φερεκνυδέ[α παῖδα K. Cf. XII, 149,
 quamvis parum is locus probet. — 18 ἐσόμενον] Ludwig.

1 πολυ - - - epitheton vel Cei vel unius ex eius insulae
 oppidis. — 1 sq. mutavi versuum divisionem ut supra et infra. —
 2 suppl. Bl.; ad μὲν cf. IX, 47. Pind. Ol. I, 77 (75). XIII, 60 (58)al.
 — 4 Ἀργεῖος] v. supra argum. — de leone quodam magno fuit
 fabula Ceorum, v. Preller-Robert, Mythol. 457. — 5 Bl. Nairn
 Cr. Herw. — 6 Bl. (κερβολεῖν = κερτομεῖν; Hom. II, 261; τι,
 sive canis sive homo). Ipsum vero poetam κερβόλλοι dedisse
 puto, cf. praef. p. XII. Pro raro χρεῖον primo ἀχρεῖον vul-
 gare fuit.

- ποσσι φρο ατριων
 τ' ουκ αλων
 τοσαπα|ν[
 (10) τοξοσα|πο ν
 αμφιτ' ιατ|ο[
 ξεινωντε . . λᾱνορι . . . αι·
 . υδελαχων . αριτων
 πολλοιστεθ . . μασθεισβροτων
 (15) α . ων' ελυσεν . εντεπαι
 δασμεγαλινη . ουσλιπων·
 . ωνεναοικ . . νιδασ
 υψιζυγοσῑς . . ιονικον
 θηκεναντ . . . ργεσῑανλιπαρωντ' αλ
 (20) λωνστεφαν . . επιμοιρον
 φαμικαιφασω . . ριστον
 κυδοσεχειναρεταν· πλου
 τοσδεκαιδειλοισινανθρωπωνομιλει
) εθελειδ' αυξεινφρενας
 (25)) ανδροσ' οδ' ευερδωνθεουσ
 ελπιδικυδροτέραι
 σαινεικεαρ' ειδ' υγειείας
 θνατοσ' εωνελαχεν
 ζωειντ' αποικείωνεχει
 (30) πρωτοισεριζειπαντιτοι
 τερψισανθρωπωνβιωι

9—11 adiunxi parvulum frg. (ap. K.). — 11 alterum l supra v. add. A¹. — 12 τε vel τι. — τιμαι cum reliquiis convenit. — 20 επιμοιρων pr., corr. A³. — 21 φάσω — 23 aff. Plut. Mor. 36 C (ubi φάσωμεν πιστὸν κῦδος κτέ.). — 23 ανθρωποις pr. sec. K., corr. A¹. — 24 coronidi non erat post h. v. locus. — 27 υγειας pr., ι add. A². — 28 ελακεν pr., corr. A¹. — 29 εχειν pr., corr. A¹? — 30 πρωτος pr., ι add. A¹?

- ποσσί[ν τ' ἐλα]φ' ῥό[ς, π]ατ' ῥίων
 τ' οὐκ [ἀπειράτος κ]αλῶν,
 τόσα Παν[θειδᾶ κλυτο]τό- (ἀντ. ζ')
- (10) ξος Ἀπό[λλων ὥπασε]ν,
 ἀμφί τ' ἰατορία
 ξείνων τε φιλάνορι τιμᾷ.
 εὖ δὲ λαχὼν Χαρίτων
 πολλοῖς τε θαυμασθεὶς βροτῶν,
 (15) αἰῶν' ἔλυσεν πέντε παῖ-
 δας μεγαινήτους λιπών.
 τῶν ἕνα (F)οι Κρονίδας (ἐπ. ζ')
- ὑψίζυγος Ἴσθμιόνικον
 θῆκεν ἀντ' εὐεργεσιᾶν, λιπαρῶν τ' ἄλ-
 (20) λων στεφάνων ἐπίμοιρον.
 φαιὶ καὶ φάσω μέγιστον
 κῦδος ἔχειν ἀρετάν, πλοῦ-
 τος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὀμιλεῖ.
 ἐθέλει δ' αὔξειν φρένας ἀν- (στρ. η')
- (25) δρός, ὁ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς
 ἐλπίδι κυδροτέρᾳ
 σαίνει κέαρ· εἰ δ' ὑγείας
 θνατὸς ἔων ἔλαχεν,
 ζῶειν τ' ἀπ' οἰκείων ἔχει,
 (30) πρῶτοις ἐρίζει· παντί τοι
 τέρψις ἀνθρώπων βίῳ

7 ἐλαφρός Nairn Housm. (-οῖς K.). — 8 ἀπειρ. Jebb (ἀπε-
 ζεύχθη vel ἀπεπλάγχθη Wil.); καλῶν Bl. Housm. Wil., cf. II, 6.
 V, 51 (παλῶν K.). — 9 Πανθοίδα K. (it. II, 14). V. Fick-Bechtel
 Gr. Personenn. 229 (Mitth. des arch. Inst. 13, 410 nr. 1, 4).
 — 13 cf. Bergk Lyr. frg. adesp. 53 Μοισᾶν εὖ λαχέμεν. —
 19 cf. 25. — 25 θεός Richards.

επειταινοσφινγενου

. . νπενίᾱστ' ἀμᾱχάνου

ἴσονοτ' ἀφνεοσί

(35) μείρειμεγαλων' ὄτεμειω[

Col. IV (Π) παυροτερωντοδεπαν

τωνευμαρεῖνουδενγλυκυ

θυατοισιν' ἀλλ' αἰεταφεν

γονταδιζηνταικιχειν

(40) οντινακουφοταται

θυμονδονέουσιμεριμναι

οσσουνᾶνζώηχρονοντονδελαχεν' τι

μαν' αρεταδ' επιμοχθος

. λευτᾶθεῖσαδ' ορθωσ

(45) αιευτεθανηλει

, ζηλωτονευκλείᾱσα . . . μα

II.

Τωι αυτωι

α σεμνοδότειραφημᾱ[

εσχ ερανχαριτω

νυμ . . φερουσ' αγγελίᾱν

οτιμ . . ασθρασύχειρα

5 γεῖο . . ρατονικᾱν

37 ευμαρεῖ pr., ν add. A². — 45 init. ν pro αι K., non recte ut vid. — λει om. pr., add. A².

II. inser. minoribus litt. ante v. 1 adscr. A²? — 4 ante AC in infimo versu paullulum atramenti exstat, quod ad Λ trahit K.

ἔπεται νόσφιν γε νόσων (ἀντ. η')

πενίας τ' ἀμαχάνου.

ἴσον ὃ τ' ἀφ' νερὸς ἰ-

(35) μείρει μεγάλων ὃ τε μείων

παυροτέρων· τὸ δὲ πάν-

των εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ

θνατοῖσιν, ἀλλ' αἰεὶ τὰ φεύ-

γοντα δίζηνται κιχεῖν.

(40) ὄντινα κουφόταται (ἐπ. η')

θυμὸν δονέουσι μέριμναι,

ὅσσον ἄν ζῶῃ χρόνον, τόνδε λάχεν· τί

μάν; ἀρετὰ δ' ἐπίμοχθος

μέν, τε]λευταθεῖσα δ' ὀρθῶς

(45) ἀνδρὶ κ]αὶ εὖτε θάνῃ λεί-

πει πο]λυζήλωτον εὐκλείας ἄγαλμα.

II.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Ἄ[ῖξεν ἅ] σεμνοδότειρα Φήμα στρ.

εἰς Κέον ἱερὰν, χαριτώ-

νυμον φέρουσ' ἀγγελίαν,

ὅτι μ[άχ]ας θρασύχειρος Ἄρ-

5 γείος ἄρατο νίκαν·

32 νουσων correxi (it. Housm. Platt Wack. Chr.); cf. supra p. 1. — 37 πάντων εὐμαρεῖν i. q. πάντα ἐν εὐμαρεῖ ἔχειν. — 42 τιμάν praef. Jebb Crus., et cf. praef. p. XII. — 44 supplevi ap. K. (ἐκτελ. Wil.). — 45 Bl. (ἄφθιτον Jebb K.).

II. 1 Levi, Festa (ἄρξον, ὦ K.). — 2 ἱερὰν? — 4 Μέ]λας (cf. adu. in pag. adversa) K.; πάλας Wil. (μάχας et. Festa). — θρασύχειρος Jebb (K.) propter antistropham, it. sed casu genetivo Wil., recte puto. V. praef. p. XLII. — 4 sq. Ἀργεῖο[ν K.

- καλωνδ' ανεμνασεν^{ος} ενκλ . . . νωι
 αυχενι^ςσθμουζα^ςθαν
 λιποντεσευξαντιδανα
 σονεπεδειξαμενεβδομη
 10 κοντα . . νστεφανοισ . ν·
 καλειδεμο^υς' αυθιγενης
 γλυκειανανλωνκανα^ςχαν
 γεραιρους' επιν^ικίοισ
πανθειδ^{αι}φιλονυιον

III.

Ιερωνι συρακοσιωι ιπποισ πια

- αρ^ισ^ιτο^ςα^ςρπουσικελιασ^ςκρεουσ^ςαν
 δ . μα^τρα^ιο^ςστέφανόντεκου^ςραν
 ν^ιμν^ιειγλνκ^υδωρεκλειοι^ςθο^αστο
 . . . πιοδρόμουσ^ιερωνοσι^ςπ^ιν^ισ^ι·
 5 . εν^ι . τογα^ςρσυν^ιυπερο^ςχωι^ςτενικ^{αι}
 . υν^ι . . λα^ιαι^ςτεπα^ςρε^ςυ^ςρ^ιδ^ιναν
 α^λ εινο^ςμέ^ςνεο^ςσε^ςθ^ικαν
λβιον νκυρησαι
 θροησε^ςδε^ςελ^ι
 10 α^τρι^ςσε^ςυ^ςδ^ιαι^ςμ^ι
 Col. V (III) ο^ςπα^ςρα^ςζη^ςνο^ςσ^ιλα^ςχ^ιων
 π^ιλεί^ςστα^ςρχ^ιον^ιε^ςλλ^ιαν^ιων^ιγε^ςρας

14 πανθειδ^{αι} pr., corr. A¹.

Inscr. ad laevam partem primorum vv. litteris minoribus scripsit A³ (ut putat K.). — vv. 1—3 supplevi ope frg. 38^b K. (ισ — ματ — μν). — 5 sqq. hic collocavi frg. 40 K. — 8 sqq. frg. initia versuum continens hic collocavit K. — 12 γενοσ pr., corr. A.¹

- καλῶν δ' ἀνέμνασεν, ὅς' ἐν κλεεννωῖ ἀντ.
 αὐχένι (F)ισθμοῦ ζαθέαν
 λιπόντες Εὐξαντίδα νᾶ-
 σον ἐπεδείξαμεν ἐβδομή-
 10 κοντα σὺν στεφάνοισιν.
 καλεῖ δὲ Μοῦσ' αὐθιγενῆς ἐπ.
 γλυκεῖαν αὐλῶν καναχάν,
 γεραίρους' ἐπινικίοις
 Πανθείδα φίλον υἷόν.

III.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΙ

ΙΠΠΟΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑ.

- Ἀριστοκάρπου Σικελίας κρέουσαν στρ. α'
 Δάματρα (F)ιοστέφανόν τε κούραν
 ὕμνει, γλυκύδωρε Κλεοῖ, θοάς τ' Ὀ-
 λυμπιοδ'ρόμους Ἰέρωνος ἵππους.
 5 γέγοντο γὰρ σὺν ὑπερόχω τε Νίκα ἀντ. α'
 σὺν Ἀγλαΐᾳ τε παρ' εὐρυδίαν
 Ἀλ[φείον, τόθι Δ]εινομένεος ἔθηκαν
 ὄλβιον [γόνον στεφάνω]ν κυρῆσαι.
 θρόγησε δὲ λ[αὸς ἀπείρων· ἐπ. α'
 10 „ᾧ τρισευδαίμων ἀνήρ,
 ὃς παρὰ Ζηνὸς λαχὼν
 πλείσταρχον Ἑλλάνων γέρας

8 Εὐξαντίδα] Ceum, v. p. XLVIII; I, c, 15. — 9 ἐβδομ.] tot victorias Cei ex Isthmiis reportaverant. — Πανθοίδα K., v. ad I, d 9.

3 Κλεοῖ scripsi, cf. Pind. N. III, 83 (K.). — 5 σεύον]το K. — 5 sq. Νίκα et Ἀγλ. Weil. — 7 τόθι Palmer ap. K. — Δεινομένεος K. — 9 λ. Ἀχαιῶν K. Cf. IX, 30; δῆμος ἀπείρων Hom. Ω 776.

- οιδε πυργωθεντα πλ. υτον μη μελαμ
φαρξει κρυπτειν σκοτωι·
 15) βρουει μεν ἵερα βουθύτοι σεορταις·
 βρουουσι φιλοξενια σαγνυιαι·
 λαμπειδ' υπομαρμαρυγαι σοχρυσος
 υψιδαιδάλτων τριπόδων σταθεντων
 παροιθεν αὐ· τοθι μεγί. . οναλσος
 20 φ. . βου παρακασταλια. . ἔθροισ
 δ. λφοιδιεπουσι θεονθ. . ντισ
 αγλαῖζέθω γα ραριστος. λβων·
 επεί ποτε καιδαμασι π. ου
 λυδιασαρχα γέταν
 25 ευτεταν πεπ[
 ζηνοσ τελε. σιν
 σάροδιεσπερσα. ατωι
κροισονο χρυσα[
) φυλαξ ἀπολλων. ελπτον ἄμαρ
 30 μ. λῶν πολυδ. ου κε μελλε
 μιμνειν επιδ. ναν' π. . ανδε
 χαλ. . τει χέοσπ. θεναν[

13 μελλη pr., μελαμ A¹? — 14 φαρξιν pr. (corr. A¹?). —
 15 ερα pr., ἵ add. A³? — 22 αριστον. ἴβον pr., corr. A³. —
 23 certum επεί. — 25 ευτε K. — 28 superest initium litt. A.
 — 30 tertia litt. Λ, non Δ, ut puto.

- οἶδε πυργωθέντα πλοῦτον μὴ μελαμ-
 φᾶρεῖ κ' ῥύπτειν σκότῳ.“
- 15 βρύει μὲν ἱερὰ βουθύτοις ἑορταῖς, στρ. β'
 βρύουσι φιλοξενίας ἀγναιί·
 λάμπει δ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς ὁ χρυσός,
 ὑψιδαιδάλων τριπόδων σταθέντων
 παρόιθε ναοῦ, τόθι μέγιστον ἄλσος ἀντ. β'
- 20 Φοίβου παρὰ Κασταλίας ῥεέθ' ῥοις
 Δελφοὶ διέπουσι. θεὸν θεόν τις
 ἀγλαΐζέτω, ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων.
 ἐπεὶ ποτε καὶ δαμασίπου ἐπ. β'
 Λυδίας ἀρχαγέταν,
 25 εὔτε τὰν πεπ[ρωμέναν
 Ζηνὸς τελε[ίου νεύμα]σιν
 Σάρδιες Περσᾶ[ν ὑπ' ἐκπίμπλαν στρ]ατῶ,
 Κροῖσον ὁ χρυσά[ορος
 φύλαξ' Ἀπόλλων. [τὸ γὰρ ἄ]ελπιον ἄμαρ στρ. γ'
- 30 μόλ' ὦν· πολὺδ[ακ' ῥονον] οὐκ ἔμελλε
 μῖμνειν ἔτι δ[υσφροσύν]αν, πυρὰν δὲ
 χαλκοτειχέος π[ροπάροι]θεν αὐ[λᾶς]

14 de μελαμφ. (Palmer) non vid. dubitari posse. — 15 ἱερὰ Ludwig; cf. II, 2. — 18 ὑψιδαιδάλων propter numeros scr.: cf. εὐδαιδάλον XVI, 88. frg. 15, 3, πολυδαιδάλος Hom. — τριπόδων] Athen. VI, 231 F. 232 A sqq. — 21 θεόν, θεόν Palmer ap. K. — 22 ἀγλαΐζέτω γάρ, ἄριστον ὄλβον K. non recte (ut ego et. Crus.). — 25 πεπρωμ. Palmer (K.). — 26 τελε[ιοῦσαι (τελέσαντος Wackern.) κτί]σιν (κρίσιν Weil Crus. Platt) K. — 27 Π. ἐάλωσαν (ἀλίσκοντο Wackern., ἐπορθεύντο Housm.) Palmer (K.). Incerta vv. 26. 27 restitutio; cf. ad νεύμασιν Aesch. Suppl. 373, ad τὰν πεπρ. ἐκπιμπλάναι XVI, 26 sq.; ad ὑπό XII, 166. — 28 vel χρυσάρετος (hoc quoque K.). — 29 sq. ὁ δ' ἐς ἄ. ἄ. μολὼν Jebb (K.). Cf. Hdt. I, 132 ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὦν. III, 80 ἐλέχθησαν λόγοι ἄπιστοι μὲν, ἐλέχθησαν δ' ὦν. Sane οὖν est XVIII, 29. 37. — 31 δουλοσύναν Jebb (K.).

- 35 νᾱ. . ατ' ενθασυ. τεκεδ[
 συ. . εϋπλοκαμοι . επεβαιν' ἄλα[
 . ν. . τράσιδυρο . ἐναισ' χερασδ[
 . . πν . αιθερασ . ετερασαείρα[
 νεν' υπέρ . . εδαιμον
 . . υθεωνεστι . χαρισ'
 . . υδελατοῖδ' . . αναξ'
 40 ναλνύ . ταδομοι
 — — — — — μυριων
 — — — — — ν'
 — — — — — ναστυ
 — — — — — δίνασ
 45 πακτωλος' α . ικελιωσγυνναικες
 εξευκτίτ' . νμεγαρωναγονται'
 ταπροσθενδ' . . θραννυφιλαθαινειν γλύκιστον'
 τοσ' ειπεκαιαβ . . βάτανκ . . υσεν
 άπτειν ξυλινονδομον' ει . . . ονδε
 50 παρθενοι' φιλασταναματριχειρας
 εβαλλον' ογαρπροφανησθνα
 τοισιν έχθιστοσφονων'
 ἄλλ' επειδεινο . . υρος
 λαμπρονδῖαῖ ρος
 55 ξευσεπιστάσα θεσνεφος
) σβεννενξανθα[
) απιστον ουδεν οτι θ ριμνα

33 prima litt. aut N aut Π (K.) aut M; post A fort. Ἡ
 agnoscitur. Sexta aut T aut Γ. Agnoscit νᾱήσατ' nunc et. K.
 — 36 in fine fort. C. — 40 ante N l fuisse vid., certe neque O
 neque A. — 41 CMYPIΩN pr. — 47 ννν supra v. ab A³. —
 48 βαωταν pr., corr. A¹? — 49 ante ονδε Γ vel T. — 51 εβαλλεν
 pr., corr. A¹. — θια pr., corr. A¹. — 52 litt. στος (et partes
 litt. αρ 51) sunt in frg. 25 K.; it. partes litt. υρος 53 in frg. 26.
 — 54 falsa puncta diaereseos super prius ι.

- να[ήσ]ατ', ἔνθα σὺ[ν ἀλόχῳ] τε κεδ'νᾷ ἀντ. γ'
 σὺν τ' εὐπλοκάμοις ἐπέβαιν' ἄλλα[στον
 35 θυγατρ]άσι δυρομέναις· χέρας δ' ἐς
 αἰπὺν αἰθέρα σφετέρως αείρας
 γέγω]νεν· „ὕπέρβιε δαῖμον,
 ποῦ θεῶν ἐστὶν χάρις;
 ποῦ δὲ Λατοίδας ἄναξ;
 40 πίτνουσ]ιν Ἀλνᾶττα δόμοι
 - υ - υ - υ - υ - υ] μυρίων
 - υ - υ - υ - υ - υ]ν.
 - υ - υ - υ υ υ υ - υ]ν ἄστυ, στρ. δ'
 φοινίσσεται αἶματι καλλι]δίνας
 45 Πакτωλός, ἀεικελίως γυναιῖκες
 ἐξ ἐϋκτίτων μεγάρων ἄγονται·
 τὰ πρόσθε δ' ἐχθρὰ φίλα· θανεῖν γλύκιστον.“ ἀντ. δ'
 τόσ' εἶπε, καὶ ἀβροβάταν κέλευσεν
 ἄπτειν ξύλινον δόμον. ἐ[κ'λαγ]ον δὲ
 50 παρθένοι, φίλας τ' ἀνὰ ματρὶ χεῖρας
 ἐβαλλον· ὁ γὰρ προφανῆς θνα- ἐπ. δ'
 τοῖσιν ἔχθιστος φόνων·
 ἀλλ' ἐπεὶ δεινοῦ πυρὸς
 λαμπρὸν διαῖ[σεν μέ]νος,
 55 Ζεὺς ἐπιστάσα[ς μελαγκευ]θὲς νέφος
 σβέννυνεν ξανθὰ[ν φλόγα].
 ἄπιστον οὐδέν, ὃ τι θ[εῶν μέ]ριμνα στρ. ε'

33 ποιήσαι? K. — 34 ἄλαστον K., Hom. ξ 174. — 37 ὑπέρ-
 βιε Bl. (K.). — 40 πίτνουσιν (XVI, 6; Aesch. Eum. 515) Herw.
 (πίπτ.? Crus. Piccol). — 44 Bl.; cf. XII, 164 sq. (καὶ χουσός,
 ὅσον φέρειν εὐρυδ. Chr.). — 47 ἐχθρὰ Palmer (K.). — 48 Ἀβροβ.
 Palmer; mihi vocabulum eunuchum significare vid. — 55 aut
 μελαγκευθὲς (K.), v. frg. 29, aut μελαμβριθὲς (κελαινανθὲς
 Herw., μελαμβραθὲς Ellis). — 56 φλόγα Palmer (K.).

- τέυχει· το τε δ' ἄλογον γνη... λλων
 φερωνεσυνπερβορέο... | ερον | τα
 60 συντανισφύροις κατ... | αςσε | κουραις
 διενσεβειαν· οτι με... | να | των
 εσα· αθέανεπεμψεπ... | ω·
οσο· μενελλάδ' εχουσιν |· ύτι |
 ωμ· γάινη τε ἔερω | νθελ | ησε | ι
 65 ... εν· εοπλείονα | χρυσ | ον
 ... ἱαπεμψαιβορων
 ... γεινπαρεστινός
 ... ηφθονωιπιαίνεται
 ... ληφιλιππον ανδρα | ρηϊο | ν
 70 ... ιουσκᾶπτρ· νδιο·
 ... 'κωντεμερο[.....] αμου | σᾶν·
 ... μαλέαι ποτ[.....'] μων
 ... νοσεφᾶμερονα[
 ... σκοπεισβραχ[
 75 ... 'εσσαδ' ελπισυπ[
 ... εριων· οδ' αναξ[

59 ερον, 60 αςσε, 61 να (cum lineola quae ex θ remansit),
 62 ω·, 63 ύτι, 64 ησε (ι est in parte cohaerenti), 65 ον (σον
 K.), denique 69 ρηϊο (ηϊω K.) sunt in frg. parvulo quod hic
 collocaui (ap. K.). In alio etiam minore sunt 63 ιν, 64 νθελ,
 65 χρν (coniunxi ap. K.). — 63 paragr. falso loco posita. —
 65 ε litt. vestigia ante primum ν et. K. agnoscit. — 68 ἱαρε-
 ται pr., π add. A³. — 67 init. τ aut γ. — 69 sqq. adiunxi frg.
 21 K., e duobus a me compositum: 69 ν (fuisse potest ν·), tum
 71 sq. extr. (M v. 72 et accentus vestigia invenit K., qui con-
 iunctionem plane confirmat). — 72 pro π primo ν fuisse vid.
 (corr. A¹?). — 74 post εις litt. (σ?) deleta est.

- τεύχει· τότε Δαλογενῆς Ἀπόλλων
φέρων ἐς Ὑπερβορέους γέροντα
60 σὺν τανισφύροις κατένασσε κούραις
δι' εὐσέβειαν, ὅτι μέγιστα θνητῶν ἀντ. ε'
ἐς ἀγαθέαν <ἀν>έπεμψε Πυθῶ.
ὅσοι <γε> μὲν Ἑλλάδ' ἔχουσιν, οὐτι[s,
ὦ μεγαίνετε Ἰέρων, θελήσει
65 φάμ]εν σέο πλείονα χρυσὸν ἐπ. ε'
Λοξί]α πέμψαι βροτῶν.
εὖ λέγ]ειν πάρεστιν, ὅσ-
τις μὴ φθόνῳ πιαίνεται,
εὐθα]λῇ φίλιππον ἄνδρ' ἀρήϊον,
70 τεθ'μ]ίου σκαπτρον Διὸς
ιοπ'λό]κων τε μέρο[s ἔχοντ]α Μουσᾶν· στρ. 5'
= -] Μαλέα ποτ[= - - - -
= -]νος ἐφάμερον α[= - -
- - -]σκοπεῖς βραχ[= - - -
75 δολό]εσσα δ' ἐλπὶς ὑπ[ὸ = - - -
ἐφαμ]ερίων· ὁ δ' ἄναξ [Ἀπόλλων

62 ἀνέπεμψε ut ego et. Housm. Weil Wil. (ἐπέπ. K.). —
63 addidi γε (it. Housm. Platt Wil.), cf. 90. — 64 μεγαίνετε
scripsi propter numeros, cf. ad 18; εὐαίνετε XVIII, 11 (ὦ μ. ὦ
Wilam.). — θελήσει K. — 65 φάμεν Bl. (Thomas) αὐχεῖν Weil,
Cr., Wil., al., sed v. pag. advers. — σέο Palmer (K.). — 68 Λο-
ξία Bl. (et. Crus. Platt). — βροτῶ K.; -ῶν et. Nairn. — 67 εὖ
λέγειν Bl. (it. Platt Housm. Headlam; cf. IV, 14. VIII, 72. —
67 sq. ὅστις μὴ Palmer (K.). — 68 ἰαίνεται (A pr.) Richards
coll. Hesych.: ἰαίνεται· χολοῦται, πικραίνεται, παρὰ τὸν ἰόν.
Φρύγιχος Αἰγυπτίοις. Ad π. cf. Pind. P. II, 56. — 69 sqq.
suppl.; cf. pag. adv. — 70 cf. IV, 3; Pind. Ol. I, 12. Aut δα-
μίου. — 72 de ἐφημέροις πνεύμασιν circa Maleam dictum fuerit.
— 74 μακρὰ σκοπεῖς? cf. Pind. Isthm. VI [VII], 43. — 75 δολ.
Jebb, Sandys; ὑπὸ κέαρ δέδυνκεν Jebb, ὑποφέρει μερίμνας Wil.
— 76 ἐπαμερίων Jebb Sandys. — Ἀπ. eadem sede v. 58 (Crus.).
— 77 ἐκαβόλος Jebb, ὁ βουκόλος ci. K.; ἐὼν φίλος? — Φέρε.

- 'λοσειπεφερη[
 Col.VII (V) θνατονεννταχρηδιδυμουσαέξιν
 γνωμασοτιτ' αυριονοψει
 80 μουνοναλίουφας
 χωτιπεντηκοντ' έτεα
 ζωανβαθύπλουτοντελεισ·
 όσιαδρωνεύφραινεθυμοντουτογαρ
κερδέωνυπερτατον·
 85) φρονεοντ. συνεταγαρύω·βαθυσμεν
 αιθηραμιαντοσ·ϋδωρδεποντου
 ουσαάπειτα· ευφροσυναδ' οχρυσος·
 ανδριδ' ο. . εμισπολιοντ. . εντα
 γηρασθάλ. . . ναυτισαγκομισαι
 90 ηβαν·αρετα. . . . ενουμινύθει
 βροτωνάμασ. . . τιφεγγος·αλλα
μουσανιντρο. . . . έρωνσυδ' ολβου
 καλλιστ' επεδ. . . . αοθνατοις
 άνθεα·πραξα. . . . δ' ευ
 95 ουφερεικοσμ. . . . ω
 πα·συνδ' αλαθ. . . . χαλων
 καιμελιγλώσσουτισυμνησειχαριν
κηΐασαηδοнос

77 Α certum vid. — 78 ευτανχη pr., corr. Α²? — 88 post
 πολιον aut π aut γ.

ο - υ]λος εἶπε Φέρη[τος νῆι·

„θνατὸν εὖντα χρὴ διδύμους ἀέξειν
γνώμας, ὅτι τ' αὔριον ὕψει ἐπ. 5'

80 μοῦνον ἀλίου φάος,
χῶτι πεντήκοντ' ἔτεα
ζῶαν βαθύπλουτον τελεῖς.

ὅσια δρῶν εὐφραινε θυμόν· τοῦτο γὰρ
κερδέων ὑπέρτατον.

85 φρονέοντι συνετὰ γαρού· βαθὺς μὲν στρ. 5'
αἰθὴρ ἀμίαντος· ὕδωρ δὲ πόντου
οὐ σάπεται· εὐφροσύνα δ' ὁ χροῦσός·

ἀνδρὶ δ' οὐ θέμις, πολιὸν π[αρ]έντα
γῆρας, θάλειαν αὐτὶς ἀγκομίσσαι ἀντ. 5'

90 ἥβαν. ἀρετᾶ[ς γε μ]ὲν οὐ μινύθει
βροτῶν ἅμα σ[ώμα]τι φέγγος, ἀλλὰ

Μοῦσά νιν τρ[έφει].“ Ἰέρων, σὺ δ' ὄλβον
κάλλιστ' ἐπεδ[είξ]ας θνατοῖς ἐπ. 5'

ἀνθεα· π'ράξα[ντι] δ' εὔ

95 οὐ φέρει κόσμον σιω-

πά· σὺν δ' ἀλαθείᾳ καλῶν

καὶ μελιγ'λώσσου τις ὑμνήσει χάριν

Κηῖας ἀηδόνης.

νῆϊ K.; sed longa in exitu syll. non potest ferri (cf. supra p. XXVII); itaque aut νῆι (ut νῆας restit. vid. XII, 100; ita et. Wackern. Platt Wil.) aut Φερητιάδα, cf. 90.

88 παρέντα Jebb (K.), γ' ἀφέντα Platt, προέντα Richards.
— 91 σώματι I. K. Ingram (K.). — 96 σὺν δ' κτέ. cf. VIII, 85;
referenda haec ad veram gloriam ab Hierone partam.

IV.

Τῷ αὐτῷ πυθία

εἰς ὑρακοσίαν φιλεῖ
 πολὺν ὄχρου σοκοῦ ἀσάπολλων
 ἀστυθέμινθ' ἔξ. . . ναγεράρει·
 τριτοῦ γὰρ π. λονυψιδέιρου χθονος
 5 πυ. ἰόνιχ. ται
 ὦ. . . ποδ. σσυριπῶν·
 — — σοθρο[
 — — αθοι|. . . ἀσαλεκτωρ
 — — μεγα|. . . τινοῶι
 10 — — μεσαι|. . . υμνοῦς
 — — ναμφ|ἰσορ|
 — — — ι. | ἀσταλάντ[
 Col. VIII (VI) δεινομενεοσκ' ἐγερα. . . μεννιον·
 παρεστίαν ἀγχιαιόισ. . . ἀσφυχοῖς
 15 μουνονεπιχθονίῳ· τὰ δὲ
 μῆσ' ἄμενον στεφανοῖς ἐρεπτειν
 δυοτ' ὀλυμπιονικᾶς

IV. Inscr. litt. minoribus consueto loco scr. A³ ut vid. —
 4 post γὰρ fort. Π, sed nihil certo agnoscitur. — 6 ante σν
 alterum σ a corr. supra v. additum vid.; K. tamen maculam
 eam putat casu ortam. — 7—11 hic collocavi frg. 22 K., etsi
 nullus est conexus, ne in v. 11 quidem. — 10 ignoratur, num
 in fine interpunctum fuerit. — 11 sq. extr. adiunxi frg. 19 K.,
 in quo et. litt. Υ (10) infima pars conspicitur. — 14 post
 ΛΟΙC ut vid. I, item ante AC, ut σι[γ]αῖας fort. agnosci possit.

IV.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ

〈ΙΠΠΟΙΣ〉 ΠΤΘΙΑ.

"Ετι Συρακοσίαν φιλεῖ στρ. α'

πόλιν ὁ χρυσοκόμας Ἀπόλλων,

ἄστυθεμὶν θ' Ἰέρωνα γεραίρει·

τρίτον γὰρ π[αρ] ὁμφα]λὸν ὑψιδείρου χθονὸς

5 Πυθιονικ[ος ἀεῖδε]ταῖ

ὠκυπόδ[ων ἀρετᾶ] σὺν ἱππων.

ἔτι δὲ χ[ρυσ]σοθρό[νοιο

δὺς ἤδη μ]άθ' Ὀ[ρτυγί]ας ἀλέκτωρ

υ υ υ κᾶ]μεγα[ρ]τὶ νόω

10 ἀμέραισι] μέσαι[σιν] ὕμους

υ υ υ, οἷσι τὸ]ν ἀμφὶς ὄρ-

στρ. β'

θὸν ἀνέχοντα Δίκ]ας τάλαν[τον

Δεινομένεός κ' ἐγεραίρομεν νίον.

πάρεστίν νιν ἀρχιάλοισ[ι Γαί]ας μυχοῖς

15 μούνον ἐπιχθονίων τάδε

μησάμενον στεφάνοις ἐρέπτειν

δύο τ' ὀλυμπιονίκας

IV, 4 ἀμφ' Jebb (K.); sed si recte Π agnovi, παρ' fuit, ut discrepet h. l. strophæ cum altera corrupta, eadem autem sit forma (praeter χθονὸς adiectum), quæ est versus octavi. — 6 ἀρετᾶι pr., ἀρεταῖς corr.? Cf. pag. adv. Ἀρετᾶ Bl., Lewis Campbell, Cr. — 7 ἀλέκτωρ = πόσις, Soph. frg. 767 W.; Alpheus dicitur. — 8 desideratur alterum adv., si recte ἀμεγ. supplevi (in lac. fuere partes litt. α et τ). Ad νόω cf. V, 8. — 11 ἀμφὶς ut Hom. M, 434. — 12 cf. XVI, 25. — 13 κ' repetitionis est. — 17 scripsi πάρεστίν νιν (πάρεστι μὲν et. Wil. ci.), coll. III, 67. XVIII, 1, et Γαίας μυχοῖς (i. e. Πυθοῖ, cf. Pind. P. X, 8 ὁ Παράσσιος μυχός); Αἴτνας supplet K., nimium pro spatio. Aut παρ. νῦν, et v. 4 ut K. — 15 τάδε] ut tres victorias Pythicas adeptus sit. — 17 ἡ ὀλυμπιονίκη est ap. Antiphontem sophistam frg. 131 (130 Saupp.).

αειδεν·τιφ·ροτερονη·εοι·ιν
 φιλονεονταπαντο··πῶν
 20 λαγχανειναπομοιρα···θλων·

V.

ευμοιρε·υρακ···ν
 ιποδινήτωνστρατα·ε·
 γνωσημεν·οστεφάν·ν
 μοισᾶνγλυκ·δωροναγαλματωνγενυν
 5 αιτισεπιχθονίῳν
 ορθωσ·φρεναδ' ευθυδικ·ν
 ατρεμ' αμπανσασμεριμᾶν
 δευρ' αθρησοννοω[.]
 ησυνχαριτεσσιβαθυζώνοισυφανασ
 10 υμνοναποζαθέας
 νασουξενοςϋμετέρανπεμ
 πεικλεεννανεσπολιν
 χρυσάμπυκοσουρανιαισ
 κλεινοσθεραπων·εθελειδε
 15 γᾶρυνεκστηθέωνχέων
 αινεινῆερωνα·βαθυν
 δ' αιθεραξουθαισιταμνων
 υψουπτερυγεσσιταχει
 αισαιετοσευρυάνακτοσαγγελος

18 ΕΟΙ vel ΕΑΙ agnovi (εοισιν K. p. 33).

V. Nulla est inscriptio. — 2 alterum ν a corr. (ex ι)? —

14 κλινος pr., corr. A³. — 16 αινει pr., corr. A²?

ἀείδειν. τί φέρτερον ἢ θεοῖσιν
 φίλον ἔοντα παντο[δα]πῶν
 20 λαγχάνειν ἅπο μοῖρα[ν ἐς]θλῶν;

V.

<ΤΩΙ ΑΤΤΩΙ

ΚΕΛΗΤΙ ΟΛΥΜΠΙΑ.>

Εὐμοιορε Συρακοσίαν στρ. α'
 ἱποδινήτων στραταγέ,
 γνώσῃ μὲν ἰοσ τεφάνων
 Μοισᾶν γλυκύδωρον ἄγαλμα, τῶν γε νῦν
 5 αἴ τις ἐπιχθονίων,
 ὀρθῶς· φρένα δ' εὐθύδικον
 ἀτ' ῥέμ' ἀμπαύσας μεριμνᾶν
 δεῦρ' ἄθροησον νόῳ,
 ἢ σὺν Χαρίτεσσι βαθυζῶνοις ὑφάνας
 10 ὕμνον ἀπὸ ζαθέας
 νάσου ξένος ὑμετέραν πέμ-
 πει κλεεννὰν ἐς πόλιν,
 χρυσάμπυκος Οὐρανίας κλει-
 νὸς θεράπων, ἐθέλει δὲ
 15 γάρυιν ἐκ στιθέων χέων
 αἰνεῖν Ἰέρωνα. βαθὺν ἀντ. α'
 δ' αἰθέρα ξουθαῖσι τάμνων
 ὕψοῦ πτερύγεσσι ταχεί-
 αῖς αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος

20 ἀέθλων K. (ἐσθλῶν et. Wil.). Cf. V, 51.

V, 3 cf. 98 (N. N. Athenaeum 19/2 1898). — 6 aut εὐθυ-
 δίκ[α]ν, ut ὀρθοδίκαν Pind. P. XI, 9 (K.). — 8 <σὺν> νόῳ K.
 propter numeros. — 9 ἢ K. (ei Palmer); sed ἢ interrogat. (in
 interrogationibus obliquis simplicibus) et ap. Hom. est et in
 titulis Doricis. — 13sq. de divisione versuum cf. supra p. 4.

- 20 *ξηροσερισφαράγου*
θαρσεῖκρατεροῖσι πῖσυνος
ἰσχύϊ· πιασσοντιδ' ὄρνι
θεσλιγύφθοργοι φοιβῶι·
όνιν κορυφαίμεγαλαστῖσ' χουσι γαῖας
- 25 *· υδ' αλοσακαμματασ*
 Col. IX (VII) *δυσπαίπαλακνυματα· νῶμα*
ταιδ' ἐνατρύτωι χάει
λεπτότριχα συνῖξε φουρουπιο
αἰσιν ἐθέριον αριγνῶ
- 30 *τοσμετανθροποισὶ δειν·*
τωσν νηκαιοι μυρία παντα κελευθοσ
νμετεραν αρεταν
νμνεῖκν ανοπλοκαμουθ' ἐκατινικασ
χαλκεοστέριον τ' ἀρηοσ
- 35 *δεινομενευσα γέρωχοι*
παιδες· ενερωδωνδεμηκᾶμοι θεοσ·
ξανθότριχα μεν φερενικον
αλφειον παρευρουδιναν
πωλον αελλοδρόμαν
- 40 *ειδενικασαντα χρυσόπαχυσας*
πυθωνι τ' ἐναγαθέῃι·
γαῖδ' ἐπισκήπτων πιφανσχω

22 *τασσοντι* pr., corr. A²? — 24 *μεγαλαισ* pr., corr. A²? —
 26 *νωμαι* pr., corr. A²? Affert haec schol. Hes. Theog. 116:
B. δὲ χάος τὸν ἄερα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ αἰθοῦ· ν. δ' ἐν
ἀτρυγέτῳ χάει (Bgk. frg. 47); eodem refert K. schol. Ar. Av. 192,
ubi Ibycus est pro B., et ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χ. (28 Bgk.).
 — 37—40 *νικάσαντα* aff. schol. Pind. Ol. I argum. (frg. 6 Bgk.),
ubi ἀελλοδρόμον.

- 20 Ζηνὸς ἐρισφαράγου
 θαρσεῖ κρατερᾷ πίσυνος
 ἰσχύϊ, πτάσσοντι δ' ὄρνι-
 θες λιγύφθογγοι φόβῳ.
 οὐ νιν κορυφαὶ μεγάλας ἴσχουσι γαίης,
 25 οὐδ' ἄλὸς ἀκαμάτας
 δυσπαίπαλα κύματα· νωμᾶ-
 ται δ' ἐν ἀτρύτῳ χάει
 λεπτότριχα σὺν ξεφύρου πνοι-
 αῖσιν ἔθειραν ἀρίγνω-
 30 τος μετ' ἀνθρώποις ἰδεῖν.
 τὼς νῦν καὶ <ἐ>μοὶ μυρία παντᾶ κέλευθος ἐπ. α'
 ὑμετέραν ἀρετὰν
 ὑμνεῖν, κυανοπ'λοκάμου θ' ἕκατι Νίκας,
 χαλκεοστέρονου τ' Ἄρηος,
 35 Δεινομένευσ ἀγέρω-
 χοι παῖδες· εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός.
 ξανθότριχα μὲν Φερένικον
 Ἄλφεὸν παρ' εὐρυδίναν
 πῶλον ἀελλοδόρομαν
 40 εἶδε νικάσαντα ἥρουσόπαχυσ Ἀώς,
 Πυθῶνί τ' ἐν ἀγαθέα· στρ. β'
 γᾷ δ' ἐπισκήπτων πιφάνεσκω·

23 φοῖβωι em. K. — 26 δυσπέμφελα s. -πελα Nairn. — νωμᾶ Walker Ludwich Platt, recte puto, cf. praef. p. XI. — 28 πνοι-
 αῖσιν Weil Ludwich Platt. — 29 sq. ἀρίγνως (Pind. N. V, 12)
 Ludw.; sed potius del. puto (Walker) μετ' 30 ob sensum, v.
 praef. l. c. (μέγ', aut μετ' οἰωνοῖς ci. Weil). — 31 ἐμοὶ Bl. ap.
 K. Cf. autem Pind. I. III (IV) 19 sq.: ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία
 παντᾶ κέλευθος . . ὑμετέρας ἀρετὰς ὑμῶ διώκειν. Pindari carmen
 huic Bacchylidis suppar tempore esse videtur. — 33 ὑμνει em.
 Palmer (K.). — 35 sq. de versuum divisione cf. supra p. 5. —
 42 cf. VII, 41.

- ὄυπωνινυποπροτέ. . ν
 ιπωνενναγῶνικατεχρανενκονισ
 45 προστελοσορνύμενον·
 ριπαῖγαρῖδοσβορεα
 ὄνκυβερνήτανφυλασσων
 ἴεταινεόκροτον
 νικανῖερωνιφιλοξένωιτιτύσκων·
 50 ολβιοσῶιτινιθεος
 μοιραντεκαλωνέπορεν
 συντ' επιζήλωιτυχαι
 αφνειονβιοτανδιάγειν·ου
 γα. . . . επιχθονιων
 55 π. . . . αγ' ευδάμωνεφυ·
 οτ' εριψιπυλαν
 ατονλεγουσιν
 αργικεραν
 Col. X (VIII) νουδωματαφερσεφοναστανισφυρου
 60 καρχαρόδοντακυν' α
 ξοντ' εσφασσεξαῖδα
 υιοναπλάτοι' εχιδνας·
 ενθαδυστάνωνιβροτων
 ψυχασεδάηπαρακωκυτουρεέθροισ
 65 ὀιατεφυλλ' ανεμοσ
 ἰδασαναμηλοβότους
 πρῶνασαργηστασδονεῖ·
 ταισινδεμετεπρεπενειδω

46 βορεαι pr., corr. A¹. — 50—55 aff. Stobaeus Flor. 103, 2 (B_{gk}. frg. 1); 50—53 διάγειν sunt et. apud Apostol. XII, 65° (K.); 53 οὐ — 55 apud Stob. Flor. 98, 26. — 52 sic επιζήλωι. — 53 αφνειδν et. Stob. Apost. — 54 sq. γάρ τις ἐπ. πάντα γ' (ita 98, 26; corrupte priore l.) Stob. — 56 ερειψ. pr., corr. A¹?

- οὐπω νιν ὑπὸ π'ροτέρων
 ἵππων ἐν ἀγῶνι κατέχ'ρανε κόνις
 45 πρὸς τέλος ὀρνούμενον·
 ῥιπᾶ γὰρ ἴσος βορέα
 ὄν κυβερνήταν φυλάσσω
 ἵεται νεόκ'ροτον
 νίκαν Ἰέρωνι φιλοξείνῳ τιτύσκων.
 50 ὀλβιος ᾧτινι θεὸς
 μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
 σύν τ' ἐπιζήλῳ τύχῃ
 ἀφ'νεὸν βιοτὰν διάγειν· οὐ
 γὰρ τις ἐπιχθονίων
 55 πάντα γ' εὐδαίμων ἔφν.
 πρόσθεν π]ότ' ἐρεισιπύλαν
 παῖδ' ἀνίκ]ατον λέγουσιν
 δῦναι Διὸς] ἀργικεραύ-
 νου δώματα Φερσεφόνας τανισφύρου,
 60 καρχαρόδοντα κύν' ἄ-
 ξοντ' ἐς φάος ἐξ Ἀΐδα,
 υἱὸν ἀπ'λάτοι' Ἐχίδνας·
 ἔνθα δυστάνων βροτῶν
 ψυχὰς ἐδάη παρὰ Κωκυτοῦ ῥεέθ'ροις,
 65 οἷά τε φύλλ' ἄνεμος
 ἴδας ἀνὰ μηλοβότους
 πρῶνας ἀργηστάς δονεῖ.
 ταῖσιν δὲ μετέπ'ρεπεν εἶδω-

48 cf. κεκρότηται χρυσέα κρηπίς Pind. frg. 194 (Athen. l. c., v. ad 3). Aut νεόκροτον (frg. IV, 6). — 49 φιλοξενῶ et 53 αφνειον em. K. — 56 καὶ μάν K., cf. XII, 182. Δῦναι hic, πατρὸς 58 Weil; δῦναι . . φῆμαι Wilam. — 58 δῦναι Palmer (K.); cf. φῦναι 160. — 60 κύν' ἄξοντ' ex Odys. λ, 623 (Platt). — 66 ἴδας? — 67 cf. ἀργητα Κολωνόν Soph.; ἀργεστάς (nomin.) Jebb.

- λονθρασυμένονοσεγ
 70 χεσπαλουπορθαονίδα·
 τονδ' ωσίδεναλχηήιοσθανυμαστοσηρωσ
 τευχεσιλαμπομενον
 νευρανεπέβασελιγυκλαγγηκορωνασ·
 χαλκεόχρονονδεπειτ' εξ
 75 ειλετοῖοναναπτυ
 ξασφαρέτρασπωμα·τωιδ' εναντια
 ψυχαπρ. φάνημελεαγρου·
 καινινευειδωσπροσεειπεν·
 υιεδιοσμεγαλου
 80 σταθιτ' ενχώρῳαγελανώσαστεθυμον
 μηταῦσιονπροῖει
 τραχυνεκχειρῶνοῖστον
 ψυχαισινεπιφθιμένων·
 ουτοιδεοσ· ὥσφατο·θαμβησενδ' αναξ
 85 αμφιτροωνιάδασ·
 ειπεντε·τισαθανατων
 ηβροτωντοιοῦτονερνοσ
 θρεψενενπόιῳιχθονι·
 τισδ' εκτανεν·ηταχακαλλίζονοσηρα
 90 κεινονεφαμετέραι
 πεμψεικεφαλαι·ταδεπου
 Col. XI (IX) παλλαδιξανθαιμελει·
 τονδεπροσεφαμελεαγροσ

69 εν pr., corr. εγ Α³. — 70 πορθαονιδα pr. recte, o add.
 Α²? — supra ι nota productionis esse vid., sed solito brevior;
 puto ∪ fuisse, cf. in ect. III, 46. V, 96. — 80 τε] pro τ primo
 A scriptum, sed statim corr. (K.).

- λον θρασυμέμονος ἐγ-
 70 χεσπάλου Πορθανίδα·
 τὸν δ' ὥς ἴδεν Ἀλκμήνιος θαυμαστὸς ἦρως ἐπ. β'
 τεύχεσι λαμπόμενον,
 νευρὰν ἐπέβασε λιγυκ'λαγγῇ κορώνας,
 χαλκεόκ'ρανον δ' ἔπειτ' ἐξ-
 75 εἶλετο (F)ῖον ἀνα-
 πτύξας φαρέτ'ρας πῶμα· τῷ δ' ἐναντία
 ψυχὰ προφάνη Μελεάγ'ρου
 καί νιν εὖ εἰδὼς προσεῖπεν·
 „ὦιὲ Διὸς μεγάλου,
 80 σιῶθί τ' ἐν χώρᾳ, γελανώσας τε θυμόν
 μὴ ταῦσιον προΐει σιρ. γ'
 τραχὺν ἐκ χειρῶν οἷστων
 ψυχαῖσιν ἔπι φθιμένων·
 οὔτοι δέος.“ ὥς φάτο· θάμβησεν δ' ἄναξ
 85 Ἀμφιτροωνιάδας,
 εἶπέν τε· „τίς ἀθανάτων
 ἢ βροτῶν τοιοῦτον ἔρνος
 θρέψεν ἐν ποίᾳ χθονί;
 τίς δ' ἔκτανεν; ἢ τάχα καλλίζωνος Ἥρα
 90 κεῖνον ἐφ' ἀμετέροα
 πέμψει κεφαλῇ· τὰ δέ που
 Παλλάδι ξανθᾷ μέλει.“
 τὸν δὲ π'ροσέφα Μελεάγ'ρος

71 αλκμηῖος em. K.; cf. *Eurōpiος* I, c, 14. — 75 versuum
 divisionem (quae eadem est in ep. α' γ') mutavit K. De *Fiόν*
 cf. praef. p. XXIV. — 78 προσεειπεν em. K. — 80 γαλαν. Marin-
 din; sed non vid. opus, cum γελανῆς sit ap. Pind. — 84 aut
 οὔτοι („tibi“), cf. XII, 79. — 90 κεῖνον] qui Meleagrum occi-
 derat (K.).

- δακρυόεις· χαλεπον
 95 θεων παρατρέψαι νοον
 ανδρεσσιν επιχθονίοις·
 και γαρ ανπλάξιπ ποσιν ευς
 πανσεν καλυχο στεφανου
 σεμνασχολον αρτεμιδοσ λευκωλενου
 100 λισσόμενοσ πολων
 τ' αιγων θυσίαισι πατηρ
 και βων φοινικον ὠτων·
 αλλανικα τονθεα
 εσχεν χολον· ευρυβιανδ' έσσευεκουρα
 105 καπρον αναιδομάχαν·
 οσκαλλιχορον καλυδω
 ν' ένθα πλημυρων σθενει
 όρχουσε πέκειρε νοδοντι
 σφαζε τε μηλα βροτων
 110 θ' οστισει δάνταν μολοι·
 τωιδεστυγερανδηρινελλανων αριστοι
 στασάμεθ' ενδυκεωσ
 εξαματασυννεχέωσ· επειδε δαιμων
 καρτοσαι τωλοισορ εξειν
 115 θάπτομεν τουσκατε πεφνε
 συσσειβρύχα σε παϊσσων βια

- 95 δακρυόεις· „χαλεπὸν
 θεῶν παρὰτ' ῥέψαι νόον
 ἄνδρεςσιν ἐπιχθονίοις. ἀντ. γ'
 καὶ γὰρ ἄν πλάξιππος Οἶνεὺς
 παῦσεν καλυκοστεφάνου
 σεμνᾶς χόλον Ἀρτέμιδος λευκωλένου
 100 λισσόμενος πολέων
 τ' αἰγῶν θυσίαισι πατῆρ
 καὶ βοῶν φοινικονώτων·
 ἀλλ' ἀνίκατον θεὰ
 ἔσχεν χόλον· εὐρυβίαν δ' ἔσσευε κούρα
 105 κάπ' ῥον ἀναιδομάχαν
 ἐς καλλίχορον Καλυδῶ-
 ν', ἔνθα πλημυρῶν σθένει
 ὄρχους ἐπέκειρεν ὀδόντι,
 σφάζε τε μῆλα, βροτῶν
 110 θ' ὅστις εἰσάνταν μόλοι.
 τῷ δὲ στυγεράν δῆριν Ἑλλάνων ἄριστοι ἐπ. γ'
 στασάμεθ' ἐνδυκέως
 ἐξ ἅματα σῦννεχέως· ἐπεὶ δὲ δαίμων
 κάρτος Αἰτωλοῖς ὄρεξεν,
 115 θάπτομεν οὖς κατέπε-
 φ' νεν σῦς ἐριβ' ῥύχας ἐπαῖσσω βίᾱ,

94 sqq. ad sententiam poetae cf. v. 172 sqq.; XV, 23 sqq. —
 98 v. ad 3. 123 (Ath. l. c.). — 100 notabile πολέων gen. femi-
 ut πολύν ap. Homer. — 106 ὅς em. Palmer (K.). — 107 scr.,
 pturam πλημυρῶν retinet K. — 109 μῆλων ex II. IX, 542 ἀνθεσι
 μῆλων fluxisse ci. Wil. — 110 novum εἰσάνταν; sed non ideo
 εἰσάντ' ἄν scribendum (K.). Cf. ἀντην. (It. Housm. Platt Headlam
 Pearson Richards.) — 112 ἐνδυκέως ut 125, = κρατερώς: qua
 significatione nusquam praeterea adhibetur. — 113 σννεχές et
 -έως ap. Hom. quoque et Hes. primam longam habent; fuerunt
 qui illic quoque duplicarent N. — 115 τους corr. K. — versuum
 divisionem mutavit K., cf. ad ep. α'. β'. — 116 -φνεν K.

α. . . αιονεμωντ' αγγελον
 φ. ατονκεδωναδελφειων
 ξενενμεγαροις

120 σαλθαιαπερικλειτοισινοινεος·
 λεσεμοιρ' ολοα
 σ' ουγαρπωδαϊφρων
 χολοναγροτέρα

Col. XII (X) λατουσθυγατηρ' περιδ' αιθωνοσδορας

125 μαρναμεθ' ενδυκεωσ
 κουρησιμενεπτολέμοις·
 ενθ' εγωπολλοισσυναλλοις
 ἱφικλονκατέκτανον
 εσθλοντ' αφάρηταθοουσμάτρωας· ουγαρ

130 καρτεροθυμοσαρης
 κρινειφιλονενπολεμωι·
 τυφλαδ' εκχειρωνβελη
 ψυχαισεπ. δυσμενέωνφοι
 ταιθανατοντεφερει

135 τοισινανδαιμωνθεληι·
 ταυτ' ουκεπιλεξαμένα
 θεστι' ουκοραδαϊφρων
 ματηρκακόποτμοσεμοι
 βούλευσενολεθρονατάρβακτοσγυνά·

121 λεσεν pr., corr. A³? — 126 κουρησι pr., ι del. A¹? —
 128 ι] agnovi ι (ι K.). — 129 αφαρηατα pr., corr. A¹; fuerit
 altera lectio Ἀφαρηα (Herw.). — ουγαρ om. pr., add. A³. —
 134 θανατον] αθανατον pr., corr. A¹.

- Ἀγκαῖον ἐμῶν τ' Ἀγέλαον
 φ[έρτ]ατον κεδνῶν ἀδελφεῶν,
 οὓς τέ]κεν ἐν μεγάροις
 120 πατρὸς]ς Ἀλθαΐα περικλειτοῖσιν Οἰνέος·
 τῶν δ' ὧ]λεσε μοῖρ' ὀλοὰ στρ. δ'
 πλεῦνα]ς· οὐ γάρ πω δαΐφ'ρων
 παῦσεν] χόλον ἀγ'ροτέρῃ
 Λατοῦς θυγάτηρ· περὶ δ' αἰθωνος δορᾶς
 125 μαρνάμεθ' ἐνδυκέως
 Κουρῆσι μενεπολέμοις·
 ἔνθ' ἐγὼ πολλοῖς σὺν ἄλλοις
 Ἴφικλον κατέκτανον
 ἐσθλόν τ' Ἀφάρητα, θοοὺς μάτρωας· οὐ γάρ
 130 καρτερόθυμος Ἄρης
 κρίνει φίλον ἐν πολέμῳ·
 τυφ'λὰ δ' ἐκ χειρῶν βέλη
 ψυχᾷς ἔπι δυσμενέων φοι-
 τᾷ θάνατόν τε φέρει,
 135 τοῖσιν ἄν δαίμων θέλῃ·
 ταῦτ' οὐκ ἐπιλεξάμενα
 ἀντ. δ'
 Θεστίου κούρα δαΐφ'ρων
 μάτηρ κακόποτ'μος ἐμοὶ
 βούλευσεν ὄλεθ'ρον ἀτάρβακτος γυνά·

117 Ἀγκαῖον] cf. Apollod. I, 8, 2, 6 (K.). — αγγελον corr. K. (ex Antonino Liber. Metam. 2, ubi Ἀγέλεως). — 118 φέρτατον] cf. XVI, 33 etc. Aut φίλτατον. — 119 ὄν] Wil.; τοὺς ut 199? — 121 τοὺς δ' K. (πρὸς δ' Rich., ἀλλ' Chr., τῶν et. Jebb). — 122 πλεῦνας Housm. Bl. Rich. Chr. (τλάμονας K.); πάντας? Ludwig. — δαΐφρων et hic et 137 (Athen. l. c., v. ad 3) vid. esse δαΐφρων (ὁ πολεμικὸν φρόνημα ἔχων Et. Gud., Ludw.). — 129 Aphares (vel Aphareus; cf. Ἀφαρητίδαι Pind. N. X, 65 ab Αφαρεὺς qui ab aliis vocatur) nusquam praeterea inter Thestii filios commemoratur. — 137 κορα em. K. — 139 ἀτάρβακτος Pind. Pyth. IV, 84 (K.).

- 140 καῖέτεδαιδαλεᾶς
 ἐκλάρνακοςὡκύνμορον
 φῖτρονεγκλάνυσας·τονδῆ
 μοιρ' ἐπεκλώσεντοτε
 ζῶασοροναμετέρασεμμεν·τυχοῖμεν
- 145 δαῖπ' ὕλου κλύμενον
 παιδ' ἀλκιμονεξαναρί
 ζῶναμωμητονδεμας
 πυργωνπροπάροιθεκιχησας·
 τοιδεπροσευκτιμέναν
- 150 φευγοναρχαίανπολιν
 πλευρῶνα·μινυνθαδεμοιψυχαγλυκεια·
 γνωνδ' ὀλιγοσθενέων·
 αἰα·πυματονδεπνεωνδάκρουσατλ[
 αγλαανηβανπρολιπων·
- 155 φασιναδεισιβόαν
 Col. XIII (XI) αμφιτρωνοσπαιδαμουνονητοτε
 τέγξαιβλεφαρονταλαπενθέος
 ποτμονοικτείρονταφωτος·
 καινιναμειβομενος
- 160 τοδ' εφ' α·θνατοιςιμηφυναιφέριστον
) μητ' αελιουπροσῖδειν
 φεγγος·αλλουγαρτισεστιν
 πρᾶξισταδεμυρομένοις·

153 reliquias litt. Ἀ post ΤΛ agn. K. — 160 τοιδ' pr., τοδ' A³ sec. K.; sed mihi in τὰδ' correctum esse vid. (cf. in ect. VII, 1). Linea enim qua littera aliqua deletur haec esse solet: /; at hic \ agnoscitur, i. e. ductus dexter litterae A. — 160 θν. — 162 φέγγος aff. Stob. Fl. 98, 27 (frg. 2 Bgk.), adiecto ignoto adhuc versu ὀλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον (frg. 37). — 161 μηδ' Stob.

- 140 καῖέ τε δαιδαλέας
 ἐκ λάρνακος ὠκύμορον
 φιτ'ρὸν ἀγκλαύσασα, τὸν δὴ
 μοῖρ' ἐπέκ'λωσεν τότε
 ζωᾶς ὄρον ἀμετέρας ἔμμεν. τύχον μὲν
 145 Δαῖπύλου Κλύμενον
 παῖδ' ἄλκιμον ἔξεναρ-
 ζων ἀμώμητον δέμας,
 πύργων προπάροιθε κιχήσας·
 τοὶ δὲ πρὸς εὐκτιμέναν
 150 φεῦγον ἀρχαίαν πόλιν
 Πλευρῶνα· μίνυνθα δέ μοι ψυχὰ γλυκεῖα· ἐπ. δ'
 γνῶν δ' ὀλιγοσθενέων,
 αἰαῖ· πύματον δὲ πνέων δάκρυσα τλ[άμων,
 ἀγλαὰν ἦβαν προλείπων·"
 155 φασὶν ἀδεισιβόαν
 Ἀμφιτ'ρύωνος παῖδα μοῦνον δὴ τότε
 τέρξαι βλέφαρον, ταλαπενθέος
 πότ'μον οἰκτίροντα φωτός·
 καί νιν ἀμειβόμενος
 160 τάδ' ἔφα· „θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
 μηδ' ἀελίου προσιδεῖν στρ. ε'
 φέγγος· ἀλλ' οὐ γάρ τις ἔστιν
 προᾶξις τάδε μυρομένοις,

142 ἀγκλ. Jebb (K.) pro εγκλ. (ἐγκλύσασα Housm., ἐκκλύσ.? Wil.). — 143 ποτὲ? K. — 146 ἔξεναρ. retinet K. — 151 Hom. A 416 ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν (K.); μινύνθα i. e. ἐμινύνθη L. C. Purser ap. K. Cf. praef. p. XXXIII. — 154 προλιπων em. K. — 158 οικτειρ. correxi. — 160 verum vid. τάδ', non (K.) τόδ' (τοῖα s. τοῖ' Housm. Ludw. Chr., τᾶδ' Wil.; insolitum utrumque, praef. p. XXXVII; τοῖσδ' Weil). — 161 μηδ' (Stob.) Richards. — 162 sq. cf. Hom. η, 202. 568 ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισι (K.).

- χρηκεινολεγεινοτικαιμελλειτελειν·
 165 ἦράτισενμεγαροισ
 οινηοσαρηϊφιλου
 εστιναδμήταθυγατρων
 σοιφυαναλιγκία·
 τανκενλιπαρανθελωνθείμανακοιτιν
 170 τονδεμενεπτολεμου
 ψυχαπροσέφαμελεά
 γρουλιπονχλωραυχενα
 ενδώμασιδαϊάνειραν
 νῆϊνετιχρυσεας
 175 κνπριδοσθελξιμβρότου·
 λευκωλενεκαλλιόπα
 στᾱσονευπόιητοναρμα
 αυτου·διατεκρονιδαν
 υμνησονολυμπιωναρχαγονθεων·
 180 τοντ'ακαμαντορο̄αν
 αλφeonπελοποστεβίαν
 καιπισαν·ενθ'οκλεεννοσ
 . . σσινικάσασδρομωι
 . . . ενφερένεικοσευπύργουσσυρακουσ
 185 σασ̄ιερωνιφερων
 . . . αιμονίασπεταλον·
 . . . δ'αληθειασχαριν
 Col. XIV (XII) αινεῖνφθονοναμφ[

164 κρη pr., corr. A²? — 169 ακοιταν pr., corr. A¹? —
 170 τονκε pr., corr. A²? — 172 supra v vocis χλωράύχ. acc.
 gravis fuit, sed bis transfixus (χλωράύχενα K.). — 175 coronis
 pro paragrapho. — 179 ολυμπιον recte pr., -ων A³.

- χορὴ κεῖνο λέγειν ὅ,τι καὶ μέλλει τελεῖν.
 165 ἦρά τις ἐν μεγάροις
 Οἶνῆος ἀρηϊφίλου
 ἔστιν ἀδ' ἤματα θυγάτ' ῥων,
 σοὶ φυὰν ἀλιγκία;
 τάν κεν λιπαρὰν ἐθέλων θείμαν ἄκοιτιν.⁶⁴
 170 τὸν δὲ μενεπτολέμου
 ψυχὰ προσέφα Μελεά-
 γ' ρου· „λίπον χλωραύχενα
 ἐν δώμασι Δαϊάνειραν,
 νῆϊν ἔτι χρῦσέας
 175 Κύπριδος θελξιμβρότου.“
 λευκώλενε Καλλιόπα, ἀντ. ε'
 στᾶσον εὐποίητον ἄρμα
 αὐτοῦ· Δία τε Κ' ρονίδα
 ὑμνησον Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν,
 180 τὸν τ' ἀκαμαντορόαν
 Ἀλφεόν, Πέλοπός τε βίαν,
 καὶ Πίσαν, ἔνθ' ὁ κλεεννὸς
 ποσσὶ νικάσας δρόμῳ
 ἦλθ']εν Φερένικος <ἐς> εὐπύργους Συρακόσ-
 185 σας Ἰέρωνι φέρων
 εὐδ']αιμονίας πέταλον.
 χορὴ δ' ἀλαθείας χάριν
 αἰνεῖν, φθόνον ἀμφοτέραισιν

164 μέλλοι? Cf. 190. — 165 ἦ ῥά K.; cf. Kühner-Bl. I, 1³, 217. 2, 580. — 169 θελων em. K. — 173 cf. XV, 23 sq. — 177 non erat ulterius de Deianira narrandum, praef. p. LI. — 184 αὖξ]εν K.; id. εὐπύργους; sed non licet distrahere εὐ- nisi ante binas consonas. Cf. VIII, 39 et (propter omissam praeposit., quam add. et. Ludw.) X, 114 (ut ego et. Housm.). — correxi συρακουσσας. — 188 correxi αληθείας, cum alias semper sit α in hac voce (K.).

- χερσιν ἀπὸ σάμενον
 190 εἰτισεῦ πρᾶσσοι βροτῶ[
 βοιωτοσάνηρι ταδε φων[
 ἡσι οδοσπροπολοσ
 μου σᾶνον ἀθανάτοισι[
 καὶ βροτῶν φημ ἀνέπ[
 195 πειθομαι ἐν μαρῶσ
 εὐκλεα κελεὺθου γλῶσσαν ο[
 πεμπειν ἱερῶνι· τοῦθεν γὰ[
 πυθμενεσθ' ἀλλου σινεσθ' λ[
 τοῦ σὸ μεγιστοπάτωρ
 200) ξευσ αὐκινὴ τοῦ σενειρήν[

VI.

Λαχωνι κειωι σταδιει ολυμπ(ια)

- λάχων διοσμεγιστου
 λάχε φερτατον ποδεσσι
 κῦδοσε παλφειου προχοαῖσ[
 διοσσα παροιθεν
 5 ἀμπελοτρόφον κεον
 αἰσάν ποτ' ολυμπιᾶι

193 lineola recta supra *ον* quid significet ignoratur.

VI. Inscr. (litt. min. ad laevam partem primorum vv.) dedit A³. — 3 in *αλφειον* nominis prima syll. correctum est ab A³.

- χερσὶν ἀπώσάμενον,
 190 εἴ τις εὖ πράσσοι βροτῶν.
 Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φών[ησεν, ὦ - - ἐπ. ε'
 Ἡσίοδος πρόπολος
 Μουσᾶν, ὅν <ἄν> ἀθάνατοι τιμῶσι, κείνῳ
 καὶ βροτῶν φήμαν ἔπ[εσθαι.
 195 πείθομαι εὐμαρέως
 εὐκλέα κελεύθου γλῶσσαν ο[ὕκ ἐκτὸς θεῶν
 πέμπειν Ἰέρωνι· τόθεν γὰρ
 πυθ' μένες θάλλουσιν ἐσθλ[ῶν,
 τοὺς ὁ μέγιστοπάτωρ
 200 Ζεὺς ἀκινήτους ἐν εἰρήν[α φυλάσσοι.

VI.

ΛΑΧΩΝΙ ΚΕΙΩΙ

<ΠΑΙΔΙ> ΣΤΑΔΙΕΙ ΟΛΥΜΠΙΑ.

- Λάχων Διὸς μεγίστου στρ. α'
 λάχε φέρτατον πόδεσσι
 κῦδος ἐπ' Ἀλφεῶν προχοαῖσ[ι νικῶν.
 δι' ὅσσα πάροιθεν
 5 ἀμπελοτ'ρόφον Κέον
 ἄεισάν ποτ' Ὀλυμπία

189 ἀπώσαμένους Housm. — 191 φώνασεν K. — 191 γλυκειῶν Bruhn, λυγριῶν Wil. — 193 ignota est Hesiodi sententia; sed eadem fere est ap. Theogn. 169: ὅν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὅν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ. Supplevi 193 sq. (sim. Wil., a quo accepi 193 extr. κείνῳ), it. iam Housm., qui τούτῳ. — 196 aut εὐκλεᾶ ut K. (Pind. P. XII, 24). Cf. IX, 51 sq. (ο[ἰακόστρόφον K., οἰωνὸν καλᾶς Platt). — 198 ἐσθλοὶ K. (-ῶν et. Jur. Wil.). — 200 ita Palmer (K.) coll. XII, 189, nisi quod -σσει (-σσοι et. E. Bruhn Jur. Wil. Platt).

VI. 3 αλφειον emend. K. — νικῶν cf. str. β' (σεμναῖς K., -αῖς ἀέθλων Housm.). — 4 tanguntur priores victoriae Olympiacae, quas Cei quidam vel cursores vel pugiles adepti erant. Ὅσσα exclamantis est.

- πυξτεκαιστιάδιονκρατευ[
 στεφανοισεθείρας
 νεανιαβροντες·
 10 σεδενυναναξιμόλπου
 ουρανιασυννοσέκατινικ[
 αριστομένειον
 ωποδάνεμοντεκος
 γεράρειπροδομοισκαι
 15 δαισῶτισταδιονκρατησας
 κρονευκλέξας
 + —————)

VII.

Τωι αυτωι

- ωλιπαραθυγατερχρονοντεχ[
 νυκτοσδεπειντηκονταμ[
 εκκαιδεκάτανενολυμπ[
 Col. XV (XIII) αφ[
 5 . . . τοσα|ιμ[
 κρινειν τα| λαιψηρωδωνποδ|ων
 . λλασικ|αιγυ|. . . . ρισταλκεσσθεν ος·
 ωιδεσυπ|ρεσ|βυ|. . . . ννείμηισγερ|ας

13 ποδαον. pr

VII. Inscr. (litt. min. ad laevam partem primi v, loco crasae scripturae trium v.) dedit A³. — 1 λιπαρο pr. — 4 sqq. pars anterior componitur ex frg. III, quae coniunxi (ap. K.); excipit post lacunam non magnam quartum frg., quod coniunxi cum exitibus versuum qui col. XVI ad laevam partem adhaerent. Sententia atque ex parte etiam numeri monstrabant communionem pristinam omnium horum frg. et inter se et cum col. antecedente; itaque hac ratione inter duas magnas huius voluminis partes nexus certus effectus est. — 5 ante TO pars inferior litt. velut I, Υ. — 7 ρισταλκεσ pr., corr. A³? — 8 ωι] ω pr. — σγερας] prius σ et γ loco aliarum litt. (CT?) picta ab A³.

πύξ τε καὶ στάδιον κρατεῦ-
σαν] στεφάνοις ἐθείρας
νεανίαί βρούοντες.

στρ. β'

- 10 σὲ δὲ νῦν ἀναξιμόλπου
Οὐρανίας ὕμνος ἑκατι νίκ[ας
Ἀριστομένειον
ὦ ποδάνεμον τέκος,
γεραίρει προδόμοις ἀοι-
15 δαῖς, ὅτι στάδιον κρατή-
σας Κέον εὐκλέϊξας.

VII.

ΤΩΙ ΑΤΤΩΙ.

ὦ λιπαρὰ θύγατερ Χρόνου τε καὶ
Νυκτός, σὲ πεντήκοντα μ[ῆνες ἀμέραν
ἐκκαιδεκάταν ἐν Ὀλυμπ[ία ~ ~ .

....]αρ[— — — —

- 5 ...]τοσαιμ[— — — —

κρίνειν τα[χυντᾶτά τε] λαιψηρῶν ποδῶν
Ἑλλασι καὶ γυίων ἀρισταλκὲς σθένος·
ὦ δὲ σὺ πρεσβύτατον νεύμης γέρας

VII. Compellatur Ἡμέρα (Temporis et Noctis filia) decima sexta mensis eius quo Olympici ludi celebrabantur; eo die coronas victoribus tribui solitas esse testatur schol. Pind. Ol. V, 8. 14. Vid. K. (Jebb). Erant autem menses lunares XCIX, qui orbem annorum VIII complebant, in duas partes ita divisi, ut altera haberet menses L, altera XLIX; itaque dies festi ludorum vel post quinquagenos vel post quadragenos novenos menses recurrebant. Schol. Pind. Ol. III, 35. — 2 μηνὸς Jebb. — 6 ταχυντ. Wack. Platt. — 7 ἐριστ. per errorem K.

νικασε|παν|θρ. . οισινευδοξοσ|εκλη
 10 ταικαιπ|ολυ|ξη. . . οσ'αρ| ον
 . . . 'εκο|σμη| φαν| να
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — — — — — — ομωι

(desunt v. fere XXIV)

Col. XVI XIV) πυθῶνά τε μηλοθύταν

40 ὑμνεωννεμέαντεκαῖσθ.ον·

γαῖδεπισκηπτωνχερα

· κομπάσομαι·συναλα

(5) θειᾷδεπανλαμπειχροε·

ουτισανθρωπωνκ[

45 νασενᾷλιχιχρονω[

παισεωνανηροτεπ[

νασεδεξατονικασ·

(10) ὠξευκ.ραὺν ἐγγχεσκα[.] ροδινα[

οχθαισιν αλφειουτελεσσ[.] αλοκλεα|σ

50 θεοδότο.σευχασ'περικ[.] πα[. . .] σ

γλανκοναιτωλιδο[

ανδημ'ελαιας

(15) ενπελοποσφρυγιου

κλεινοισαεθλοις

⋈ —————

10 post AP apparuit quasi ῑ.

Videntur huius paginae fuisse frg. 7 et 12 K., idem enim et color et textura chartae; sed certus locus eis assignari nequit.

Col. XVI. 41 γα pr., corr. A¹? — 47 νοσ pr., νας A³? — 48 -γχεσ K. per errorem. — 48 sqq. adiunxi frg. 17 K. (ροδινα, αλοκλεα, πα); extremæ litt. 49 sq. col. XVII adhaerent. — 49 αλφιον pr., corr. A³. — 52 μ' primo omissum add. A³.

- νίκας ἔπ', ἀνθρώποισιν εὐδοξος κέκλη-
 10 ται καὶ πολυζήλωτος. Ἀρ[ιστομένει]ον
 νῦν γ]' ἐκόσμη[σας στε]φάν[οισι Λάχ]ωνα
 παῖδα] (des. v. II)

— — — — — ομω

(desunt v. fere XXIV)

- Πυθῶνά τε μηλοθύταν
 40 ὑμνέων Νεμέαν τε καὶ Ἴσθμόν·
 γᾶ δ' ἐπισκήπτων χέρσιν
 κομπάσομαι· σὺν ἅλα-
 (5) θείᾳ δὲ πᾶν λάμπει χρέος·
 οὔτις ἀνθρώπων κ[αθ'] Ἑλλά-
 45 νας ἐν ἄλικι χ'ρόνῳ
 παῖς ἔων ἀνὴρ τε π[λεῦ]-
 νας ἐδέξατο νίκας·
 (10) ὦ Ζεῦ κεραινεργχές, κα[ὶ] ἐπ' ἀργυ]ροδίνα
 ὄχθαισιν Ἀλφειοῦ τέλε[σας μεγ]αλοκ'λέας
 50 θεοδότους εὐχάς, περὶ κ[ῤατί τ' ὅ]πα[σσα]ς
 γλανκὸν Αἰτωλίδος
 ἄνδημ' ἐλαίας
 (15) ἐν Πέλοπος Φρυγίου
 κλεινοῖς ἀέθ'λοις.

9 νίκας, ἐπ' K.; ν., ἐν vel παρ' vel πεδ' Housm. — 10 sq. Ἀρι-
 στομένειον παῖδα (cf. VI, 12) Ew. Bruhn Wil. Housm.; reliqua
 supplevi coll. VIII, 25. — 41 cf. V, 42. — 44 sq. κλεοννάς K. —
 45 ἄλικι χρόνῳ i. e. „per idem tempus“. — 46 i. e. „sive puer
 sive etiam vir“, ut coniungitur etiam ἢ πόλις βροτός τε (Aesch.
 Eum. 523; Kühner Gr. II, 788, 2). — 46 ποσσὶ πλ. Sandys, πρὶν
 πλέονας Jebb. — 48 sqq. supplevi (cf. pag. adv.; ἀργυροδ.
 Headlam); καὶ ἐπὶ iam Wil. — 49 τέλεσσ[correxi; τέλεσσ[ον K.
 — 12 περὶ κ[ῤατά τέ οἱ τίθει] K.

VIII. [IX.]

*Αυτομηδει φλιασιωι**πενταθλωι νεμεα*

- δοξανωχρουσαλάκατοιχαρι.εσ
 πεισιμβροτονδόιητεπει
 μουσᾶντεῖοβλεφαρωνθειοσπροφ. .ασ
 έντυκοσφλειουντατεκαινεμεαιου
 5 ξηνοσευθαῖλεσπεδον
 υμνεῖν·ὅτιμηλοδαῖκταν
 θρεψενᾶλευκωλε. .σ
 ηραπερι. . . . τωναεθλων
 πρωτον. . . κλειβαρύφθογγ. νλεοντα·
 10 κε. νικάσπιδεσημιθεοι
 πρ. ναργειωνκρίτοι
 αθλησαν. παρχεμορωι·τονξανθοδερχης
 πεφν' ασαγένονταδρακωνυπέροπλοσ
 σᾶμαμελλ. ντοσφονου·
 15 ωμοιραπολὺκράτεσ· όυνιν

VIII. [IX.] Inscr. (litt. min. ad laevam partem primorum v.)
 add. A³. — 2 πεισινβροτον pr., corr. A³? — 12 pr. αθλησαν-
 παρχεμορωισυνξ.; corr. A³ (superscripta fuisse vid. littera (€)
 super Π; reliqua clare apparent). — 13 ασαγεροντα pr., corr. A³.

VIII. [IX.]

ΑΥΤΟΜΗΔΕΙ ΦΛΕΙΑΣΙΩΙ

PENTAΘΛΩΙ NEMEA.

Δόξαν, ὃ χρυσαλάκατοι Χάριτες, στρ. α'

πεισίμβροτον δοίητ', ἐπεὶ

Μουσᾶν γε (F)ιοβλεφάρων θεῖος προφάτας

εὐτυχος Φλειοῦντά τε καὶ Νεμεαίου

5 Ζηνὸς εὐθαλὲς πέδον

ὑμνεῖν, ὅθι μελοδαιῶνται

θρέψεν ἃ λευκώλενος

Ἦρα περικ'λειτῶν ἄεθ' ἰλῶν

πρῶτον Ἡρακ¹λει̃ βαρύφθογγον λέοντα.

10 κει[θι φοι]νιάσπιδες ἡμίθεοι, ἀντ. α'

πρώτιστον Ἀργείων κριτοὶ

ἄθλησαν ἐπ' Ἀρχεμύρῳ, τὸν ξανθοδεροκῆς

πέφ'ν' ἀσαγεύοντα δράκων ὑπέροπ'λος,

σᾶμα μέλλοντος φόβου.

15 ὦ μοῖρα πολυκ¹ρατές· οὗ νιν

VIII. [IX.] 2sq. ἐπεὶ (it. Wil. Thomas) . . γε scripsi pro ἔπει (K.) . . τε. Nusquam est ἔπος ap. B., ne ap. Pindarum quidem singulari numero de carmine exstat. Προφάτας Μοῦσᾶν poëta est, ut ap. Pind. (frg. 90 Bgk.) Πιερίδων προφάτας (K.); K. tamen de Apolline Musagete interpretatus v. 4 εὐτυκον scripsit (pro εὐτυκτον). — 4 Φλιοῦντα K. contra chartam et scripturam inscriptionibus firmatam. — 6 οτι em. K. — 10 κ. καὶ νικάσπιδες K.; sed neque id epitheton neque simile exstat, neque fuerunt victores hi heroes. Ad φοινικ. (et. Housm. Wil.) cf. ap. B. φοινικόθριξ, -νωτος (de bubus utrumque). Unum obstat, quod Argivi apud tragicos quidem λευκάσπιδες sunt; sed αἰθᾶς ἄσπ. de Alcmeone Pind. Pyth. VIII, 46 conf. Housm. — 12 ξανθ.] III, 56 confert Jebb. — 13 corruptum vid. ἀσαγέοντα; ἀωτεύοντα (ἀπανθίζεσθαι Hesych.) R. A. Neil ap. K. (Eurip. frg. 754 conf. Jebb et Sandys); ἀθᾶλέοντα (ab ἀθηλῆς) Butcher.

- πειθ' οἴκλειδασπαλιν
 στειχεινεσευάνδρουσαγ[
 ελπισανθρωπωνυφαιρ[
 ακαιτοτ' αδραστονταλ[
 Col. XVII 20 πεμπενεσθηβασπολυνείκειπλα[] προξεν[
 (XV) κεινωναπευδοξωναγωνων
 εννεμεᾶικλεινο . . ροτων
 οἰτριέτειστεφανωι
 ξανθανερέψωνταικομαν
 25 αυτομηδεῖνυνγενικά
 σαντινινδαιμωνε . ωκεν
 πενταέθλοισινγαρενέπρεπενωσ
 αστρωνδιακρίνειφαη
 νυκτοσδιχομηνίδο . . ὑφῆγγησσελανα
 30 τοιοσελλανωνδια . . . ρονακνκλον
 φαιν . θανμ . στονδε . ασ
 δισκοντροχοειδέαριπτῶν
 καιμελαμφυλλουκλαδον
 ακτέασεσβαιπεινανπροπέμπων
 35 αιθερ' εκχειροσβοανωτρυνελαων
 ητε . . υταιασαμάρυγμαπαλασ
 τοιω 'μωισ ι
 γνια ματα αιᾶιπελασβα .

16 οἴκλειδασ pr., corr. A³. — 19 δη pr., ακαι A³. — 20 ΠΛΑ³ charta; superficie chartae avulsa exitus versus periit. Collocavi hic frg. 35 K., quod nihil nisi superficies esse vid. — 23 τριέτει] ita attico accentu charta. — 25 αυτομηδεῖνυνγενικαι pr., corr. A³. 26 [θ]ηκεν pr., corr. A³. — 32 non recte ριπτῶν, quod ριπτεων esse debebat. — 33 μελαμφ. pr. — 36 ταλας pr., corr. A³. — 37 reliquias quae Υ indicare possint ante Μ agnovit K. — 38 πελασσω[ν pr.; A³ delevit ω (sec. K. σω), superser. Α[C.

- πεῖθ' Ὀϊκ λείδας πάλιν
 στείχειν ἐς εὐάνδρους ἀγνιάς.
 ἐλπὶς ἀνθρώπων ὕφαιρ[εῖται νόημα·
 ἂ καὶ τότε Ἄδ' ραστον Ταλ[αῖονίδαν ἐπ. α'
 20 πέμπεν ἐς Θήβας Πολυνείκει πλ[α]γ[κτῶ] πρόξεν[ον].
 κείνων ἀπ' εὐδόξων ἀγώνων
 ἐν Νεμέᾳ κλεινοὶ βροτῶν
 οἱ τριετὶ στεφάνῳ
 ξανθὰν ἐρέψονται κόμαν.
 25 Αὐτομήδει νῦν γε νικά-
 σαντί νιν δαίμων ἔδωκεν.
 πενταέθ' ἰλοισιν γὰρ ἐνέπρεπεν ὥς στρ. β'
 ἄστρον διακρίνει φάει
 νυκτὸς διχομηνίδος εὐφεγγῆς σελάνα·
 30 τοῖος Ἑλλάνων δι' ἀπείρονα κύκλον
 φαῖνε θαυμαστὸν δέμας,
 δισκὸν τροχοειδέα ῥίπτων,
 καὶ μελαμφύλλου κλάδον
 ἀκτέας ἐς αἰπυνὰν προπέμπων
 35 αἰθέρ' ἐκ χειρὸς βοὰν ὥτρυνε λαῶν.
 ἢ τελευταίας ἀμάρτυμα πάλας· ἀντ. β'
 τοιῷ[δ'] ὑπερθύ[μῳ] σ[θένει]ι
 γυῖα[λκέα σῶ]ματα πρὸς γαῖα πελάσσας

17 cf. Pind. Pyth. 8, 54 (K.). — ὕφαιρει [μῆτιν ἐσθλάν vel tale quid ci. K. Νόημα XI, 54; ἀφαιρεῖσθαι Pind. P. IV, 218. Isthm. I, 62 (ὕφ. μερίμνας Wil.). — 19 cf. praef. p. XII. — 20 πλα[ξίπῳ] πέλας K., qui punctum ponit post Νεμέᾳ 22. Ad πρόξενον cf. Aesch. Suppl. 419. — 28 φάη (quod in charta est) explicat K. „antecellit“, usu insolito non modo verbi sed et. pluralis numeri nominis φάος. Scripsi φάει et διακρίνει a διακρινής, cf. εὐκρινής al. — 35 β. τ' ὥρινε λαῶν | οἱ τελ. Housm. — 37 restit. K.; τοιῷδ' (τοιῷ δ' Housm. Platt) ut τοῖος 30. — 38 πελάσσας iam K. ci.

- ἵκετ ν παραπορφυροδίνα[
 40 τουκ ασανχθονα
 ηλθε επεσχατανειλου·
 ταιτεπε αιπορωι
 οικεῦσιθερμωδον γχέων
 ἴστορεσκοραιδιωξιπ . . . ρηοσ
 45 σωνωπολυξηλωτ' αναξποταμων
 εγγρονοιγένσαντοκαινψιπυλουτροιασεδος·
 στειχειδιευρειασκελε . θου
 μυριαπανταἰφατισ
 σασγενεασλιπαρο
 50 ζωνωνθυγατρων· ασθ . . .
 συντυχαισώκισσαναρχα
 ρουσαπορθητωναγνιᾶν·
) —————
 τισγαρουκοι . . . κυανοπλοκάμου
 θηβασενδυ ν
 Col. XVIII 55 — — — — — ^(a)μοναιγιν^(b)αν·μεγ[—]^(c)ου
 (XVI) — — — — — χειτεκε|νηρω
 — — — — — ου·
 — — — — — αιων
 — — — — —
 60 τ — — — — —
 (d)
 α — — — — — υπ·πλου[

41 μαθε pr., ηλθε A³. — 42 ευναει cum reliquiis convenit.
 — 51 αρχαι pr., corr. A². — 55 sqq. paginae XVIII non ex-
 stant nisi lacera fragmenta. Prima duo (a vv. 55—58; b 55—
 56) composuit K.; propter sententiam numerosque hic collocavi
 (ap. K.). Addidi nunc frg. K. 32 (55 extr., c). — 55 μρον pr.,
 corr. A³. — 61—69 mediae partes (sive exitus) versuum in frg.
 d sunt, quod h. l. collocavit K.; adiunxi a dextra parte e (64.
 65) et f (64. 65. 70. 71). Principia versuum 60 sqq. adhaerent
 paginae XVII. — 61 pro υπ K. ρι.

- ἵκετ' [Ἰσσωπὸν] παρὰ πορφυροδίαναν,
 40 τοῦ κ[λέος π]ᾶσαν χθόνα
 ἦλθε[ν καὶ] ἐπ' ἔσχατα Νείλου·
 ταί τ' ἐπ' ε[ὐν]αεῖ πόρῳ
 οἰκεῦσι Θερμώδοντος, ἐγχεῶν
 ἴστορες κοῦραι διωξίπποι' Ἄρηος,
 45 σῶν, ᾧ πολυζήλωτε (F) ἀνάξ ποταμῶν, ἐπ. β'
 ἐγγόνων γεύσαντο, καὶ ὑψιπύλου Τροίας ἔδος.
 στείχει δι' εὐρείας κελεύθου
 μυρία παντῶ φάτις
 σᾶς γενεᾶς λιπαρο-
 50 ζώνων θυγάτρων, ἄς θεοὶ
 σὺν τύχαις ᾤκισσαν ἄρχα-
 γοὺς ἀπορθήτων ἀγνιᾶν.
 τίς γὰρ οὐκ οἶδεν κυανοπλοκάμου στρ. γ'
 Θήβας ἔϋδμ[ατον πόλι]ν,
 55 ἥ τὰν μεγαλῶν[υ]μον Αἴγιναν, μεγίστου
 ἂ Διὸς πλαθεῖσα λέ[χει] τέκεν ἥρω
 - υ - - - υ]ου·
 - - υ υ - υ υ]αιων
 - υ - υ - υ -
 60 - - υ - - - υ - -
 α[- - - υ ε]ϋπ[ε]πλον[υ - υ

39 Ἰσ. Bl. Housm. Rich. Wil.; cf. Pind. Is. VI (V), 22 sqq.
 — 41 καὶ K., τοι Weil. — 42 εὐναεῖ Jebb (K.). — 44 κοραι
 em. K. — 45 πολυζήλωτ' ἀνάξ correxi, it. Housm. Platt Wil.
 al. — 46 ἐγγόνων Weil Jurenka Wil. Dicuntur Telamon Ajax
 Achilles. — 51 τύχα postulat Wil.; sed de duabus hic dicitur.
 — 55sq. supplevi (simil. Wil. Headl. Housm.; adi. in -υμον
 desinens propter corruptelam -μνον iam K. flagitavit). πλα-
 θεῖσα XVI, 35; Διὸς μεγίστου VI, 1. Pro ἥ τὰν ser. τίς δ' οὐ
 Housm. Wackern. Ellis; cf. Pind. Ol. XIII, 20 f.

— — ἀνελιχοστέρφα[
 κ — — σαιτ' ἀλλαιθεων[
 σ — — ησαναριγνώτ. ^(e)ισ ^(f)ε. . λαι[
 65 — — αιποταμουζε| . άδο|ντος·
 — — ανπολιν
 — — σιτενικα[
 — — λωνβοαι[
 — — υσαι·με[
 70 — — — — — ν·
 — — — — — νεοσ[
 . . ^(g)υσέα| — ^(h)θενταιοπλοκο ⁽ⁱ⁾νευειπειν[
 . . ατ| — νάμ. τωνερω|των·
 — — — — —
 75 — — — — —
 — — — — —
 — — — — — ^(k)ώταν
 — — — — — νυμνον·
 — — — — — ^(l)καιαποφθιμεν ωι
 80 — — — — — ρυτονχρονο ν
 — — — — — ινομενοισαιει'πιφανσχοι
 ^(m)μέανι|χαν·το. . τοικαλο|νεργον
 . . ⁽ⁿ⁾νησιω|νυμ ^(o)ωνντύχον.

62 in prine. versus est ductus velut γ vel ρ litt. vel (K.) η. — 69 A supra v. A³ add. — post M aliquando N apparuit.
 — 72 sq. frg. g ΥΣΕΑ|ΑΤ (20 K.) coniectura ductus hic collocavi; proxima duo h et i inter se coeunt et numeris huc pertinere demonstrantur. — 77—82 maximam partem in k sunt, sed exitus versuum 79—82, it. 87 in l; MEANl autem 82 cum subiectis partibus vv. 83—88 in m. Tum n habet principia vv. 83—88; o exitus vv. 83—85. Composuimus et collocavimus K. et ego. — νωταν pr., ν del. A³. — 79 -μενων pr., corr. A³? — 81 πιφανσχω pr., corr. A³? — 83 extr. ύποστιγή (cf. XIV, 47)

- υ - -]αν ἐλικοστέφα[νον
 κ[- - υ]σαι τ' ἄλλαι θεῶν
 σ[- - υ υ]ησαν ἀριγνώτοις ε[-]λαι[
 65 - υ - -]αι ποταμοῦ κελάδοντος·
 - υ - -]αν πόλιν
 - - υ υ -]σιτενικα
 - υ - αὖ]λῶν βοαὶ
 - - υ -]υσαι· με[- -
 70 - υ - - - υ - - - υ - υ]ν·
 - - υ - - - υ υ - υ]νεος
 χρ]υσέα[ν -]θεντα (F) ἰόπ'λοκον εὖ εἰπεῖν [Κύπριν.
 ὦ μ]ἄτ[ερ ἀγ]νάμπτων ἐρώτων
 - υ - - - υ -
 75 - υ υ - υ υ -
 - - υ - - - υ -
 - υ - - - υ]ώταν
 - υ - - - υ]ν ὕμνον·
 - υ - - -]καὶ ἀποφθιμένῳ
 80 - - υ ἄτ']ρουτον χρόνον
 καὶ τοῖς ἐπιγ]ινομένοις αἰεὶ πιφάύσκοι
 σὰν Νε]μέα νίκαν· τό [γέ] τοι καλὸν ἔργον
 γνησίῳν ὕμνων τυχόν

64 ἐν ἄλλαις Headl. — 65 εὐθρονοὶ κοῦρ]αι Jur. — 66 sqq.
 velut τᾶνπερ ἀρχαί]αν πόλιν [λύραι κελαδεῦ]σί τε νικά[ς] ἤρα
 σὺν τ' αὖ]λῶν βοαί. — 68 αὖλῶν Bl. (Jur.), cf. II, 12. IX, 54. —
 72 sq. supplevi. De ἰόπλοκον v. ad XVI, 37. — 75 sq. νασιώταν
 .. ὕμνον? Cf. IX, 10. — 81 ἐπιγιν. K. (καὶ τοῖς et. Headl.); id.
 82 Νεμέα ci. — 82 τό[δε] K.; cf. XII, 83 (γε et. Headl.).

υψουπα|ραδα|ιμοσικεϊται·
 85 συνδ' α|.αθειαι|βροτων
 καλλις|τονειπ[
 λ..πετα|ιμουσ.....ρμα·
 εἰσιδ'αν|θρ[
 Col. XIX (XVII) πολλῶιδι[— —]|ιδεθεων
 90 .ουλᾶ[— —|μενοννυ|κτροσ[
 — — — —|τεκ|αιτοναρειω[
 — — — —|που·
 — — — —|..ευσων
 — — — —|—
 95 — — — —|αυροις
 ..δρ| — — —|τομελλον·
 ..μιδ| — — —|δωκεχαριν
 .αιδιων| — — —|θεοτίματο.πολιν
 .αιειναπο| — — —|ευντας
 100 .ρυσεοσχάπτρ[
 ..τικαλονφει[
 ωνεοιτιμο[
 παιδισυνκω[
 ..οιτεπεντ[

86 in fine Π aut Γ. — 88 ενδ' K. contra numeros. — 89 sqq. col. XIX prior pars non minus lacera exstat quam XVIII. Priores partes versuum 96—104 et carminis X, v. 1—2 sunt in frg. quod hic collocavi (ap. K.); exitus vv. 95—99 iam K. cum reliquiis infimae paginae composuerat. Nunc adieci frg. K. 3 (v. 1. 2 in.). 4 (v. 1—3). 10 (2—5), coniunctionem confirmante Kenyone, sedem autem numeris monstrantibus. — 96 ante το est l. — 97 pro priore δ K. ω. Supra M (magis quam supra l) quasi acc. acutus est; puto N correctoris fuisse, cf. I c 8. — 99 ευντας pr., corr. A³. — 101 extr. ΦΡ K. — 102 pro ω K. αι ne nunc quidem ω fuisse putat. — extr. ο vel ω.

ὑψοῦ παρὰ δαίμοσι κεῖται·

85 σὺν δ' ἄλαθείᾳ βροτῶν
κάλλιστον, εἴπ[ερ καὶ θάνη τις,
λείπεται Μουσᾶν[υ _ _ _ ἄθυ]ρμα.

εἰσὶ δ' ἀνθρ[ώπων υ _ υ _ ἀντ. δ'

πολλᾶ δι[_ -, τᾶ] δὲ θεῶν
90 βουλᾶ [υ υ _ υ]μενον νυκτός [υ _ _
_ υ _ _ _ υ]τε καὶ τὸν ἀρείω
_ υ _ _ _ υ]που.
_ _ υ υ _ υ υ]ευσων
_ υ _ _ _ υ _

95 _ _ υ _ _ _ υ π]αύροις
ἀν]δρ[άσιν _ _ υ _ _ _ τὸ μέλλον.
ὑμ]μιν δ[υ _ _ _ υ υ δ]ωκε χάριν ἀπ. δ'
καὶ Διων[ύσου υ υ _] θεοτίματον πόλιν
ναίειν ἀπό[ρθητον, φιλ]εῦντας

100 χρυσεοσκάπτρ[ου Διὸς
εἴ] τι καλὸν φέ[ρεται.
νῦν, ᾧ] νέοι, Τιμο[κρίτου(?]
πα]ιδὶ σὺν κώ[μοις ἀμαρ-
τέ]οιτε πεντ[άθλου (F)έκατι.

85 cf. III, 96. — 87 velut περιηλειτᾶν K. — ἄθυρμα] epigr. 1, 3 conf. K. — 88 cf. IX, 38. frg. 34. — 97 fort. ὕμμι Δ[άμα-
τρος παρ' ἑδ]ωκε pr., ὕμμιν [δὲ] Δ. κτέ. corr., cf. Pausan. II, 12,
5. 13, 5 et de numeris correctis praef. p. XII. — Διωνύσου K.;
eius filius Phlias urbis eponymus, Paus. II, 12, 6. — 99 sup-
plevi; aut ἀπορθήτους. Cf. 52. — 100 sqq. supplevi; de victoria
Nemeaea loquitur (καλὸν Διὸς ut Διὸς κῆδος VI, 1 sqq.; Διὸς et.
Headl.), memor simul veteris proverbii (Theogn. 17): ὅττι κα-
λόν, φίλον ἐστί. — 102 sqq. Bl. Cf. XII, 190 ᾧ νέοι (Pind. I.
VIII [VII], 2). Non est locus duobus syllabis ante νεοι v. 102;
itaque alteram (νῦν) priori versui adiectam fuisse puto. — Τιμο-
κρίτου (s. -κράτεος, -σθένεος etc.) patris nomen non erat omit-
tendum, sicut alias semper commemoratur. — 103 ἀμαρτεῖν =
ὀμαρτεῖν, v. XVII, 46.

IX. [X.]

[.....]

[.....]

..μασυγ. | ρα | — — οίχνηις

..λα·κα | ιπᾶ — —

.....ελαμπ — —

.....ποκεν — —

5νωνται | — — —'ωι

ξ.. | ον·οτιχρυ[

ο..... | οφθαλμοι | σιν[

ι..... αναπράκταν[

α.. α·ικαινυνκασιγνητασκόιτασ

10 νασιδῶτινεκεινησενλιγύφθοργγονμελίσσαν

.χειρεδίν' αθανατονομοῦσᾶναγαλμα

ξυνονανθροποισινείηι

χαρματ. αναρεταν

μαννονεπιχθονίοισιν

15 οσσανικασεκατιάνθεσινξαν

θ.. αναδησάμενοσκεφαλαν

IX. [X.] 1. *συγ* aut *συπ.* V. de initiis versuum ad VIII, 89 sqq. — adiunxi frg. 23 K., in quo sunt mediae partes vv. 2 — 4, apicesque quidam ad 1 et 5 pertinentes, unde v. 1 *ρα* elicitur. — 1 extr. ante *οι* est | (*ν*?). — 3 acc. (et pars litt. C vel Γ ante E) in ectypo comparet. — 5 partes litt. *ΩNT* in frg. 23 sunt. — extr. fort. *·ρωι*. — 7 ante *ΟΦ* C? — 8 in prin. nihil nisi lineae rectae pars inferior: *μ·π*? Post *TAN* | *Θ* vel | *Γ* vel tale quid fuit. — 9 voci *α[γλ]ααι* reliquiae litt. conveniunt. — 10 prima litt. sec. K. Π potius quam N; mihi secus visum est. Acc. cuius pars super quartam litt. apparet (agn. K.) circumfl. fuisse potest. — 11 secunda litt. K vel Λ vel X sec. K.; prima A fuerit. — 14 *μανρον* pr., corr. A³.

IX. [X.]

[..... ΑΘΗΝΑΙΩΙ

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩΙ ΙΣΘΜΙΑ]

Φή]μα, σὺ γ[ἀ]ρ ἀ[γγελέουσα παντός'] οἰχνεῖς
κα]λά· καὶ πα[σ - υ - -

- υ]ελαμπ[υ υ -

- - ἀ]ποκευ[θ υ υ - υ

5 - υ]νωνται (-) υ - -

- υ -]φ ξ[- υ]ον, ὅτι χ'ρῶ[σε - υ υ -

ο[υ] ὀφθαλμοῖσιν [- -

[-]ἄν ἀπ'ράκταν [υ - -

ἀ[γ'λ]αῶ· καὶ νῦν κασιγνήτας ἀκοίτας

10 νασιῶτιν ἐκίνησεν λιγύφθογγον μέλισσαν,

ἀκ]ειρὲς ἴν' ἀθάνατον Μουσᾶν ἄγαλμα ἀντ. α'

ξυνὸν ἀνθρώποισιν εἶη,

χάσμα τεᾶν ἀρετᾶν

μανῦον ἐπιχθονίοισιν,

15 ὅσσα νίκας ἔκατι

ἀνθεσιν ξανθὰν ἀναδησάμενος κεφαλὰν

IX. 1 Φήμα et γὰρ K.; cetera v. 1. 2 supplavi ex incerta coni. (α[ἰὲν ἐπ' ἀνθρώπους [s. ἐν ἀ-οις] πεδ]οιχνεῖς [ᾄθ]λα Nairn; ἀ[μερίων νήριθμ' ἐπ]οιχν. [φῶ]λα Wil.; alii aliter). — 2 Bl. — 5 sq. de mutata (cum Jebbio) versuum divisione cf. praef. p. XXVIII. — 6 ξυνόν (12) K. — 8 μοῖραν ἀπράκταν? — 9 κασιγν. de victoris sorore intellegit K. — 10 νασιῶτιν (de ipso poeta) etiam K. ci.; de υ υ - - pro - υ - - cf. praef. p. XXXIV sq. (νασ. <μ'> Ludw.). Contra Πασία, τὴν dubitanter Wil. Platt (τὴν δ') Pearson; sed obstat accentus. — 11 ἀκειρὲς ut ἀτειρὲς? Sec. Herw. (Wilam.) victoris nomen casu vocativo latet. — 15 ὅσσα <νῦν> K.; melius ὀσά<μης> Niemeyer, Platt, Tyrrell, Wil., Weil (ὅσσα <σᾶς> Ludw., ὅσσα <δῆ> Piccolom.).

Col. XX
(XVIII)

- κυδοσευρειαισαθαναις
 θηκασοινείδαιστεδοξαν
 ενποσιδανοςπερὶ κλῆιτοισαεθλοισ
 20 ασελλασινποδωνταχειανορμαν
 ροισινεπισταδιου
 θερμ..... πνεωνάελλαν
 εστα..... δ' αυτεθεατήρωνελαιωι
 φάρε..... νεμπίτνωνομιλον
 25 τετρ..... νεπει
 καμ..... μονῖσθμιονικαν
 δισν..... άρυξανευβου
 λων..... ωνπροφαιται·
δισδ' ε..... ακρονιδαξηνοσπαραγρον
 30 βωμο..... νατεθηβα
 δέκτ..... υρύχορον
 τ' αργο..... ντεκαταισαν·
 οιτεπ..... αννεμονται· αμφιτ' ευβοι
 ανπολ..... ν' οιδιῖεραν

23 αἰξεθατηρων pr.; A³ ἰ in Υ mutavit, Ξ transfixit superscriptitque T; denique ad ΘΑ add. Ε. — 27 sq. ευβοι|.ων pr., corr. Ι in Υ A³; superscr. Λ ead. ut vid. — 34 litt. Λ et Ν exiguae reliquiae sunt.

- κῦδος εὐρείαις Ἀθάναις
 θῆκας Οἰνείδαις τε δόξαν.
 ἐν Ποσειδᾶνος περικλειτοῖς ἀέθλοις
 20 — — —] ἄς Ἑλλασιν ποδῶν ταχεῖαν ὁρμάν·
 ἐσχάτοις δ' οὐ] ροισιν ἐπὶ σταδίου ἐπ. α'
 θερμ[αν ἔτι] π' νέων ἄελλαν
 ἔστα[· κατᾶξεν] δ' αὖτε θατήρων ἐλαίῳ
 φάρε[α — — —] ν' ἐμπίτ' νων ὅμιλον.
 25 τετ ρ[α — — —] ν' ἐπεὶ
 κάμ[ψεν δρό] μον, Ἴσθμιονίκαν
 δίς ν[ιν ἀγκ] ἀρυξαν εὐβού-
 λων [— —]ων προφᾶται·
 δις δ' ἐ[ν Νεμέ] α Κρονίδα Ζηνὸς παρ' ἀγνὸν στρ. β'
 30 βωμό[ν· ἅ κλει] νά τε Θήβα
 δέκτ[ό νιν ε] ὑρύχορόν
 τ' Ἀργο[ς Σικυώ] ν τε κατ' αἶσαν·
 οἷ τε Π[ελλάν] αν νέμονται,
 ἀμφί τ' Εὐβοίαν πολ[υλάτ] ον, οἷ θ' ἱερὰν

20 ἐνθα (νῦν γε Piccol.) προῦφηνας K., ἐνθα καὶ δεῖξας
 Jebb, ἐνθα προῦδειξας Palmer; sed propter ὅσα 15 vid. plene
 interpungendum esse post δόξαν 18 (ita et. Piccolom.). — ὁρμάν
 ταχεῖαν Ludw. (cum alias semper sit — — —). — 21 sqq.
 potuit fieri a valido δολιχοδρόμῳ, ut postquam tertium metam
 attigisset consisteret et paulum respiraret, tum ultimum cer-
 tamen iniret. Septies enim stadium percurrendum erat (schol.
 Ar. Av. 292). — 22 Bl.; ἐπιπνέων Jebb. Cf. Hom. Ψ 380. 765.
 — 23 Bl.; αἶξε pr. m. non casu ortum puto. Cf. Empedocl. 351
 φροντίσι νόμον ἅπαντα καταΐσσονσα. ("Ἔσταξε . . φάρεα Jebb.)
 — rectius θατήρων pr. quam θεατ. corr., a θᾶσθαι dorico =
 θαεῖσθαι, θαᾶσθαι. — 24 velut σύνδρομον (ceterorum curso-
 rum). — 25 Bl.; τετραέλικτον? Platt, τετράκλις ὤκην ci. Jebb.
 — 26 κάμψεν δρόμον Jebb. — 27 ἀγκάρονξαν Jebb (K.). —
 28 Χαρίτων K.; cf. frg. chart. I. An εὐβούλων ἀλὸς θεῶν
 (Nerei filiarumque, Pind. Pyth. III, 92)? Cf. Pind. I. VI [V], 6.
 — 29 sqq. Pind. Ol. XIII, 32—46. 97—112 conf. K. — 30 κλεινὰ
 Jebb (K.). — 32 Σκενών Rossbach.

- 35 νασο αν'ματευει
 δ' αλλ ανκελευθον
 [αντι ωναριγνώτοιοδοξαστευξεται·
 μυριαδ' ανδρωνεπισταμαιπελονται·
 ηγαρσ. φοσηχαριτωντιμα̃νλελογχως
 40 ελπιδιχρυσέαιτεθαλεν·
 ητιναθενπροπίαν
 ειδωσετεροσδεπιπαισι
 ποιχιλοντοξοντιτάρει·οιδ' επεργοι
 σιντεκαιαμφιβωνα. ελαισ
 45 θυμονανξουσιν·τομελλον
 δ' ακρίτουστικτειτελευτας
 πα̃ιτυχαβρισει·τομενκαλλιστονεσελων
 ανδραπολλωνυπανθρωπωνπολυζήλωτονειμεν·
 οιδakaiπλουτουμεγαλανδύνασιν·
 50 [ακαιτ. ναχρειοντι . . . ι
 χρηστον·τιμακρανι. ω. ιανι̃θυσασελανω

38 επισταται pr., corr. A³. — 39 prius Γ supra v. additum.
 46 δ' ακρίτους K. recte puto (cf. in ectypo X, 18), quamvis ipse
 ΔΙΑΚΡ. agnoverim. — 47 πα̃ι] ΠΑ ut vid. pr., corr. A³. — βρι-
 σενομεν pr., corr. A³. — εσελων recte ut vid. agn. K. — 49 δυ-
 ναμιν pr., corr. A³. — 50 extr. an ιν? — 51 post μακραν Γ vel
 Π vel Ν (K.); ante αν sive Ι etc. sive potius C fuit. — super ἰ
 est vel Υ (K.) vel ἱ scriptum ab A² vel A³; θ ex Ο corrigendo
 factum; ΑC transfixum sec. K.

- 35 νᾶσο[ν Αἴγιν]αν. ματεύει
 δ' ἄλλ[ος ἄλλοί]αν κέλευθον,
 ἄντι[να στείχ]ων ἀριγνώτοιο δόξας
 τεύξεται. μυρία δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται·
 ἢ γὰρ σοφὸς ἢ Χαρίτων τιμᾶν λελογχῶς ἀντ. β'
- 40 ἐλπίδι χρυσέᾳ τέθαλεν·
 ἢ τινα θευπροπίαν
 εἰδῶς· ἕτερος δ' ἐπὶ πάσι
 ποικίλον τόξον τιταίνει·
 οἱ δ' ἐπ' ἔργοισιν τε καὶ ἀμφὶ βοῶν ἀγέλαις
- 45 θυμὸν αὔξουσιν. τὸ μέλλον
 διακρίτους τίττει τελευτάς,
 πᾶ τύχα βρίσει· τὸ μὲν κάλλιστον ἐσθλῶν,
 ἄνδρα πολλῶν ὑπ' ἀνθρώπων πολυζήλωτον εἶμεν.
 οἶδα καὶ πλούτου μεγάλην δύνασιν, ἐπ. β'
- 50 ἢ καὶ τὸν ἀχρεῖον τί[θησ]ι
 χρηστόν. τί μακρὰν γλῶσσαν ἰθύσας ἐλαύνω

37 ἂν τις εὔ τάμων (χωρῶν Jebb) K., ἂν τις ἐμβαίνων Tyrrell Richards Weil. Cf. VIII, 17. 47. XVII, 36. — 37 sq. versuum divisionem corr. K. — σοφός vid. esse poeta, ut ap. Pind.; Χαρίτων τιμαί autem (vel τιμά) vid. athletarum esse (K.), cf. Pind. Ol. II, 50. N. X, 38 al. — τιμᾶν K.; λαγχάνειν et gen. et accus. habet (v. I, d, 28. 42 al.). — 41 tertium genus est χρησμο-λόγων et μάντεων. — 42 correxi παισί, quod utcumque accipias, insulsum est h. l. Πᾶσις κτήσις Hesych.; intelleguntur qui per mercaturam variasque artes (ποικίλον) pecuniam quaerunt. — 44 ἔργοισιν de agricultura. — 44 αὔξουσιν cf. I d 24, Pind. frg. 218 ἀέξονται φρένας. — 46 δ' ἀκρίτους K. ut A. Fort. διακρ., cf. praef. p. XXXVI. — 47 πᾶ (ita et Nairn Herw.) est interrogativum: τὸ μέλλον διακρίνει, ὅπη ἢ τύχη ῥέψει (sim. Wackern. Nairn). — 47 non recte K.: γ., ἐσθλῶν | ἄνδρα (corr. et. Fraccaroli Platt). — 48 εἶμεν K. ut V, 144. — 51 γνῶμ' ἀνευ-θύνας K. (γλ. et. Housm. Adam Ellis, ἰθύσας Ad., -νας? Ludw., Ellis, ἰθείας Housm.). Ex eis correctionibus quae certo comparent nihil conficitur; ο]ύ[κ] ἰθύς [δ'] ἐλαύνω ἐντὸς ὁδοῦ recte se habeat. De ἐντὸς sive ἐντὸς v. adn. in pag. adversa.

ε. τοσοδου· πεφатаι θνατοι σινικας
 ρονευφροσύνα
 Col. XXI (XIX) αυλων[
 55 μιγ[
) —————)
) χρητιν [

X. [XI.]

Αλεξιδαμωι μεταποντινωι

παιδι παλαιστηι πυθια

νικα[
 σοιπατ[
 υψιζυ[
 ενπολ. πωι
 5 ξηνι[
 κρινε. . . . λ. θανατοι
 σιντε. . . . νατοι σαρετας·
 έλλαθι. . . . πλοκάμου
 κουρα. θοδίκου· σεθενδ' εκατι
 10 καινυ. . . . αποντιονευ
 γύων. ουσινεων

52 sec. litt. N fuisse visa. Ante ATOICI A vel N. — infra 55 per errorem) — appictum, sed uncus additus. — 56 τιη vel τιμ.

XI. Inscr. minoribus litt. a laeva parte scripta ab A³. — 1 ΝΙΚΑΓ K.; sec. me (cf. ectypum) ΝΙΚΑΙ, altero I deleto. Tenet tamen suam sententiam K. — 10 extr. ΕΙ pr.? (corr. A¹). — 11 post γνιων I (K etc.); ante ουσι Γ vel Τ vel Χ.

ἐκτὸς ὁδοῦ; πέφαιται θνατοῖσι νίκας

ὔστε]ρον εὐφροσύνα

αὐλῶν[υ υ υ υ - -

55 μι[υ - - - υ - -

χρητῖ[- - - υ - -

X. [XI.]

ΑΛΕΞΙΔΑΜΩΙ ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ ΠΥΘΙΑ.

Νίκα [γλυκύδωρε υ - -

στρ. α'

σοὶ πατ[- - - υ - -

ὑψίζυγ[ος - υ υ -

ἐν πολυχ'οῦσῳ δ' Ὀλύμπῳ

5 Ζηνὶ παρισταμένα

κρίνεις τέλος ἀθανάτοι-

σὶν τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

ἔλλᾱθι, [βαθυ]π'λοκάμου

κούρα [Στυγρὸς ὄρ]θοδίκου· σέθεν δ' ἔκατι

10 καὶ νῦν Μεταπόντιον εὐ-

γυίων [κατέχ]ουσι νέων

54sq. velut αὐλῶν τε λυρᾶν τε πέλεσθαι μίγδα κτέ. — 56 puto χρή τιν(α), cf. Pind. Isthm. VIII, 1.

XI. v. 1 et 4—7 aff. Ursinus p. 206 ex Stob. Flor. III (66 Hense): Βακχ. δὲ τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι, καὶ ἐν πολ. Ὀλ. Ζ. παρισταμένην κρίνειν τ. ἀθ. τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς (Bggk. frg. 9). — 1sq. velut κράτιστον | σοὶ πατὴρ ἀνδρῶν θεῶν τε ὑψίζυγος ὥπασ' ἔδος (K.) vel μεγίσταν | σ. π. τιμὰν ἔδωκεν υ. αἰὲν ἔχειν (Hense). — 8 ἔλλᾱθι = ἔληθι; cf. Simon. frg. 49, ubi incerta vocalis α mensura; ἱλᾱθι, ἑλλᾱτε Theocr. Callim. Apoll. Rh. Ἑλληθι postulat Wackern. (K.). — βαθυπλ. Jebb (K.), qui falso v. 9 [Διὸς]; ideo ci. βαθυπλόκαμ' ὦ. — 10 Μεταπόντιον ut Ἰλίον XII, 115? — 11 κατέχ. et. E. Bruhn, Nairn, cf. Aesch. Pers. 427 (κελαδοῦσι K.).

κωμοιτεκαὶ . υφροσῦναιθεότιμοναστυ·

υμνευσιδεπυθιόνικον

παιδαθὰ ἤτ . νφαῖσθου·

15 ἴλεωι . ινοδ . . ογενησυι

οσβαθυζών . . . λατους

δεκτ . βλεφ πολεες

δ' αμφαλέξ . . . μονανθεων

ενπεδίωιστέφανοι

20 κισρασέπεσονκκρατερας

ἦραπαννίκοιπαλας·

ουκ . . δεινναελιος

ζε . . ωιγεσυναματιπροσγαιᾶιπεσοντα·

φασωδεκαενζαθέοις

25 αγνουπελοποσδαπέδοις

αλφεονπαρακαλλιρόανδικασκελευθον

ειμήτισαπέτραπενορθας

παγξεινωιχάιτανελαιαι

γλανκᾶιστεφανωσαμενον

30 πορτιτροφο ρανθ' ἴκεσθαι

— — — —

Col. XXII(XX) παιδ' ενχθονικαλλιχορωι

ποικιλαιστεχναισπέλασθεν·

. λλ' ηθεοσαιτιοση

35 . νωμαιπολύπλαγκοιβροτων

. μερσαννπέρτατονεκχειρῶνγερας·

15 initio correctum (ab A¹?); ι alt. sup. v. additum. Pro νιν fort. Δ[Ε]ΙΝ pr. — 17 -ω]ν? pr. (sec. K. fort. °-οι]ν). — 21 παλ-
λας pr., corr. A¹? — 23 τε pr., corr. A¹? Reliqua huius v.
addidit m. alia, cf. XVII, 16. — 24 επι pr., εν A²? — 28 παγ-
ξεινωι (recte) pr., mut. A¹? — ελαιαι] alterum ι fort. a corr.

κῶμοί τε καὶ εὐφροσύναι θεότιμον ἄστυ·

ὑμνεῦσι δὲ Πυθιονικόν

παῖδα θαητὸν Φαῖσκον.

15 Ἰλέώ νιν ὁ Δαλογενῆς υἱ-

ἀντ. α'

ὃς βαθυζώνοιο Λατοῦς

δέκτο β' λεφάρῳ· πολέες

δ' ἄμφ' Ἀλεξίδαμον ἀνθέων

ἐν πεδίῳ στέφανοι

20 Κίρρας ἔπeson κρατερᾶς

ἦρα παννίκιοι πάλας·

οὐκ εἶδέ νιν ἄελιος

κείνῳ γε σὺν ἅματι πρὸς γαίᾳ πεσόντα.

φάσω δὲ καὶ ἐν ζαθέοις

25 ἄγνοῦ Πέλοπος δαπέδοις

Ἀλφεὸν παρὰ καλλιρόαν, δίκας κέλευθον

εἰ μὴ τις ἀπέτ' ῥαπεν ὀρθᾶς,

παρξένῳ χαίταν ἐλαίᾳ

γλαυκᾷ στεφανωσάμενον

ἐπ. α'

30 πορτιτ' ῥόφ[ον ἂν πεδίον πάτ]ραν θ' ἰκέσθαι,

- ~ ~ - ~ -

παῖδ' ἐν χθονὶ καλλιχόρῳ

ποικίλαις τέχναις πέλασεν.

ἀλλ' ἢ θεὸς αἴτιος, ἢ

35 γυνῶμαι πολὺπ' πλαγκτοὶ βροτῶν

ἄμερσαν ὑπέρτατον ἐκ χειρῶν γέρας.

21 παννίκοι em. K. ἦρα = χάριν, ut ap. Pherecydem ἦρα ἴσθι. — 24 δέ κ' ἐπὶ (A pr.) Housman, ut non iam necesse sit γε vel ἂν v. 30; sed aptum καὶ, neque plane aptum ἐπὶ. — 30 ἐς χθόνα κ' εὐτυχέονθ' Jebb (K.), Ἰταλίαν νικῶνθ' Platt (cf. ad 24). — 31 velut ἀντιπάλῳ δὴ ἐπεὶ. — 32 παῖδε? — 33 τέχναις] cf. XII, 49. Pind. Ol. IX, 91. — 35 πολυπλαγκτοὶ em. K. — 36 ἄμερσαν Palmer (K.).

- .υνδ' αρτεμισαγροτερα
 .ρυσαλάκατοςλι .αφαν
 . . . 'ρατοξόκλυτοσνικανεδωκε·
 40 . . ιποτ' αβαντιάδας
 .ωμοινατέναςσεπολύλ
 . . στονεύπεπλόιτεκουραι·
 ταςεξερατωνεφοβησε
 παγκράτησήραμελάθρων
 45 προιτουπαράπληγιφρενας
 καρτεραῖζευσ' αν' ἀγκᾱι .
 παρθεναῖαγαρετι
 ψυχᾱικίονεστεμενος
 πορφυροζώνοιοθεας·
 50 φάσκονδεπολυσφέτερον
 πλουτωιπροφέρεινπατέραξανθασπαρέδρου
 σεμνονδιοσευρυβίαι·
 ταισινδεχολωσαμένα
 στηθεσινπαλίντροπονέμβαλενομμα·
 55 φευγονδ' οροσεστανίφυλλον
 σμερδαλέανφωνανῖεισαι
 τιρυνθιοναστυλιπουσαι
 καιθεοδμάτουσαγνιας·
 ηδηγαρετοσδεκατον
 60 θεοφιλεσλιποντεσαργος
 ναιοναδειςιβόαι
 χαλκάσπιδεσημίθαιοι

- νῦν δ' Ἀρτεμις ἀγ'ροτέρῃα
 χρυσαλάκατος λιπαρὰν
 ἡμέ]ρα τοξόκ'λυτος νίκαν ἔδωκε.
 40 τᾷ ποτ' Ἀβαντιάδας
 βωμὸν κατένασσε πολὺλ-
 λιστον εὐπεπλοί τε κοῦραι·
 τὰς ἐξ ἐρατῶν ἐφόβησεν
 παγκρατῆς Ἥρα μελάθρων
 45 Προίτου, παραπλήγῃ φρένας
 καρτερᾷ ξεύξασ' ἀνάγκη·
 παρθενίᾳ γὰρ ἔτι
 ψυχᾷ κίον ἐς τέμενος
 πορφυροζῶνοιο θεᾶς·
 50 φάσκον δὲ πολὺ σφέτερον
 πλούτῳ προφέρειν πατέρα ξανθᾶς παρέδρου
 σεμνοῦ Διὸς εὐρυβία.
 ταῖσιν δὲ χολωσαμένα
 στήθεσσι παλίντροπον ἔμβαλεν νόημα·
 55 φεῦγον δ' ὄρος ἐς τανίφυλλον,
 σμερδαλέαν φωνὰν ἰεῖσαι,
 Τιρύνθιον ἄστν λιποῦσαι
 καὶ θεοδμάτους ἀγνιάς.
 ἦδη γὰρ ἔτος δέκατον
 60 θεοφιλὲς λιπόντες Ἄργος
 ναῖον ἀδεισιβόαι
 χαλκᾶσπιδες ἡμίθιοι

39 ἀμέρα Purser (K.), coll. Callim. Dian. 236 (Paus. VIII, 18, 8); optime nisi quod ἡμερος etiam dorice fuisse vid., non ἄμερος, quamquam hoc ap. Pind. ubique traditur. Kühner-Blass I, 1², 125. 640. — 43 εφοβησε correxi. — 52 εὐρυβία K., sed adversatur Nairn, coll. XV, 31 (Pind. P. V, 1); it. Herw. — 54 στήθεσιν et ἐμβαλε νομμα corr. K.

- συνπολυζήλωι βασιλει·
 νεικοσγραμμαιμάκετον
 65 βλήχρασ ανέπαλτο κασιγνητοι σαπαρχας
 Col. XXIII (XXI) προιτωι τε και ακροσιωι·
 λαουσ τε διχοστασίαις
 ηριπον αμετροδίκου σμαχαις τε λυγραις·
 λισσοντο δε παιδασαβαντος
 70 γαν πολύκριθον λαχοντας
 τιρυνθατο νοπλότερον
 κτίξειν προι νεσαργαλέαν πεσειν αναγκαν·
 ζευστ' εθελεν κρονίδασ
 τιμωνδαν ου γενεαν
 75 και διωξ'· ποιοι λυγκεος
 πανσαις τυγερων αχέων·
 τειχοσδε κυκλωπεσκαμον
 ελθοντες υπερ φῖ' αλοι κλεινᾷ π...ει
 καλλιστον ἵν' αντιθεοι
 80 ναιον κλύτονι πόβοτον
 αργοσ ηρωεσ περι κλειτοι λιποντ[
 ενθεν απεσσύμεναι
 προι του κυανοπλόκαμοι
 φευγον ἀδματοι θυγατρες·
 85 τονδ' ειλεναχοσ κραδιαν·ξει
 νατενιν πλαξεν μεριμνα·
 δόια ξεδεφασγανονάμ
 φακεσεν στερνοι σιπαξαι·
 αλλάνιναι χμοφόροι
 90 μυθουσι τε μελιχιουσ

66 ακροσιωι sec. K. — 69 παιδεσ pr., corr. A³. — 83 -πλο-
 καμος pr., corr. A¹. — 86 μεριμναι pr., corr. A¹.

- σὺν πολυζήλῳ βασιλεῖ.
 νεῖκος γὰρ ἀμαιμάκετον
 65 βληχρᾶς ἀνέπαλτο κασιγνητοῖς ἀπ' ἀρχᾶς
 Προίτῳ τε καὶ Ἀκ'ρισίῳ.
 λαοὺς τε διχοστασίαις
 ἤρειπον ἀμετ' ῥοδίοις μάχαις τε λυγ' ῥαῖς.
 λίσσοντο δὲ παῖδας Ἄβαντος
 70 γὰν πολὺκ' ῥιθον λαχόντας
 Τίρυνθα τὸν ὀπ' λότερον ἐπ. β'
 κτίζειν, πρὶν εἰς ἀργαλέαν πεσεῖν ἀνάγκαν.
 Ζεὺς τ' ἔθελεν Κρονίδας,
 τιμῶν Δαναοῦ γενεὰν
 75 καὶ διωξίπποιο Λυγκέος,
 παῦσαι στυγερῶν ἀχέων.
 τεῖχος δὲ Κύν' ὦπες κάμον
 ἐλθόντες ὑπερφίαλοι κλεινᾷ πόλει
 κάλλιστον, ἵν' ἀντίθιοι
 80 ναῖον κλυτὸν ἱππόβοτον
 Ἄργος ἤρωες περικ' λειτοὶ λιπόντες.
 ἐνθεν ἀπεσσύμεναι
 Προίτου κυανοπ' λόκαμοι
 φευγὸν ἄδ' ἅματι θύγατρες.
 85 τὸν δ' εἶλεν ἄχος κραδίαν, ξεί- στρ. γ'
 να τέ νιν πλάξεν μέριμνα.
 δοίαξε δὲ φάσγανον ἄμ-
 φακες ἐν στέρνοισι πᾶξαι.
 ἀλλὰ νιν αἰχμοφόροι
 90 μύθοισι τε μελιχίοις

68 ἤρειπον corr. K., sed praestat ἤρεικον (Housm.). —
 70 λαχόντας Wil. — 79 interp. post κάλλ. (non, ut K., post πόλει)
 et. Housm. Funck. — 87 δοίαξε? Platt.

και βιᾶι χειρῶν κατεχον·
 τρισκάιδ· καμεντελεουσ
 μηνασ· . ταδάσκιον ηλύκτα ξονυλαν
 φευγοντε κατακαρδίαν
 95 μηλοτρόφον· αλλ' ὅτε δὴ
 λοῦσον ποτικαλλιρόαν πατηρ ἵκανεν
 ενθεν χοροῖν ἰψάμενοσφοι
 νικοκ· ολατους
 κίκλη· βοωπιν

Col. XXIV (XXII) * τουδ' εκλυ' αριστοπατρα

100 χειρασαντήνων προσαυγασ
 ιπώκεοσαελιου
 τεκναδυστανιοιολυσσας
 πάροφρονοσεξαγαγεῖν·
 θυσώδετοιεικοσιβους
 105 άξυγασφοι νικότριχας
 * θηροσκόποσευχομενον· πιθουσάδ' ηραν
 παυσενκαλυκοσ τεφάνους
 κουρασμανιᾶναθεων·
 110 γαιδαντικαῖτεμενοσβωμοντετευχον
 χραινοντεμιναιματιμηλων
 καιχορουσίστανγυναικων
 ενθεν καιαρηϊφιλοις
 ανδρεσδινιποτρόφονπολιναχαιοις

99 ante β reliquiae litt. A. — 106 om. pr., add. A³ in mg. superiore. — 110 τετετευχον pr., corr. A¹?

- καὶ βία χειρῶν κατέχον.
 τρεισκαίδεκα μὲν τελέους
 μῆνας κατὰ δάσκιον ἡλύκταξον ὕλαν
 φεῦγόν τε κατ' Ἀρκαδίαν
 95 μηλοτ' ῥόφον· ἀλλ' ὅτε δὴ
 Λοῦσον ποτὶ καλλιρόαν πατὴρ ἴκανε,
 ἔνθεν χροά νιψάμενος φοι-
 νικοῦραδέμνοιο Λατοῦς
 κίκ' λησκε θύγατ' ῥα βοῶπιν, ἀντ. γ'
 100 χείρας ἀντείνων πρὸς αὐγὰς
 ἰππώκεος ἀελίου,
 τέκνα δυστάνοιο λύσσας
 πάροφρονος ἔξαγαγεῖν·
 „θύσω δέ τοι εἴκοσι βοῦς
 105 ἄξυγας φοινικότ' ῥιχας.“
 τοῦ δ' ἔκ' λυ' ἀριστοπάτ' ῥα
 θηροσκοπὸς εὐχομένου· πιθοῦσα δ' Ἥραν
 παῦσεν καλυκοστεφάνους
 κούρας μανιᾶν ἀθέων·
 110 ταὶ δ' αὐτίκα (F)οι τέμενος βωμόν τε τεῦχον,
 χρᾶνόν τέ μιν αἵματι μήλων
 καὶ χοροὺς ἵσταν γυναικῶν.
 ἔνθεν καὶ ἀρηϊφίλοις ἐπ. γ'
 ἄνδρεςσιν <ἐς> ἰπποτ' ῥόφον πόλιν <δ'> Ἀχαιοῖς

92 τρεισκαίδ. correxi. — 93 ἡλυκταξον corr. K. — 94 κατα-
 καρδιαν corr. Palmer (K.). — 97 sq. cf. XII, 222 (189) (K.). —
 103 ἔξαγ. inf. pro imper. sec. Housm., Ludw., ut sit iam hic
 oratio recta. — 110 γαι correxi (it. Platt, Housman, Fraccaroli,
 Pearson). — 111 alias semper νιν, Wil. — 114 ἐς add. Jebb (cf.
 V, 184; πρὸς Housm.); id. ci. πόλισμ'. Versus alter epodi β' facile
 traditae mensurae huius aptari possit (K.): κτίζειν, πρὶν εἰς
 ἀργαλέων πεσὲν ἀνάγκαν; sed is qui epodi α' est, etsi mutilus,
 tamen quod ad clausulam attinet resistit: πάτ' ῥαν θ' ἐκέσθαι.

- 115 ἔσπεο· συνδετυχαῖ
 νάεισμεταπόντιονω
 χρυσέαδεσποιναλαῶν·
 αλσοστειτοιῖμερόεν
 κάσανπαρεύνδρονπρογο
 120 νοιεσδάμενοιπριαμοί' επειχρονωι
 βουλαισιθωνμακαρων
 περσανπολινευκτιμέναν
 χαλκοθωράκωνμετατρειδᾶν· δικαιασ
 οστισεχειφρεναςεν
 125 ρήσειδυναπαντιχρονωι
 μυρῖασαλκασαχαιων·
)————

XI. [XII.]

Τισιαι αιγινητη

παλαιστη νεμεα

ωσεικυβερνήτασσοφουσυμνοάνασ
 σ' ἔνθυνεκλειοι
 νυνφρεναςᾶμετέρασ
 ειδηποτεκαιπαρος· εσγαρολβιαν
 5 ξεινοισιμεπότινιανικα
 νᾶσοναιγειναςαπάροχει

120 επι pr., corr. A³.

XI. [XII.] Inser. litt. min. a parte laeva primorum versuum scripta.

- 115 ἔσπεο· σὺν δὲ τύχα
ναίεις Μεταπόντιον, ὦ
χρυσέα δέσποινα λαῶν·
ἄλλος τέ τοι ἱμερόεν
Κάσαν παρ' εὐυδρον, προγό-
120 νων ἐσσαμένων, Πριάμοι' ἐπεὶ χρόνῳ
βουλαῖσι θεῶν μακάρων
πέραν πόλιν εὐκτιμέναν
χαλκοθωράκων μετ' Ἀτρειδᾶν. δικαίης
ὅστις ἔχει φρένας, εὐ-
125 ρήσει σὺν ἅπαντι χρόνῳ
μυρίας ἀλκὰς Ἀχαιῶν.

XI. [XII.]

ΤΕΙΣΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΛΛΙΣΤΗΙ ΝΕΜΕΑ.

- Ῥσεὶ κυβερνήτας σοφός, ὑμνοάνας-
σ' εὐθυνε Κλειοῖ
νῦν φρένας ἀμετέρας,
εἰ δὴ ποτε καὶ πάρος· ἐς γὰρ ὀλβίαν
5 ξείνοισί με πότνια Νίκα
νᾶσον Αἰγίνας ἀπάρχει,

Itaque v. 114 cum Ludw. πόλινδ' scripsi (ut ap. Hom. est εἰς ἄλλαδε); possis hoc recepto omittere ἐς et 72 πρὶν εἰς ἀργαλέαν scribere. (Χώραν ci. Wil., ποίαν Housm. Hense.)

119 sq. προγόνων ἐσσαμένων scr. (it. Wil.), ut ad ἄλλος τοι suppleatur ἐστί. Palmer (K.) πρόγονοι ἔσσαν ἐμοί, qua coniectura neque hiatus vitiosus tollitur, et activa forma inducitur pro legitima media, et de Bacchylide ipso confinguntur quae omni firmamento careant. — 125 συνάπαντι Housm.

XI. [XII.] 6 ἀπάρχει (Anth. Pal. IX, 189, Jebb) sensu deducendi plane singulare; ἀπαιτεῖ (ἀπαίρει) ci. Jebb. Cf. tamen ἀφηγεῖσθαι; nam ἄρχειν et ἡγεῖσθαι inter se valde affinia.

ελθοντακοσμησαιθεόδματονπολιν·
 ταντ' εννεμειγναλκείαμουνοπάλα[
 (Deest pagina una vel plures)

* * *

XII. [XIII.]

[.....]

[.....]

* * *

Col. XXV (XXIII) — — —

— — — — λειω

— — — — —

— — — — —

— — — — — δαν·

(desunt v. fere XXXI)

Col. XXVI (XXIV) υβριοσυψινόου

45 πανσειδικασθνατοιισικράινων·

οιαντιναδυσλοφονω

μηστᾱιλεοντι

(15) περσείδασεφιησι

χειραπαντόαισιτεχναισ·

50 δαμασίμβροτοσάιθων

. . . . χοσαπλάτουθελει

8 extr. litterae (N) reliquiae superesse vid.

XII. [XIII.] Col. XXV. Non recte K. versum qui in λειω desinit primum paginae ponit, interque hunc et eum cuius extrema syll. δαν est tres intercidisse significat; veriora docet idem p. 113. — sub ΛΕΙ(Ω) versus proximae reliquiae quaedam conspiciuntur: linea quam vel ad Υ litt. vel ad acc. acutum referas, et apostrophus sive pars P vel B litterae: ' . '.

ἐλθόντα κοσμηῆσαι θεόδ'ματον πόλιν·
 τάν τ' ἐν Νεμεῇ γυιαρκέα μονοπάλαν ἀντ.?
 (Desunt reliqua)

XII. [XIII.]

[ΠΥΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ ΝΕΜΕΑ.]

(desunt v. VII)

στρ. α'

— — — — —

— — — — — λειω

10 — — — — —

— — — — —

— — — — — δαν·

(desunt ἀντ. α' et ἐπ. α')

(desunt v. X)

στρ. β' (α')

ὑβ'ριος ὑψινόου

45 παύσει δίκας θνατοῖσι κῶαίνων·

οἷαν τινὰ δύσλοφον ὦ-

ἀντ. β' (α')

μηστῶ λένου

(15) Περσείδας ἐφίγησι

χεῖρα παντοίαισι τέχ'ναις·

50 οὐ γὰρ] δαμασίμβροτος αἰθων

χαλ]κὸς ἀπλάτου θέλει

XII. [XIII.] Reliquias col. XXV K. priori carmini attribuit; sed spatia versuum eximie congruunt cum schemate carminis XII, dummodo sumas vel XXXVI versuum hanc paginam fuisse, vel alicubi duos versus in unum contractos, id quod factum videmus in ant. γ' (v. 6 sq.) iterumque in ep. ε' (v. 3 sq.). Itaque unum systema versuum XXXIII huic carmini accedit.

v. 44 sqq. (usque ad 57) Tiresiam de Hercule vaticinari (ut ep. Pind. N. I, 61 sqq.) ci. Jebb; ego nympham Nemeam inductam fuisse puto, cf. praef. p. LVI (it. Wil.).

-ινδιασώματος· ε
 (20)φθῆδ' οπισω
νον· ἥποτεφαιμι
 55περιστεφάνοισι
ρατῖου¹πονονελ
νῖδρῶεντ' ἐσεσθαι·
 (25)αβωμοναρισταρχουδιοσ
ρ . . υδ' ὅσαν
 60ισίνα· θεα
ανδοξαν πολὺ φαντονεναι
τρεφειπαυροισι βροτων
 (30)ιεικαι οταν θανατοιο
κυνεοννεφοσκαλύψη λειπεται
 65 αθανατον κλεοσε νεορ
 χθεντ . σασφαλεῖσιν ἀίσαι·
)
 τωνκα . . υτυχωννεμεῖαι
 (35) λαμπωνοσινε
πανθαλεωνσ τεφανοισιν
 70αιταν . . εφθεις
πολινυψιάγνιαν
ρψιμ . . ὅτων

52 extr. ε add. A³. — 53 οπισσω recte pr., mut. A³? —
 58 v. Apollon. de constr. 186 (Bgk. frg. 52): καθὼς ἔχει τὸ
 ἀρίσταρχος Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ τὸν Βακχυλίδην (etiam Simon.
 frg. 231). — 63 init. satis spatii est litt. A. — οτα pr., ν add.
 A³. — 64 καλυψη pr., ι add. A¹.

χωρε]ῖν διὰ σώματος, ἐ-

(20) γνάμ]φθη δ' ὀπίσσω

φάσγα]νον· ἧ ποτέ φαμι

55 τᾷδε] περὶ στεφάνοισι

παγκ]ρατίου πόνον Ἑλ-

λάνεσσι]ν ἰδρώεντ' ἔσεσθαι.“

(25) θάλλει παρ]ὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διὸς ἐπ. β' (α')

Νίκας ἐ]ρ[ικ]υδέος ἀν-

60 θρώπο]ισιν ἄνθεα,

ᾧ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐν αἰ-

θέρι] τρέφει παύροις βροτῶν

(30) αἰ]εῖ, καὶ ὅταν θανάτοιο

κῦάνεον νέφος καλύψῃ, λείπεται

65 ἀθάνατον κλέος εὔ ἐρ-

χθέντος ἀσφαλεῖ σὺν αἴσῃ.

τῶν καὶ σὺ τυχὼν Νεμέα,

στρ. γ' (β')

(35) Λάμπωνος νιέ,

πανθαλέων στεφάνοισιν

70 ἀνθέων χ]αίταν ἐρεφθεῖς,

- -] πόλιν ὑψιάγνιαν

- -] τερψιμβρότων

52 πείρειν (Jebb) K. Cf. Xen. Anab. 4, 2, 28 τὸ τόξευμα ἐχώρει διὰ τῶν θωράκων. — 52 sq. ἐστρέφθη (Jebb) K.; cf. Hom. Γ 348 al. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή (ἐγν. et. Tyrrell). — 55 κειθι (Jebb) K. — 56 sq. Ἑλλασίν τιν' K. Non exstat apostrophē nota. — 58 οὔτω παρὰ K., τοῖς δὲ παρὰ Jebb, ἐκ τοῦ π. Wil., ἐνθεν π. E. Bruhn, τᾷ δὲ π. Housm. — 59 νίκας (Νίκας Wil.) ἐρικ. (φερεκ. Wil.) Jebb, pergens ἀν[ά]γουσιν (ἀν-δίδωσιν Wil., ἀνδεθεῖσιν Housm.) ἄνθεα | ἀγλαῶν (καὶ κλυτὰν Wil., ὁς καλὰν Ludw.). Scripsi ἀνθρώποισιν et ᾧ (Νίκα) κλυτὰν. — 61 sq. αἰθέρι Bl. (et. Jur.), cf. Pind. frg. 227; Bacch. VIII, 82 sqq. (αἰῶνι Jebb). — παύροις βροτῶν . . K.; παύροις . . αἰεῖ Platt Housm. Ludw. Wil. — 71 αὔξεις K. — 72 sq. σὺν χορῶν τερψ.

(40) α οων

κω ατρ . . . ν

75 νασο . υπέρβι . . ἰσχυν

παμμαχίᾱναναφάνων·

ωποταμουθυγατερ

(45) διναντοσαιγιν' ηπιόφρον

Col. XXVII (XXV) ητοιμεγαλα[

80 εδωκετιμαν[

ενπάντεσσιν[

πυρσονῶσελλ[

(50) φαινων· τογεσο[.]νει

85 καιτισυφανυχισκο ρᾱν

ποδεσσιταρφέω[

ηῦτενεβροσαπέν[

(55) ανθεμόεντασεπ[

κουφασυναρχιδο[

90 θρώσκουσ' αγακλειτα ισ·

ταιδεστεφανωσάμε εων

ανθεωνδοινακοστ' ε[

73 post A vel B vel P (C), non Δ. — 74 post κω M fuerit, ante ατρ. Π. — 78 διναντοσ pr., corr. A¹. — 79 post λα reliquiae quas ad N referas. — 84 post σο I (ι vel N). — 85 κα-τισυφανυχας pr.; ι post κα add. A²? η supra A scr. A³. — extr. PĀN sive OĀN. — 86 post ω potius C quam N (sec. K. vel hoc vel illud). — 87 νεκροσ pr., corr. A². — απέν pr., απέν corr. sec. K. — 89 post δο reliquiae quae M vel N indicant. — 91 ante εων γ agnosci potest.

- (40) — — — —]α[— —]όων
 κώ[μων, π]ατῶ[ρά]ν
 75 νᾶσο[ν] ὑπέρβιον ἰσχὺν
 παμμαχίαν ἄνα] φαίνων.
 ὦ ποταμοῦ θύγατερ
 (45) δινᾶντος Αἴγιν' ἡπιόφρον,
 ἦ τοι μεγάλα[ν Κρονίδας ἀντ. γ' (β')
 80 ἔδωκε τιμὰν
 ἐν πάντεσσιν [ἀγῶσιν,
 πυρρὸν ὥς Ἑλλ[ασιν ἀλκὰν
 (50) φαίνων· τό γε σὸ[ν κλέος αἰ]νεῖ
 καί τις ὑψαυχῆς [— —
 85 — — — — — — — —
 πόδεσσι ταρφέω[ς
 ἡὔτε νεβρὸς ἀπενθῆς
 (55) ἀνθεμόεντας ἐπ' [ὕχθους
 κοῦφα σὺν ἀγχιδό[μοις
 90 θρῶσκουσ' ἀγκ' λειτα[ῖς ἐταῖρα]ις·
 ταὶ δὲ στεφανωσάμε[ναι χαίτας ν]έων ἐπ. γ' (β')
 ἀνθέων δόνακός τ' ἐ[πιχω-

ῦμοισι καὶ ἀδυνόων (hoc non recte) κώμων Jebb. Velut ὑπαὶ
 τερψ. αἰνεύμενος ἀβροπνόων (ἀρσινόων) κώμων.

75 νᾶσον K. — παμμαχίαν ἀναφαίνων K. — 46 ὅδε παῖς
 K. — 81 ἀέθλοις K. Includi velim pugnās. — 83 non recte
 (et contra chartam) post αἰνεῖ plene interpungit K. (obloquitur
 et. Nairn). — 84 ὑψαυχῆς Jebb (K.), sed ὑψαύχην ci. Cf. με-
 γαυχῆς ap. Aeschyl. — 84 sq. manifesta mutilatio, cum et duo
 v. in unum contracti sint neque spatium ad tot syllabas suf-
 ficiat. Fere: κόρα (Minerva Atheniensium dea)· στεῖχες δ'
 ἀνὰ γᾶν ἰε]ρὰν (insulam Aeg., cf. IX, 34) πόδεσσι ταρφέως, ut
 de nymp̄ha Aeg. et haec et proxima sint dicta. Κόρα et. Jebb.
 — 86 ταρφέω[ν K. (-ως et. Platt Headlam). — 89 ἀγχιδόμοις
 Jebb (K.). — 91 Bl., cf. X, 28 sq. (χρυσανγέων ci. Jebb, φοι-
 κέων Headl.). — 92 sq. ἐπιχωρίαν Jebb (K.).

- (60) ρί' ἀναθυρσιν
παρθενοιμελπονσιτ. ω
- 95 δ. σποιναπαιξι[
.. δ' αἰ̇δατεροδο[
ᾱτ. ανετι[
- (65) κα. τελα. . . α[
αιακωιμιχθεις' εναι[
- 100 τωννιεασαερσιμα̇χ[
ταχυντ' αχιλλεα
ευειδέοστ' εριβοιασ
- (70) παιδ' υπέρθυμονβοα[
άιαντασακεσφόρονη[
- 105 ὀστ' επιπρυμναισταθ[
εσχενθρασυκάρδιον[
μάινονταν[
- (75) θεσπεσίωιπυ[
εκτοραχαλ[]|ν.

95 ξε K.; ipse ζη legeram (priore loco est Ξ, nihil aliud). Sed ι quod antecedit a corr. esse, pr. m. γ scripsisse videtur (K. nunc). 97 init. „ᾱ s. ᾱ s. ᾱ“ K. — 98 ante extr. α reliquiae N litt. — 99 extr. ενα? K. nunc quoque. — 108 extr. A vel Υ. — 109 sqq. hic collocavi frg. 18 K., quod habet exitus vv. 109. 111. 114.

- (60) ρίαν ἄθυρσιν
παρθένοι μέλπουσι τ[εὸν κράτος], ὦ
95 δέσποινα παγξείνου πέδου,
Ἐνδαΐδα τε ῥοδό[παχυν,
ἄ [] ἔτι[κτεν Πηλέα
(65) καὶ Τελαμῶνα [] ,
Αἰακῶ μειχθεῖς ἐν αἶ[σα·
100 τῶν<θ'>υῖας ἀρσιμάχους, στρ. δ' (γ')
ταχύν τ' Ἀχιλλέα
εὐειδέος τ' Ἐριβοίας
(70) παῖδ' ὑπέρθυμον βοα[τάν
Αἴαντα σακεσφόρον ἦ[ρω,
105 ὅστ' ἐπὶ πρύμνα σταθεῖς
ἔσχεν θρασυκάρδιον [όρ-
μαίνοντα ν[ᾶς
(75) θεσπεσίῳ πυ[ρὶ καῦσαι
Ἐκτορα χαλ[κεομίτρα]ν,

94 τὸν κλέος ὦ Jebb, τὴν χάριν ὦ Wil., τὸν γόνον s. γάμον ὦ Housm. (γόν. et. Thomas); ad κράτος (Bl.) cf. Aesch. Ag. 258. Eum. 27. Cf. ad 95. — 95 Dianam nymphas canere ratus antea παῖ Ζη[νὸς κλυτὰ scripsi; nunc et ipse (ut Housm. Wil. al.) ad Aeginam refero. Δέσπ. παγξείνου χθονός Housm.; it. sed δίκας Thomas; παῖ ξείνοις φάος Pearson (v. 94 τὴν πόλιν), παῖ ξείνου πατρός (Paus. II, 5, 3. 7. 9) nunc Jebb. — 96 Palmer Jebb (K.). — 97 τὸν αἰχματάν (133) Jebb, melius τὸν ἱππευτάν Headl. (ἱππότα Πηλεύς); sed et. ἄτε (105) fuisse potest. — ἔτικτεν Palmer Jebb. — 98 velut κραταῖον K. (Pind. N. IV, 25). — 99 μειχθεῖς correxi. — ἐν αἶσα cf. eodem epodi loco σὺν αἶσα 66, Aesch. Suppl. 545 (ἐν ἄντροις Jebb [K.]). — 100 θ' add. Jebb (K.), contra βοάσω 105 Housm. Wil. — ἀρσιμ. correxi, cf. ἀρσιπόδας Hymn. Ven. 211. Aut νῖας (Chr.), cf. III, 77. — 103 βοαθῶν K., quod durius vid. Cf. Hom. M 277, O 687; βοῇν ἀγαθός. V. autem supra ad 100. — 104 ἦρω cf. VIII, 56. — 106 ἔσχεν Ludw. — 108 καίειν K. — 109 cf. Pind. N. X, 90 (K.). Aut χαλκοκορυστάν (Pl. E 699).

110 οπότεπ[
 τρα. . ιαν[] ανιν
 ωρείνατ[

(80) τ' ελυσενα[
 οιπρινμεν[] ν

115 . . ιουθ' ἀήτοναστν

Col. XXVIII . . λειπον' ατυζομενοι[

(XXVI) π. ασσονοξειανμαχα[

(85) ευτ' ενπεδιωικλονεω[
 μάινοιτ' αχιλλευσ

120 λαοφονονδορυσείων

αλλ' οτεδηπολεμοι[

ληξενῖοστεφανο[

(90) νηρῆιδοςατρούμητο[

ωστ' ενκυανανθ' ἔϊθ[

125 ποντ' ωιβορ' έασυποκν

μασι|νδ|αῖζει

νυκτ' ο' σαντασασαναπ[

(95) ληξενδεσυνφασειμ[

αοῖ· στορεσενδετεπο[

130 όυρραινοτουδεκόλπ[

ἴστιοναρχαλεωσα[

110 post π | (ι, η etc.) — 111 init. τρα vel τρα? tum χε]ιαν fuisse posse vid. (K...α...τα.). — extr. ηνιν pr., ανιν corr. (non recte K. ανιν pr., corr. ανιν; v. ectypon). — 118 πεδιον pr., corr. A³. — λαιοφ. pr. ut vid. — 123 falsa videlicet puncta super ι, antecedente circumflexo. — 125 sqq. hic collocaui frg. 33^b K. — 127 αντασαννμ pr., corr. A³. — 128 τε pr., δε A³? — 128 φασειν K. — 129 falsa puncta ut 123. — 130 ουρανια pr., corr. A¹? — non recte δεκόν K., etsi ex Π | tantum relictum, atque adeo post | aliquid spatii vacui nunc comparet. — 131 αρχαλεωτα pr., mutavit τ in σ A³?

- 110 ὁππότε Π[ηλεΐδας
 τραχεῖαν [Ἀργεῖοισι μ]ᾶνιν
 ὠρίνατ[ο, Τρωσὶ δὲ πάν-
 (80) τ' ἔλυσεν α[ἰνά·
 οὐ πρὶν μὲν [πολύπυργο]ν
 115 Ἴλίου θαητὸν ἄστν
 οὐ] λείπον, ἀτυζόμενοι [δὲ
 πτάσσον ὀξεῖαν μάχαν,
 (85) εὖτ' ἐν πεδίῳ κλονέων
 μαίνοιτ' Ἀχιλλεύς,
 120 λαοφόνον δόρυ σείων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολέμοιο
 λῆξεν ἰοστεφάνου
 (90) Νηρῆδος ἀτ' ῥόμητος νιός·
 ὥστ' ἐν κυανανθεῖ θ[ύων ναῦν θοὰν ἐπ. δ' (γ')
 125 πόντῳ Βορέας ὑπὸ κύ-
 μασιν δαΐζει,
 νυκτὸς ἀντάσασαν ἀπ[εχθομένης·
 (95) λῆξεν δὲ σὺν φανσιμβρότῳ
 Ἀοῖ, στόρεσεν δέ τε πόντον
 130 οὐρία· νότου δὲ κόλπ[ωσαν πνοαῖς
 ἰστίον ἀρπαλέως τ' ἄ-

110 ὁππότε K. — 111 supplevi, v. pag. adv. — 112 sq. supplevi (Δαρδανιδᾶν τ' ἔλ. ἀλκάν Jebb [K.]). — 114 supplevi epitheton etsi novum. — 116 ἔλειπον K. — 117 θράσσον K.; πτ. et. Platt et W. B. Thomas. Cf. V, 22. Hom. T, 427. — 124 suppl. Bl. (θύων s. θνίων ut Hom. μ 400); Θράκιος νέα ci. Jebb, Θρακί (Θραῖξ) ναυβάτας Herw. et sim. Cr. — 127 ἀντάσας ἀναπανομένην Jebb; ad ἀντάσασαν cf. Aesch. Suppl. 37, ad ἀπεχθ. Pind. N. X, 83. — 128 φανσιμβρότῳ correxi sec. Pind. Ol. VII, 39. — 130 ουριαi corr. K. — νότου δ' ἐκόν[τος non recte K. Cf. V, 28. Ἐκόλπωσαν πνοαῖς et. E. Bruhn, -εν πνοᾷ Ludw., -αν πνοαῖ nunc Housm. — 131 τ' om. K. (ut ego et. Pl. Pearson Thomas).

- ελπτον ἐξίκοντο χέρσον·
 (100) ὥς Τρωῆς, ἐπεὶ κλύον αἰ- στρ. ε' (δ')
 χματὰν Ἀχιλλέα
 135 μίμνοντ' ἐν κλισίῃσιν
 εἵνεκεν ξανθᾶς γυναικός,
 Βρισηΐδος ἱμερογυίου,
 (105) θεοῖσιν ἄντειναν χέρας,
 φοιβὰν ἐσιδόντες ὑπαῖ
 140 χειμῶνος αἶγλαν·
 πασσυδία δὲ λιπόντες
 τείχεα Λαομέδοντος
 (110) ἐς πεδίουν κρατερὰν
 ἄῤῃξαν ὑσμίναν φέροντες·
 145 ὦρσάν τε φόβον Δαναοῖς· ἀντ. ε' (δ')
 ὥτρυνε δ' Ἀρης
 εὐεργχής, Ανκίων τε
 (115) Λοξίας ἄναξ Ἀπόλλων·
 ἱξόν τ' ἐπὶ θῖνα θαλάσσας·
 150 νανσὶ δ' εὐπρύμνοισ παρὰ
 μάρναντ', ἐναριζομένων
 δ' ἔρ]ευθε φώτων
 (120) αἶμα]τι γαῖα μέλαινα
 Ἑκτορ]έας ὑπὸ χειρός,
 155 πῆμα μ]έγ' ἡμιθείοις

133 ἐπέκλνον non bene K.; ἐπεὶ κλ. idem antea. —
 135 κλισίῃσιν epica forma incertum num poetae debeatur; cf.
 tamen v. 48. — 138 θεοῖσι δ' K. (antea idem θεοῖσιν). —
 139 φοιβὰν charta; v. praef. p. IX, 1. — 141 πασσυδίας corr.
 K. — 149 θεινα (ut Aristarchus scripsisse dicitur) corr. K. —
 150 παρὰ Bl. (Platt, Housm.), vel contra chartam; cf. ὑπαῖ 139.
 — 152 ἔρ]ευθε (A pr.) et. Palmer (K.), quamvis insolitus sit is
 usus activi. "Ερευνσε Wil. (Ar. Eq. 526 [?], Hippocr.). — 155 suppl.
 Jebb. Cf. VIII, 10. X, 62.

-ἴσοθρωνδ' = ορμαν·
ο|νεσ·ημ|εγαλαισινελπισιν
 (125) ...|οντεσυπερ|φ...λον
- 160 — — — σιππευταικυανώπιδασεκ
 — — — νεας
 — — — πιναστ' εν
- (130)|ρ.ισεξεινθ|...ματονπόλιν·
 .|ελλοναραπροτ|...νδι
- 165 .|ἄνταφοινίξ|.αμανδρ[
 .|νασκοντεσυπ|. ...χιδαισ
 |ερειψ[|
- (135) |τωνεικαι[|
 |ηβαθυξύλ[|
- 170 — — — —
 — — — —
 — — — —
- (140) — — — —
 — — — —
- 175 ουγαραλα...ε.ινυ[
 πασιφάνησαρετ[

156 ἴσοθρων K. (ο a corr. in rasura); mihi pr. ἸCA (ἸCA'?) fuisse vid. Tum pr. ΔΙ OPMAN cum amplo spatio vacuo (cf. XVIII, 48); corr. Δ'OPMAN, expleto spatio vacuo ductibus transversis duobus (XVIII l. c.). — 157 adiunxi (ap. K.). frg. parvulum: ονεσ·ημ οντεσυπερ. — 163—166 addidi frg. (ap. K.) quod priores partes horum vv. habet. — 163 ante P non tres litt. desiderantur (K.), sed quattuor vel quinque. — 165 post ξ sunt reliquiae litt. Ε (vel Ι). — 167—169 tertium frg. est a me hic collocatum (ap. K.). Convenit sententia numerique, conspicitur accentus sub frg. priore, primo versui huius aptus. — 175 αλαεπι pr., π translixum, superscriptae litt. detritae, quae μπεσ fuisse possunt.

μομφά τ']ἶσα, θεῶν δι' ὄρμάν.

ἃ δύσφο]νες, ἧ μεγάλαισιν ἐλπίσιν ἐπ. ε' (δ')

(125) πνέ]οντες ὑπερφίαλον

δόκευν ἐλόντες]

160 νᾶ]ς ἱππευταὶ κυανώπιδας ἐκ

γαίας ∪ - -]νεας

- - ∪ μετ' εἶλα]πίνας τ' ἐν

(130) - ∪]ρ[.]ις ἔξειν θεόδ'ματον πόλιν.

μέλλον ἄρα πρότερον

165 δινᾶντα φοινίξειν Σκάμανδρον,

θυγάσκοντες ὑπ' Αἰακίδαις

στορ. ε' (ε')

ἐρειψ[ιλάοις·

(135) τῶν εἰ καὶ ∪ ∪ - -

ἧ βαθυξύλ[ο ∪ - -

170 - - ∪ ∪ - ∪ ∪ - -

- ∪ - - - ∪ -

- - ∪ ∪ - ∪ ∪ -

(140) - - ∪ - -

- ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪

175 οὐ γὰρ ἀλα[μπέσ]ι νυ[κτὸς

πασιφανῆς Ἀρετὰ

156 - - ∪] ἰσοθέων δι' ὄρμ. K. — 157 τλάμονες K.; δύσφο. et. Jur.). — 158 χαίροντες s. κλάζοντες ci. K.; ἀνχέοντες Rich.; pro πνέ. Ludw. mal. πνείοντες. Cf. Pind. P. X, 44. — 159—162 incerta rat. suppl. Bl. (εἶλαπ. ci. K.). — 163 ἀμέραις K. non recte; v. pag. adv. — 167 ἐρειψιτοίχοις K. — 168 sqq. sensus hic fuerit: Quorum (Aeacidarum) etsi corpora obruta sunt βαθυξύλοις σποδοῖσιν rogi sive (nempe Aiacis) terrae aggere, fama tamen immortalis viget. — 175 Plut. Phoc. 1 (ἀρετὴν. . ἀμανρὰν καὶ ἀλαμπῇ) conf. K. Ἀλαμπέϊ — (177) καλύπτρα Housm. — 176 Ἀρετὰ praetuli (it. Wil.), et Εὐκλεία 183 sq. atque Εὐνομία (XIV, 55) 186 (it. Wil. E. Bruhn); cf. de his (quae coniunguntur in inscr. Att. III, 277, ἱερεὺς Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας) Preller-Robert Mythol. 315, 2.

- κρυφθεις' αμυρο[
 (145) αλλεμπεδονακ[
 βρουνσαδοξ̃αι
 180 στρωφ̃ται καταγαν[
 και πολυπλαγκτιονθ[
 και μανφερεκυδ̃εαν[
 (150) αι ακουτιμα̃ι· συνεν
 κλειαιδεφιλοστεφ[
 Col. XXX 185 πολινκυβερνα̃ι
 (XXVIII) ευνομιατεσ αόφρων
 ἄθλιασ τελέλογχ. ν
 (155) αστεατ' ευσεβ̃ων
 ανδρων ενει. ἡν̃αι φυλασσ. ι.
 190 νικαντ' ερικ. . . . μελπετ' ωνεοι
 . υθ̃εα μελέτ. . . . βροτω
 . . λ̃εαμεν ανδρ. υ.
 (160) τανεπαλφειουτερο. . . θαμαδι
 τιμασ εν̃α χρυσ̃α ρματοσ
 195 σεμναμεγάθυμοσ αθανα·
 μυριωντ' ηδη μιτρασιν αν̃ερων
 εσ τε φ̃ανωσενεθ̃είρασ
 (165) εν̃πανελλανων αεθ̃λοισ·
) ιμητιν αθερσ̃ι. π̃ησ

181 πολυπλαγκταν pr., corr. A³. — 199 init. ['] K.; sed fuit paragraphus cum coronide. — θερσ̃ι (ut mihi quidem visum est) magis quam θερσ̃ο. Maculae quae in imo v. conspicitur inter N et A nihil tribuendum est.

- κρυφθεῖς' ἀμυροῦται δνόφοισιν,
 (145) ἀλλ' ἔμπεδον ἀκ[αμάτα ἀντ. 5' (ε')]
 βρούονσα δόξα
 180 στρωφᾶται κατὰ γᾶν [τε
 καὶ πολὺπ'λαγκτον θ[άλασσαν.
 καὶ μὲν φερεκυδέα ν[ᾶσον
 (150) Αἰακοῦ τιμᾶ, σὺν Εὐ-
 κλείᾳ δὲ φιλοστεφ[άνῳ
 185 πόλιν κυβερνᾶ,
 Εὐνομία τε σαόφ'ρων,
 ἃ θαλίας τε λέλογχεν
 (155) ἄστεά τ' εὖσεβέων
 ἀνδρῶν ἐν εἰρήνῃ φυλάσσει·
 190 νίκαν τ' ἐρικυδέα μέλπετ', ὧ νέοι, ἐπ. 5' (ε')
 Πυθία, μελέταν τε βροτω-
 φελέα Μενάνδρου,
 (160) τὰν ἐπ' Ἀλφειοῦ τε ῥοαῖς θάμα δὴ
 τίμασεν ἃ χρυσάρματος
 195 σεμνὰ μεγάρθυμος Ἀθάνα,
 μυρίων τ' ἤδη μίτῳαισιν ἀνέρων
 ἐστεφάνωσεν ἐθείρας
 (165) ἐν Πανελλάνων ἀέθ'λοις.
 εἰ μὴ τινα θερσιεπὴς στρο. 5' (5')

177 σκότοισιν K., sed δνόφοισιν Tyrrell, monens non exstare pluralem οἱ σκότοι. — 178 ἀκάματος K.; -τα et. Platt. — 186 εὐνομία (id ut cum σὺν ἐνκλ. coniungatur) Jebb (K.). Εὐνομία σαοσίφων (coll. Hesych. σαοσίμβροτος) Housm. — 190 Νίκαν secundum praecedentia; sed id cum Πυθία male iungitur. Est, ut saepe, fluctuatio indiscreta inter rem et deam. — 192 Μενάνδρου] cf. Pind. N. V, 48. Atheniensis fuit, inde Minerva eius patrona 195 (K.). — 193 θάμα Nairn (Pind. N I, 17) Herw. Wil.: ἄμα K. — 199 θερσ[ο]επὴς K. Cf. Θερσίλοχος.

- 200 .θονοσβιᾷται
 αινειτωσοφονανδρα
 .υνδικᾷ·βροτωνδεμωμος
 (170) παντεσσιμενεστινεπεργοι[
 .δ' αλαθειαφιλει
 205 νικᾷνοτεπανδ·μάτω[
 χρονοστοκαλωσ
 .ορμενοναλενα[
 (175) .υ·μενε·νδεμα[
σμιν|·θ
 210δεσσω[
ασβασα[

(desunt v. VIII)

- Col. XXXI 220 ελπιδιθυμονιάν[
 (XXIX) ταικαιεγωπισυνο[
 φοινηκοχραδέμνοι[
 (190) υμνωντινατανδε[
 φαινωξενιαντε[
 225 γλαονγεράρω·
 τανεμοιλαμπων[
 βλήχρανεπαθρήσαισ|τ[
 (195) τανεικ'ετυμωσαρακλ|ειω[

202 βροντων pr., corr. A¹. — 208 extr. M! s. MA. —
 209 sqq. adiunxi (ex con. paullum incertiore) frg. 37 K. —
 209 extr. in 37 inferior pars Θ (?) et post eam litt. ι (??). —
 223 extr. ε K. in ed.; nunc esse dicit post Ε quasi Η a corr. super-
 scriptum. — 224 φαινων pr., corr. A¹? — 227—230 extrema
 sunt in frg. parvulo, quod adiunxi (ap. K.).

- 200 φθόνος βιάται,
αἰνείτω σοφὸν ἄνδρα
σὺν δίκῃ. βροτῶν δὲ μῶμος
(170) πάντεσσι μὲν ἔστιν ἐπ' ἔργοις·
ἃ δ' ἀλαθείᾳ φιλεῖ
205 νικᾶν, ὃ τε πανδαμάτῳ
χρόνος τὸ κᾶλῳς
ἐργμένον αἶνεν ἀ[έξει·
(175) δυσμενέων δὲ μα[ταίας
λοιδορία]ς μιν[ύθει
210 - - υ - -]δεσω[-
- - ω]ας βασα[νο. ἀντ. ζ' (ς')
(desunt v. VIII)
220 ἐλπίδι θυμὸν ἰαίν[ει.
τᾷ καὶ ἐγὼ πῖσυννο]ς
φοινικοῦραδέμνοι[ο Μούσας
(190) ὕμνων τινὰ τάνδε [λοπ'λόκου δόσιν ἐπ. ζ' (ς')
φαίνω, ξενίαν τε [φιλά-
225 γ'λαον γεραίρω,
τὰν ἐμοὶ Λάμπων [παρέχων χάριν οὐ
βληχρὰν ἐπαθ'ρήσαις τ[ίει,
(195) τὰν εἴ γ' ἐτύμως ᾄρα Κλειῶ

207 ἀργμ.? Wackern., conferens ὑπαργμ. Hdt. VII, 11, 13. —
208 sqq. suppl. Bl. Cf. λοιδορεῖν Pind. Ol. IX, 37. — 211 ἀρετᾶς?
— 220 velut ἑτέρῃ δ' ἑτερός τις] ἐλπ., cf. IX, 38 sqq. Pind. N.
I, 25 al. — 222 φοιν-οις Χάρισσιν Jebb; supplevi ut potui,
Μούσας ab Housm. (Nairn, Platt) accepto. — 224 ξενίαν] Pind.
Isthm. VI [V] 70 conf. K. — 226 παρέχων κε χάριν Jebb; οὐ
et. Housm. Non est alterum formae partic. in -αις ap. B.
exemplum; sed cf. praef. p. XXIV. — 228 εἰκ' correxi (εἴ γ'
et. Funck, Platt), sed εἰκ = εἰ (ut arcadice εἴκαν) W. Schulze
et dubitanter Wil., qui conf. Hdt. I, 174 et Ar. Lys. 1099. —
Κλειῶ Jebb, et sic fragmentum.

πὰνθὰ λησε μαι σε νέσ|ταξ[
 230 τερψι επεισιν ν. . ιδα|ι
 πὰντικα ρύξον τι λα[

XIII. [XIV.]

Κλεοπτολεμωι Θεσσαλωι

ιπποισ πετραι[

εὐμενει μαρθαι παραδαι[
 θρώποισαριστον·
 .υμφοραδ' εσθλοναμαλδύ
 ακρύτλ. . . οσμολουσα·
 5 ον και . . . υψιφανητε[
 . . . ατορθωθεις α· τιμαν
 . . . λοσαλλόιανε χει·
 αιδ' ανδρων αρε . . . μι αδ' ε[
 νπροκειται
 10 παρχειροσκυβε ρν|α
 κái αισι φρενεσσι ν·
 νβαρυπενθέσιν' αρμο
 αχαισφόρμιγγοσσο|μφα

229 e ≡ litt. nihil relictum nisi superioris lineae pars.

XIII. [XIV.] Inscr. litt. minor. a sinistra parte primorum vv. scripta ab A³. — 5 *ονηδηνψιφ.* pr.; *ηδη* del. et *και . . .* (seq. lacuna) superscr. A³. — extrema vv. 8. 10—13 sunt in frg. parvulo quod adiunxit K. — 10 extr. *αι* pr., α A¹. — 12 init. see. K. potius *ν* fuit quam *ι*.

πανθαλῆς ἐμαῖς ἐνέσταξ[εν φρασίν,

230 τερψιεπεῖς νιν ἀοιδαῖ

παντὶ καρύξοντι λαῶ.

XIII. [XIV.]

ΚΛΕΟΠΤΟΛΕΜΩΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ

ΙΠΠΟΙΣ ΠΕΤΡΑΙΑ.

Εὖ μὲν εἰμάρθαι παρὰ δαί[μονος ἀν- στρ. α'
θρώποις ἄριστον·

συμφορὰ δ' ἐσθλὸν ἀμαλδύ-
νει βαρύν[τατος μολοῦσα·

5 — — — — — ὑψιφανῇ τε[ύ-
χει κ]ατορθωθεῖσα· τιμὰν
δ' ἄλ[λος ἀλλοίαν ἔχει·

μυρί[αι δ' ἀνδρῶν ἀρεταί, μία δ' ἐ[ς ἀντ. α'
κοινὸν]ν πρόκειται

10 Μοῦσα], πὰρ χειρὸς κυβερνᾶ-
τις δι]καίαισι φρένεσσιν.

οὗτ' ἄ]ν βαρυνπενθέσιν ἀρμό-
ζοι μ]άχαις φόρμιγγος ὁμφά

229 Jebb (K.), nisi quod φρεσίν (cf. Pind., -α- et. Housm.).
XIII. [XIV.] 1 δαίμοσιν K. (-ονος et. Ludw., Niemeyer, Chr.,
Housm., Platt, Ellis, Headl.). — 3 ἐσθλὸν τ' sive ἐσθλοὺς Jebb (hoc
K.), propter numeros (-ῶν Platt, Ellis). V. praef. p. XXXIII. —
5 corruptus v. idemque mutilus certam restitutionem admittere
non vid. Λαμπρόν τε (-ὸν δὲ Wil.) καὶ ὕψ. τελεῖ Jebb (id. nunc
καὶ κλεινὸν ἰδ' [ἰδ' Housm.] ὕψ.); τεύχει Bl. (it. Housm., Pl., Wil.;
cf. Pind. N. IV, 84). — 6 sq. cf. IX, 35 sq. — 8 cf. X, 38. — 8 sq.
ε[ὐδαίμω]ν Jebb (K.); id. K. 10 sq. ὅς γε] (ὅς τὰ Wil., E. Bruhn)
πὰρ κυβερνᾶται (-έρνασεν Wil.). Cf. ad πὰρ χειρὸς Pindari τὸ
πὰρ ποδός „praesentem condicionem“, P. III, 60; φροντίδα τὰν
πὰρ ποδός P. X, 62; itaque πὰρ χ. vid. esse „e re praesenti“. Κυ-
βερνᾶτις. φρένεσσιν cf. XI, 1 sqq. — 12 sq. οὗτ' ἄν .. ἀρμόζοι Pl.:
οὐκ ἐν (οὔτοι Ellis). .. ἀρμόζει K. — 13 μάχαις Jebb (K.); id. ὁμφά.

- γυκλαγγεῖσχοροι·
 15 νθαλιασκαναχα
 ὄκτυπος·αλλεφεκαστωι
 ανδρωνέργματικαλ
 λιστος. νέρδονταδεκαθεοσο[
 κλεοπτολεμωιδεχαριν
 20 νυνχηρηποσιδᾶνοστεπετρο[
 ουτεμενοσκελαδησαι
 πυρρίχουτ' ευδοξονιππου[
) οσφιλοξεινουτεκαιορθοδ[
 Col. XXXII (des. v. XVI)

- 40 — — νώδεαθεσσα[
 — — ενγυᾶλοις·
 — — ντέληςκ[
 — — ελ. . δων
 (Desunt reliqua.)

18 ερδοντι pr., corr. A³?

Col. XXXII. Frg. parvum (11) huic loco adsignavit K. — 42 prima litt. N (K.) vel P (vel O, quod huius carminis numeris non conveniat). — 43 vel θᾶ (α[ει]δων).

- καὶ λι]γυκ'λαγγεῖς χοροί,
 15 οὐτ' ἐ]ν θαλίαις καναχὰ ἐπ. α'
 χαλκ]όκτυπος, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ
 καιρὸς] ἀνδρῶν ἔργματι κάλ-
 λιστος· εὖ ἔρδοντα δὲ καὶ θεὸς ὀ[ρθοῖ.
 Κλεοπτολέμῳ δὲ χάριν
 20 νῦν χορὴ Ποσειδᾶνός τε Πετ'ραί-
 ου τέμενος κελαδῆσαι,
 Πυρρίχου τ' εὐδοξον ἱππὸν[ικον υἱόν,
 ὅς φιλοξείνου τε καὶ ὀρθοδ[ίκου στρ. β'
 (desunt v. VI)
 (deest ant. v. VII)
 (des. v. III) ἐπ. β'
 40 _ _ _ ε]ὐώδεα Θεσσα[λ _ _ _
 _ _ _ _] ἐν γνάλοις·
 _ _ _ Πα]ντέλης κ[_ _ _
 _ _ _ _ _]δων
 (Desunt reliqua.)

14 οὐ λιγ. Ellis. — 15 οὐτ' ἂν Pl.; οὐδ' ἐν K. — 16 χαλ-
 κόκτ.: qualis in pyrrhichis. — 17 καιρὸς K., Jebb. — 18 ὀρθοῖ
 Jebb (K.). — 22 suppl. Bl. — 24 [πατρὸς πεφυκώς] Herw. —
 42 nomen proprium monstrat accentus.

B.

XIV. [XV.]

Col. XXXIII
(XXX)

]τηγοριδαι

]σ απαιτησις

— — — αντιθεου

— — — νωπισαθάνᾱσπροσπολος

— — — παλλαδοσορσιμάχου

— — — ρυσέας

5 — — — αργειωνοδυσσει

— — — αωιτ' ατρεϊδᾱβασιλει

— — — ζωνοσθεανω

— — — ον

— — — νπροσήνεπεν·

10 — — — ὕκτιμεναν

— — — —

— — — — ωντυχοντες

— — — — νυνθεοις

— — — — ουσ

(des. v. XXII)

Col. XXXIV
(XXXI)

ἄγον·πατηροδ' ευβουλοσηρωσ

παντ. σάμαινενπριαμωιβασιλει

παιδεσσιτεμνθοναχαιων·

40 ενθακαρυχεσδιεν

XIV. [XV.] Inscriptio contra morem in marg. superiore addita ab A³ (litt. min.). Sed animadvertendum est, nusquam praeterea initium paginae alicuius simul carminis esse initium. — 1 litt. reliquiae ad ατηροος bene conveniunt. — 2 πισ nunc fere et. K. agnoscit (in ed. σ tantum). — 6 init. A vel Λ. — τ' supra v. add. A³. — 12 τυχοντας pr., corr. A³. — 15 sqq. in deperdita parte exstiterint quae affert schol. Il. Ω 496 (Bggk. frg. 59): *πιθαρόν μίαν τεκῆν ἐννεακαίδεκα, οὐχ ὥς Β. πεντήκοντα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παιδας.*

B. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

XIV. [XV.]

ΑΝ]ΤΗΝΟΡΙΔΑΙ

Η ΕΛΕΝΗ]Σ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

Ἀντήνορος] ἀντιθέου στρ. α'

δάμαρ κυα]νῶπις, Ἀθάνας πρόσπολος

υ _ υ _ _] Παλλάδος ὀρσιμάχου

_ _ υ _ _ χ]ρυσέας

5 _ υ _ πρέσβεσσιν] Ἀργείων Ὀδυσσεῖ

_ υ υ _ Μενελ]άῳ τ' Ἀτ]ρεΐδᾳ βασιλεῖ

_ υ _ _ _ βαθύ]ζωνος Θεανῶ

_ _ υ υ _ υ υ]ον

ἀντ. α'

υ _ υ υ _ υ υ _] προσήνεπεν

10 υ _ υ _ _ _ υ ε]ὑκτιμέναν

_ _ υ _ _ _ υ _

_ υ _ _ _ υ _ _]ων τυχόντες

_ υ υ _ υ υ _ _ _ υ υ _]νυ θεοῖς

_ υ _ _ _ υ _ _ _ υ _]ους

(desunt ep. α', str. ant. β', epodi β' v. 1)

ἄγον, πατήρ δ' εὐβουλος ἥρως

πάντα δάμεινεν Πριάμῳ βασιλεῖ

παίδεσσί τε μῦθον Ἀχαιῶν.

40 ἔνθα κάρουκας δι' εὐ-

XIV. [XV.] Inscr. H om. K. Cf. XVI. — 2 supplevi. Cf. Hom. Z 297 sqq. (K.). — 3 sq. ὤϊξεν ἄγνόν Π. ὁ. | νᾶόν πύλας τε χ]ρ. Cr. — 5 sq. Bl. (Λαοτιάδα M. Nairn Cr. Wil.). — 7 βα-θύζ- (ci. K.) I, c, 8. V, 9. X, 16. — προσήνεπεν Pind. P. IV, 97. IX, 29 (N. X, 79) codd. et Bgk. — 12 velut προσφόρων τ. (Aesch. Cho. 711) E. Bruhn. — 13 σὺν θ. K.; quae leguntur numeris non conveniunt; fort. epico νν = ννν B. usus sit. — 36 ἄγον] Antenor's filii Menelaum et Ulixen in forum.

- ρεῖανπολινορρυμενοι
 τρωωναολλιζονφαλαγγας
)
 δεξιστρατονεισαγοραν·
 παντᾱιδεδιεδραμενανδᾱεισλογος
 45 θεοισδ' ανισχοντεςχερασθανατοις
 ευχοντοπανσασθαιδυνᾱν·
 μουσα·τισπρωτοσᾶρχενλογωνδικαιων.
 πλεισθενιδᾱσμενελαοσγάρνυθελξιεπ|ει
 φθεργξα' ευπεπλοισικοινῶσασχᾶρισσι|ν·
 50 ωτρωεσαρηιφιλοι·
 ξευσυ παν . αδερκεται
 ουκά θνατοιςμεγαλωναχεων
 αλλεν κειταικιχειν
 παδινανθρωποιςδικανυθεϊαναγνας
 55 ευνομιᾱσακολουθονκαιπινυντασθεμιτος
 ολβιωνπ νιναιρευνταισύνοικον
 ᾱδαιολοι . κερδεσδικαιαφροσυναις
 εξαισιοισθαλλουσ' αθαμβησ
 υβρισᾱπλου . . . δυναμιντεθοωσ
 60 ἄλλότριονωπασεναντισ
 δ' εσβαθυνπέμπειφθορον·
 . . νᾱκαιῖπερφιαλουσ
 . . . παιδασωλεσενγιγαντας

47 extr. punctum in imo v. est (praef. p. IX, 2). — 48 sq. adiunxi frg. parvulum 27. Circumfl. est in parte quae cohaeret. — 50—56 integram stropham affert sine poetæ nomine Clem. Alex. Str. V, 731; Bacchylidi vindicaverunt Sylburg et Boeckh, quamvis argumento usi non iusto (Bgk. frg. 29). — 51 ὑψιμέδων ὃς ἅπαντα Cl. — 52 αἴτιος Cl. — 53 ἐν μέσῳ Cl. — 54 δικαληθῆαν pr., corr. A³. Δίκαν ὁσίαν ἀγνάν Cl. (ἀγνᾶς ci. Bgk.). — 55 ακολουθον om. pr., supra v. add. A³. — Θέμιδος Cl. (Θέμιτος ci. Bgk.). — 56 παῖδες Cl.; pergit idem ὧ (del. Neue) ενν εὐρόντες. — συνδικον pr., corr. A³. — 57 ᾱ aut α cum paragr. — αιολο . . . υδεσσι K. — 61 δ litt. reliquias in ect. agnovit Jebb (K.).

- ρεῖαν πόλιν ὀρνύμενοι
 Τρώων ἀόλλιζον φάλαγγας
 δεξίστρατον εἰς ἀγοράν. στρ. γ'
 πάντα δὲ διέδ' ῥαμεν αὐδάεις λόγος·
 45 θεοῖς δ' ἀνίσχοντες χέρας ἀθανάτοις
 εὔχοντο παύσασθαι θυᾶν.
 Μοῦσα, τίς πρῶτος λόγων ἄρχεν δικαίων;
 Πλεισθενίδας Μενέλαος γάρνυ' θελξιεπεῖ
 φθέρῃ, εὐπέπλοισι κοινώσας Χάρισιν·
 50 „ὦ Τρῶες ἀρηϊφίλοι, ἀντ. γ'
 Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέσκεται,
 οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων,
 ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
 πᾶσιν ἀνθρώποις Δίκαν ἰθεῖαν, ἀγνᾶς
 55 Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιτος·
 ὀλβίων παῖδές νιν αἰρεῦνται σύνοικον.
 ἃ δ' αἰόλοισι κέρδεσσι καὶ ἀφ' ῥοσύναις ἐπ. γ'
 ἔξαισίοις θάλλουσ' ἀθαμβῆς
 Ὕβρις, ἃ πλοῦτον δύναιμι τε θοῶς
 60 ἀλλότ' ῥιον ὥπασεν, αὐτίς
 δ' ἐς βαθὺν πέμπει φθόρον,
 κείνα καὶ ὑπερφιάλους
 Γᾶς παῖδας ὤλεσεν Γίγαντας.

46 cf. Hom. Γ 112. — 47 ἄρχεν λόγων em. K. Cf. Pind. Pyth. IV, 70 τίς γὰρ ἄρχεν (ita fere libri), λέξατε (codd. δέξατο; Μοῖσαισι est 67), ναντιλίας; — 49 Pind. P. IV, 115 ννκτὶ κοινάσαντες ὁδόν. — 51 sqq. cf. Hom. α, 32 sqq. „Iustitia in cuiusque arbitrio est“ (ἐν μέσῳ κεῖται). — 57 αἰόλοισι ψεύδεσσι Palmer (K.), coll. Pind. N. VIII, 25. Ad κέρδεσσι cf. Hom. Ψ, 709. Pind. P. I, 92 al. — 59 πλοῦτον Palmer (K.); ἃ K., id ut demonstrativum sit et apodosin incipiat (αὐτ. σφ' ἐς Platt, quod nimium pro spatio). — 63 ὤλεσεν corr. K.

XV. [XVI]

[.....]

.....ιου.....επει

.....αδ' επεμψενεμοιχρυσεαν

.....ἰᾶθε.....ρον...υρανία[

.....άτωνγέμουσαννυνων

5 ανθεμοεντιεβρωι

.....γαλλεταιῆδολιχάνυχενικυ[

.....δεῖαφ.ενατεροπομενος

.....γκ...ταιηονων

Col. XXXV

άνθεαπεδοιχνεῖν

(XXXII)

10 πυθί' απολλον

τοσσαχοροιδελφων

σουνκελάδησανπαραγακλέανᾶον

πρινγεκλεομενλιπειν

οιχαλιανπυριδαπτομένᾶν

15 αμφιτρωνιάδανθρασυμ.δέαφω

θ' ἵκετοδ' αμφικίμον' ακταν·

ενθ' απολαῖδοσευρυνεφεῖζηναιωι

XVI. 1 post *ιου* fere *.ιθε*. — 3 ante *ἰᾶ* litt. (P) postmodo transfixa videtur. Post *θε* fort. N; tum E? — 4 extr. nunc nihil nisi l. — 5*πειπε.. πανθ.*? — 6 pro H K. H̄. — 7 *δεῖαν* pr. — 8 ante K *ν* vel *αι*; inter K et *αιηονων* ne videntur quidem tot litt. fuisse, quot numeris antistrophae exiguntur; sunt autem omnes et infra et supra mutilatae. Post *η*? — 12 *ακλεα* pr., *γα* add. A³.

XV. [XVI.]

[ΗΡΑΚΛΗΣ.]

ο _ ο ο _] επει

στρο.

ὀλκ]άδ' ἔπεμψεν ἔμοι χρῦσέαν

Πιερ]ίαθε[ν ἐϋθ]ρον[ος Ο]ὐρανία,

ο ο ο]άτων γέμουσαν ὕμνων,

5 Φοῖβος ἐπείπερ ἐπ'] ἀνθεμόεντι <που> Ἐβ'ρω

_ ο ἀ]γάλλεται ἢ δολιχαύχενι κύ[κ]ινω,

. τερπόμενος,

ο ο _ _ ο ο _] ἡόνων

ἄνθεα πεδοιχνεῖν,

10 Πύθι' Ἀπολλων,

τόσα χοροὶ Δελφῶν

σὸν κελάδησαν παρ' ἀγακ'λέα ναόν,

πρίν γε κ'λέεμεν λιπεῖν

ἀντ.

Οἰχαλίαν πυρὶ δαπτομένην

15 Ἀμφιῖτ'ρωνιάδαν θρασυμηδέα φῶ-

θ', ἵκετο δ' ἀμφικύμον' ἀκτάν·

ἐνθ' ἀπὸ λαΐδος εὐρυνεφεῖ Κηναίῳ

XVI. 1 velut οὔρου πνοᾷ εὐτρεπεῖ Piccolom. — 2 ὀλκᾶδ' Sandys (K.). — 3 Bl.; Ἀγγελ]ία. .Οὐρανία[s Jebb Sandys (K.); ἐϋθρ. nunc et. Jebb; θεμερόφρονος (Hesych.) ci. K. — 4 ἀθα-
ν]άτων (recte praecedente Οὐρανίας) Jebb (K.); ἀβροτάτων
praeterea ci. Jebb, πολυφάτων (recte si ἵκετο 16) K. — 5 dubi-
tans supplēvi, addidique που hiatus causa (Anacr. 1, 5 ἡ κοῦ
νῦν κτέ.). Ad Ἐβρω cf. Alcae. frg. 109 (Cr.), Aristoph. Av. 774.
— 6 velut [δάφνη]. — ἡ K. (ἡ et. Wil.). — 7 ὁπὶ ἡδ. Palmer
(K.). Est insolita diaeresis. — 8 παιήόνων Wil.; sensus fuisse
vid. „donec in mentem veniat“. — 9 comma posui pro puncto;
relat. est τόσα sicut I^a 9. — 11 τόσσα propter 23 corr. K. —
13 „etiam antequam canerent“ (vel „canant“); sed is sensus
infinitivum flagitat; itaque κλέεμεν scripsi (ut ap. Pind. θινγέμεν,
ιδέμεν, al.). (κλύομεν? Platt.)

- ξηνιθνειβραρυᾶχέασεννεαταυρουσ
 δυοτ' ορσιαλωιδαμασίχθονιμε[
 20 λεκορᾶιτ' οβριμὸδ' ἔρκειάξυγα[
 παρθενωιαθᾶνᾶι
 νψικέρᾶνβουν·
 τοτ' αμαχοσδαιμων
 δᾶϊανείρᾶι πολυδακρουννυφα[
 25 μητινεπιφρον' επει
 πύθετ' αγγελιανταλαπενθεα[
 ἰόλᾶνοτιλευκωλενον
 διοσνιοσαταρβομάχας
 αλοχονλιπαρο. . ἰοτιδομονπει. . οι·
 30 ᾠδύσμοροσᾶταλ. . ν' οἶονεμησατ[
 φθονοσευρυβια. . ιναπωλεσεν
 δνοφεοντεκᾶλν' μματων
 ὕστερονερχομ' ενω' ν·
 οτ' επιποταμῶ ροδ' όεντιλνκόρμᾶι[
 35 δεξατονεσσου' πά' ραδαιμονιοντερ[
) —————

XVI. [XVII.]

]ἱθεοι

]θησευσ

κυανόπρω' ραμ. | ν' νανσμενεκτυ[
 θησεαδισεπτ. | τ' α' γλαουσαγουσα

19 δυοδ pr., corr. A²? — 24 δαιανειρα pr., corr. A¹. —
 32—35 XVII, 1—7 inserui fragmentum angustum undecim ver-
 summ (ap. K.). — 35 πά' pr., α add. A³.

XVI. [XVII.] Inscr. litt. minoribus a laeva parte addidit
 A³. — 1 κυανοπρωα pr., ι add. corr. — 2 δὲς επτά] respicit
 Servius ad Verg. Aen. VI, 21 (frg. 17 Bgk.): *quidam septem pue-
 ros et septem puellus accipi volunt, quod et Plato dicit in Phae-
 done* (58 A) *et Suppho in lyricis* (144 Bgk.) *et Bacchylides*

- Ζηνὶ θύεν βαρυαχέας ἐννέα ταύρους
 δύο τ' ὀρσιάλῳ δαμασίχθονι μέλ-
 20 λε κόρα τ' ὀβ¹ριμοδερεκεῖ ἄξυγα
 παρθένῳ Ἀθάνᾳ
 ὑψικέραν βοῦν.
 τότ' ἄμαχος δαίμων
 Δαϊανείρα πολὺδακρυὺν ὕφανε
 25 μῆτιν ἐπίφ' ῥον', ἐπεὶ ἐπ.
 πύθετ' ἀγγελίαν ταλαπενθέα,
 Ἰόλαν ὅτι λευκώλενον
 Διὸς υἱὸς ἀταρβομάχας
 ἄλοχον λιπαρὸ[ν π]οτὶ δόμον πέμποι.
 30 ἃ δύσμορος, ἃ τάλαιν', οἷον ἐμήσατο·
 φθόνος εὐρυβίας νιν ἀπώλεσεν,
 δνόφεόν τε κάλυμμα τῶν
 ὕστερον ἐρχομένων,
 ὅτ' ἐπὶ [ποταμῷ] ῥοδόεντι Λυκόρμα
 35 δέξατο Νέσσου πάρα δαιμόνιον τέρ[ας].

XVI. [XVII.]

ΗΙΘΕΟΙ

Η] ΘΗΣΕΥΣ.

Κυανόπρωρα μὲν ναῦς μενέκτυπον στρ. α'
 Θησέα δις ἐπτά τ' ἀγλαοὺς ἄγουσα

18 θύεν infinit. est (K.). — 22 κέραν ex -κερααν; sed accensus ad masculini normam deflexus est. Cf. καλλικέραν XVIII, 24 (K.). — 29 λιπαρὸν (ut V, 169) Platt. — 32 δνόφερόν K., sed Cr. comparat δνοφέη (Hes.), γνόφεος, ξοφέη. Κάλυμμα . . ὅτε „quod tum fuit cum —“. — 34 ποταμῷ scholion del. Ludw. Wilam. — ῥοδόεντι (cf. 5, K.) ad ῥοδοδάφνην referendum (ῥοθ. Chr. Herw.). — 35 τέρας] Pind. Ol. XIII, 73 conf. Sandys; γέρας ci. Jebb. XVI. [XVII.] Inscr. ἥ addidi; cf. ad XIV.

- 5 κουρουσιᾶόνω[.]
 κοητικοντάμν|ενπελαγος·
 τηλαυγεῖγας·|ν|φάρει
 βορηῖαιπιτνο·|α|υραι
 κλυτᾶσέκατιπ·|λε|μαίριδοσαθαν[
 Col. XXXVI
 (XXXIII)
 10 κνισεντεμίνωκεαο
 ιμεραμπ·κοσθεα[
 κνπριδοσ· . . . αδω·α·
 χειραδ' ου . . . παρθενικᾶσ
 ατερθ' ερα . . . εν·θιγεν
 δελενκᾶνπαρηῖδων·
 βοα· . |τ' ερ|ίβοιαχαλκο
 15 θῶρα νδιονος
 εκγ·νον·ῖδενδεθησευσ·
 μελανδ' υποφρύων
 δινα·ενομμακαρδίαντεοι
 σχετλιονάμυξεναλγος·
 20 εἰρέν·ε·διοσὺιεφερτατου
 οσιονουκετιτεαν
 εσωκυβερνᾶισφρενων
 θ· . . . ῖσχεμεγαλουχονήρωσβιαν
 οτιμ·νεκθεωνμοῖραπαγκρατης
 30 ἀμμιζατένευσεκαιδικασρέπειτά

in dithyrambis et Euripides in Hercule (1326 sq.), quos liberavit secum Theseus.

14 litt. τ' ερ sunt in frg. parvulo, quod ex Kenyonis schedis exscripsi, ipse non vidi; neque in editione comparet. — 22 κν-βερασ pr., corr. A²?

- κούρους Ἰαόνων
 Κρητικὸν τάμνε πέλαγος·
 5 τηλαυγεί γὰρ ἐν φάρει
 βορήϊαι πίτνον αἶθρα
 κλυτᾶς ἑκατι πολεμαίγιδος Ἀθάνας·
 κνίσεν τε Μίνωι κέαρ
 ἱμερόαπυκος θεᾶς
 10 Κύπριδος [ἀβ'ρ]ὰ δῶρα·
 χεῖρα δ' οὐκέτι παρθενικᾶς
 ἄτερθ' ἐράτνευ, θίγην
 δὲ λευκᾶν παρηϊδων·
 βόασέ τ' Ἐρίβοια χαλκο-
 15 θώρακα Πανδίοιο
 ἔκγονον· ἶδεν δὲ Θησεύς,
 μέλαν δ' ὑπ' ὀφρύων
 δίνασεν ὄμμα, καρδίαν τε (F)οι
 σχέτλιον ἄμυνξεν ἄλγος,
 20 εἶρόν τε· „Διὸς νιὲ φερτάτου,
 ὅσιον οὐκέτι τεᾶν
 ἔσω κυβερνᾶς φρενῶν
 θυμόν· ἴσχε μέγανυχον ἥρωος βίαν.
 ὅ,τι μὲν ἐκ θεῶν μοῖρα παγκρατῆς ἀντ. α'
 23 ἄμμι κατένευσε καὶ Δίκας ῥέπει τά-

4 ταμνεν corr. K. — 7 πέλεμ. (a πελεμίζω)? Wackern., Housman, Headlam. De accentu cf. Etym. M. 518, 54 (Headl.). — 8 Μίνωι K. propter ant. α' (β'); dativus utique rectior vid.; idem est v. 68, ubi numeri non magis certi. Cf. supra p. 14. — 10 ἀβ'ρὰ K. antea; in edit. αἰνὰ propter litterarum quaedam vestigia, quae mihi prorsus incerta vid., et αβρα mihi bene cum eis quae dignoscuntur congruere visum est. (Aut ἀγνὰ?) — 14 vid. adn. in pag. opposita; δ' Ἐρ. K. — λινοθώρα. Wil.; id. διαῖρον 18. — 20 εἶρεν cf. 74 (sed εἶπεν 47. 52). Estne imperf. an aoristus? Ex ΕΙΠΕΝ perperam intellecto explicat Wil. — 23 μέγανυχον dubitanter K.

- λαντον πεπρωμέν. ν
 αἶσαν. κ πλησόμεν^εοτ. ν
 ἐλθῇ. . δεβραιαν κάτε
 χεμ. τινει και σε κεδν^α
 30 τέκεν γλέχειδιο σὺ ποκροτα φονῖδασ
 μιγει σ^αφοι νικο σε ρα
 των νμοσ κόρα βροτων
 φερτ. . ον' αλλα κ^αμε
 πιτθ. ο σθυγα τη ρα φνεοῦ
 35 πλ^αθι σε κπον τίωι τε κεν
 ποσι δ^ανι' χρυ σεον
 τεοι δοσαν ἴο πλοκοι
 κέλυμμαν η ρη ἴδεσ.
 τω σε πολέμα ρχε κνω σσιων
 40 κελομαι πολυστονον
 ερύκεν ὕβριν' ου γαρ ανθελοι
 Col. XXXVII μ' αμβρότοι' εραννοναο[
 (XXXIV) ἴδειν φαο σε πειτιν' η ἴθε[
 σνδαμά σε ια σε κνον
 45 τα προσθε χειρων βιαν
 δε. ξομεν' ταδ' επιονταδα. . . | νκριν' | εἰ.

26 init. repetita est syll. τα; corr. A¹? — 42 extr. acc.
 circumfl. fuisse puto. — 46 addidi (ap. K.) frg. parvulum.

- λαντον, πεπρωμέναν
 αἶσαν ἐκπλήσομεν, ὅταν
 ἔλθῃ· σὺ δὲ βαρεῖαν κάτε-
 γε μῆτιν, εἰ καί σε κεδνὰ
 30 τέκεν λέχει Διὸς ὑπὸ κ'ρόταφον Ἰδας
 μιγεῖσα Φοῖνικος ἔρα-
 τώνυμος κόρα βροτῶν
 φέρτατον· ἀλλὰ καμὲ
 Πιτθέος θυγάτηρ ἀφνεοῦ
 35 πλαθεῖσα ποντίῳ τέκεν
 Ποσειδῶνι, χρῦσεον
 τέ (F)οι δόσαν ἰόπλοκοι
 κάλυμμα Νηρηΐδες.
 τῷ σε, πολέμαρχε Κνώσιε,
 40 κέλομαι πολύστονον
 ἐρύκεν ὕβριν· οὐ γὰρ ἂν θέλοι-
 μ' ἀμβρότοϊ ἔραννὸν Ἀοῦς
 ἰδεῖν φάος, ἐπεὶ τιν' ἡθέων
 σὺν δαμάσειας ἀκόν-
 45 τα· πρόσθε χειρῶν βίαν
 δεῖξομεν· τὰ δ' ἐπιόντα δαίμων κρινεῖ.“

31 μιγεῖσα et 35 πλαθεῖσα transp. Housm. — Φοῖνικος] cf. Hom. Ξ 321 (K.). — 37 ex hoc loco patet ἰόπλοκος (VIII, 72 al., Alcae. frg. 55, Pind. Ol. VI, 30 Bgk.) idem esse atque ἰοπλόκαμος (K.), neque ἰοπλόκος scribendum esse (v. et. Headl.). Cf. πλόκος = πλόκαμος. — 38 κάλυμ' ἀδὼν Ludw. propt. num. — nullum fieri inter Νηρηΐδας et Νηρηῖος κόρας (102) discrimen, quale quosdam fecisse tradidit Didymus in comm. ad Bacch. epin. conscriptis (Ammon. p. 79, frg. [?] 10 Bgk.), recte adnotat Nairn. — 39 τῷ (et. Platt) sine ι ut Hom. B 250 al. (Lentz ad Herod. I, 492, 19, Ludw.). — κνωσσιων correxi, ut numeris satisfaceret, cf. 120. (Κνωσσίῳν K., qua mensura aequalitas nondum perficitur; transp. πολύστ. κέλομαι Wil.). De Κνωσός -σιος v. ad I c, 13. — 42 ἀμβρότου fort. recte Wackern. Wil. — 43 ἔτ', εἰ Herw.

- τ πεναρῆται χμοσηρῶ[.]
 .. φονδενανβάται
 .. τ . . υπεραφανον
 50 θα . σοσ' ἄλλιον τε γαμβρωι χολῶ[
 ὕφαινε τέπ . ταινίᾱν
 μητιν' εἰπεν τε μεγαλοσθ[
 ζευπατερακουσον' εἰπερ μ α
 φόινισσα λευκῶλενος σοί τε κ[
 55 νυνι προπεμπ' ἀπουρανουθ[
 πυριέθι ραναστραπᾶν
 σᾶμ' ἀριγνωτον' εἰ
 δεκαίσετροι ξηνίᾱσεις . . . ονι
 φύτευσεν ἄθρα ποσει
 60 δᾶνι τονδε χρυσεον
 χειροσαγλαον
 δίκων θράσεισωμα πατροσ . σδομουσ
 ενεργεχοσμον βαθείᾱσαλος·
 εἰσεαῖδ' αἰκ' εμασ κλύηι
 65 κρόνιοσευχᾶσ
) αναξιβρεντασὸπαντω ' . ν
 κλυεδ' ἀμεπτονευχᾶν μερασθενη[.]
 ζευσ' ὕπεροχον τε μίνωι φυτευσε
 τιμᾶν φιλωι θελων
 70 παιδι πανδε ρκέα θεμεν·

49 pro τ(φ?) K. ρ. — υπεραφανον pr., corr. A³. — 50 θαρσοσ
 recte ut vid. K. restit. — 58 init. εἰ per errorem repet.; corr.
 A¹? — 62 θράσει] θ a corr. (A³?) super aliam litt., fort. ι.
 — 67 ἀμειτρον sec. K.; mihi secus videtur.

τόσ' εἶπεν ἀρέταιχμος ἥρως· ἐπ. α'

τάφον δὲ ναυβάται

φωτὸς] ὑπεράφανον

50 θάρσος· Ἀλίου τε γαμβρῷ χολώ[θη κέαρ,
ὑφανέ τε ποταινίαν

μῆτιν, εἶπέν τε· „μεγαλοσθενὲς

Ζεῦ πάτερ, ἄκουσον· εἶπερ μ[ε κούρ]α

Φοίνισσα λευκώλενος σοὶ τέκε,

55 νῦν πρόπεμπ' ἀπ' οὐρανοῦ θ[οὰν

πυριέθειραν ἀστραπὴν

σᾶμ' ἀρίγνωτον· εἰ

δὲ καὶ σὲ Τροζηνία σεισίχθονι

φύτευσεν Αἶθρα Ποσει-

60 δᾶνι, τόνδε χρύσειον

χειρὸς ἀγλαὸν

ἔνεγκε κόσμον <ἐκ> βαθείας ἁλός,

δικῶν θράσει σῶμα πατρὸς ἐς δόμους.

εἶσαι δ' αἶκ' ἐμᾶς κλύη

65 Κρόνιος εὐχᾶς

ἀναξιβρόντας ὁ πάντων μεδέων.“

κλύε δ' ἄμεμπτον εὐχὰν μεγασθενῆς στρ. β'

Ζεῦς, ὑπέροχόν τε Μίνω φύτευσε

τιμὰν φίλῳ θέλων

70 παιδὶ πανδερχέα θέμεν,

47 ἀρετ. cum Ἀρέσανδρος (= ἀρεσκόμενος τῇ αἰχμῇ, τ ut in βωτιάνειρα) confert Wackern. — 49 ἀνδ[ρ]ός K. (sed non est ante ρ his tribus litt. locus). — 50 χολώσατ' ἦτορ K.; v. ad 116. — 51 ὑφανε Bl. — 53 non recte (v. in pag. adv.) μ' ἐλαθέως Palmer (K.). — 54 sq. Palmer (K.). — 58 Τροίς. correxi (Kühner-Bl. I, 1³, 137); de -ζη- v. praef. p. XXII. — transposui v. 62 (ubi <τὸ> σῶμα K.) et 63 (addidi ἐκ). Cf. 128 sq. — 66 ἀναξιβροντας corr. K. — 67 ἄμεμπτον K.; v. pag. adv. — 68 Μίνω et. Housm. Weil Herw.; Μίνω K.; cf. ad v. 8 (τέ τοι φύτ. Μίνω Ludw.). — 69 sq. malim (Housm.) φίλον. .παιδα.

- αστραψεθ' ὅδε θ' ὑμᾶρμενον
 ἰδων τερασχειρασπετασσε
 κλυτὰ νησάϊθ' ἔραμεν ἐπτολεμοσηρῶς
 εἰρῆντε· θῆσεν ταδε
 75 μὲν βλεπείσσαι φηδίοσ
 δωρα· σὺ δ' ὄρνυ' ἐσβα
 ρυβρομον π. λαγροσ· κρονι[
 Col. XXXVIII δει τοι πατηρα νᾶξτε λῆι
 (XXXV) ποσειδᾶν ὑπερτατον
 80 κλειοσχθόνα κατευδενδρον·
 ὠσει πε· τῶιδ' οὐπαλιν
 θυμοσανεκάμπτετ' ἀλλευ
 πακτων ἐπικρίων
 σταθεις ὄρουσε· ποντιον τε νιν
 85 δεξατο θ' ἐλῆμον αλσοσ·
 τακεν δε διοσυιοσενδοθεν
 κέαρ· κελευσετε κατ' οὐ
 .ον ἴσχειν ευδαϊδαλον
 νᾶα· μοιρα· ἑτέρᾳ ν' πόρσυν' ὁδον
 90 ιετοδ' ὠκυπομπον δόρυ· σόει
 νειν βὸρ ἐᾶσε ξόπιθεν πνεουσ' ἀήτᾱ·
 τρεσσανδ' ἀθαναιων

86 τα.εν K., qui K meum admitti posse dicit, sed incertissimum esse. Certe ταξεν non fuit, vix ταφεν. — 89 επορσυν pr. (recte); mut. A²? — 90 ὠκυποδον pr., corr. A³. — 91 βορεουσ pr., corr. A³.

- ἄστροψέ θ'· ὁ δὲ θυμάμενον
 ἰδὼν τέρας χεῖρας πέτασσε
 κ' λυτὰν ἐς αἰθέρα μενεπτόλεμος ἦρως,
 εἰρὲν τε· „Θησεῦ, τάδε
 75 μὲν βλέπεις σαφῇ Διὸς
 δῶρα· σὺ δ' ὄρνυ' ἐς βα-
 ρύβρομον πέλαγος· Κρονίδας
 δέ τοι πατήρ ἀναξ τελεῖ
 Ποσειδᾶν ὑπέριστατον
 80 κλέος χθόνα κατ' εὐρύεδρον.“
 ὣς εἶπε· τῷ δ' οὐ πάλιν
 θυμὸς ἀνεκάμπτετ', ἀλλ' εὐ-
 πάκτων ἐπ' ἰκ'ρίων
 σταθεὺς ὄρουσε, πόντιόν τέ νιν
 85 δέξατο θελημὸν ἄλσος.
 τᾶκεν δὲ Διὸς υἱὸς ἔνδοθεν
 κέαρ, κέλευσέ τε κατ' οὐ-
 ρον ἴσχευ εὐδαιδάλον
 νᾶα· (μοῖρα δ' ἑτέραν ἐπόρσυν' ὁδόν·)
 90 ἵετο δ' ὠκύπομπον δόρυ· σόει ἀντ. β'
 νιν βορεᾶς ἐξόπιθε πνέουσ' ἀήτα·
 τρέσσαν δ' Ἀθαναΐων

72 χεῖρε πέτασε K. propter numeros; πέτασε χεῖρας Ludw. Richards Wil. Chr. (ceteroquin pluralis semper est, III, 35 etc.). — 74 <σὺ> τάδε Jebb (K.) propter numeros; longe melius ἔβλεπες Richards. — 76 ὄρνυ' cf. Hom. Ω 63 δαίνυ(ο). — 80 ἡὔδενδρον K.; εὐρύεδρον Herw. (εὐρυεδής Simon.). — 86 τᾶ[ξ]εν K., non credens verum id esse, sed Jebbii γᾶθεν praeferens. Τᾶκεν ad amorem referendum (Pind. frg. 123, 9). Τάφεν Pearson Richards Weil. — 88 ἰσχεῖν corr. K. — 89 ἐπόρσυν' ut A pr. recte K. — 90 non sollicitandum σόει i. e. σσόει, cf. ἐσσόημα, δορυσσόητος; 91 pro νειν scribendum νιν (sic et. Housm. Ellis Pearson Richards Wil.): σθένει δ' ἦν Jebb (K.) — ἐξόπιθεν correxi (ἐξόπιν K.). Cf. πρόσθε 45.

- ἡϊθεων γένος εἴπει
 ἡρώσθ' ὅρ' ἐν ποτὶ τοῦδε· κα
 95 ταλειρίων τ' ὀμματων δακρυ
 χέον βαρεῖαν ἐπιδεγμένοι ἀναγκαν·
 φερόνδε δ' ἐλφιν ἐσέν' ἄλλ'
 ναιέτ' αἰμεγανθώσ
 θη· εἰπατροσι πῖ
 100 οὐδομον· ἐμολεν τεθεων
 με· . ρον· τοθικλυτασῖδων
 ἐδείσε, νηρεοσολ
 βίου κορασ· ἀπογαργα
 ων λαμπερυίων σελασ
 105 ὥστε πυροσ· ἀμφιχαιταισ
 δεχρυσέοι πλοκοί
 δινῆν τοταίνι· ἄι· χορῶιδε τερ
 πον κεαρῶ γροισιν ἐν ποσιν·
 εἶδεν τε πατροσ' αλοχον φιλαν
 110 σεμναν βοωπιν ἐρατοί
 σιν ἀμφιτριτανδομοίς·
 ἄνιν ἀμφεβαλλεν αἰὶόν ἀπορφυρέαν·
 κομαίσι τ' ἐπεθῆκεν ουλαιοσ
 ἀμμεμφέα πλοκον·

Col. XXXIX
(XXXVI)

102 diastole posita ne coniungatur *v* cum ἐδείσε. — 105 ὥστε K. — 107 δειν. pr., corr. A²? Δινεῦντο K. — 109 ιδ.ν pr., εἶδεν A³. — 110 βοωπι pr., corr. A³?

- ηθέων γένος, ἐπεὶ
 ἥρως θόρεν πόντονδε, κα-
 95 τὰ λειριῶν τ' ὁμμάτων δά-
 κ'ρυ χέον, βαρεῖαν ἐπιδεγμένοι ἀνάγκαν·
 φέρον δὲ δελφῖνες ἑνα-
 λινάεται μέγαν θοῶς
 Θησέα πατ'ρὸς ἱππί-
 100 ου δόμον, μέγαρόν τε θεῶν
 μόλεν· τόθι κ'λυτὰς ἰδὼν
 ἔδεισε Νηρῆος ὀλ-
 βίου κόρας· ἀπὸ γὰρ ἀγλα-
 ῶν λάμπε γυνῶν σέλας
 105 ὥτε πυρός, ἀμφὶ χαίταις
 δὲ χρυσεόπλοκοι
 δίνηντο ταινίαι· χορῶ δ' ἔτερ-
 πον κέαρ ὑγροῖσιν ἐν ποσίν·
 εἶδέν τε πατ'ρὸς ἄλοχον φίλαν
 110 σεμνὰν βοῶπιν ἐρατοῖ-
 σιν Ἀμφιτρίταν δόμοις·
 ἃ νιν ἀμφέβαλεν αἶόνα πορφυρέαν,
 κόμαισί τ' ἐπέθηκεν οὐλαις ἐπ. β'
 ἀμεμφέα πλόκον,

93 ηῖθ. corr. K., qui add. <πᾶν> propt. num. (<γᾶς> ci. Weil). — 94 ἔθορε (ut in cet. str. est ∪ ∪ ∪) Purser ap. K., Chr. — 95 sq. divisionem versuum mut. Jebb. — 97 sq. mutavi versuum divisionem. Ἀλιναιέται Palmer (K.); sed cf. ἐμπυριβήτης Hom. Ψ 702, ἐγχειρίθετος Hdt. 5, 106. — 100 sq. transposui (ἐ)μόλεν et μέγαρον (it. Housm., Richards, Wil.; μέγ. τ' ἔμ. θ. Ludw. [Housm.]; δόμονδ' Chr.). — 102 ἔδεισεν K.; id. Νηρῆος pro -έος, cf. Οἰνῆος V, 166 (ἔδεις' ὀλβίῳ N. κ. ? Ludw.). — 105 ὥστε K., sed ὡτε = ὥτε (Pind.) exstare vid. — 107 δινεῦντο K. (δον. Wil., sed vid. 18); cf. praef. p. XXIV. — 108 ὑγροῖσι ποσίν scr. K. Cf. Pind. Ol. II, 63. — 112 ἀμφεβαλλεν corr. K. — αἶόνα vestimentum quodcunque significat, sed prorsus ignota vox est.

- 115 ^Lτονποτέοιενγαμωι
 δωκεδόλιος αφροδιταροδοι σερεμνον·
 απιστονοτιδαιμονες
 θέλωσιν ουδεν φρενο ἄρᾳ σβροτοις·
 νααπαραλεπτόπρυμνον φανη· φεν
- 120 ^Lοιαισιν εν φροντισικνώσιον
 ἔσχασεν στρατᾶ γέτανε πει
 μολ' αδιαντοσεξᾶλος
 θαυμαπαντεσσι· λαμ
 πεδ' αμφιγυοισθεων δωρ' αγλο
- 125 θρονοι τε κουραισυνεν
 θυμῖ ᾧ νεοκτιτωι
 ωλόλυξαν· ε
 κλαγενδεποντος· ἡϊθεοιδ' εγγυθεν
 νεοι παι ἄνιξανερατᾶιοπι
- 130 δαλιεχοροι σικηϊων
 φρεν ᾧ ἄνθεις
) όπαξε θεόπομπονεσθλων τυχαν

XVII. [XVIII.]

Θησευσ

βασιλευτᾶν ἱερὰ ναθαναν
 των αβροβίων αναξιῶνων

116 δολις pr., corr. A²? — 119 λαα pr., corr. A²? — 120 φον-
 τισσι pr., corr. A¹?

XVII [XVIII]. 2 αβροβικων et ιερωνων pr., corr. A³? Affert
 schol. Hermog. V, 493. VII, 982 W. τῶν ἄβρ. 'I. ἄναξ (ἄν. 'I.
 Wilamowitz Isyll. 143).

- 115 τόν ποτέ (F)οῖ ἐν γάμῳ
 δῶκε δόλιος Ἀφ' ῥοδίτα ῥόδοις εἰρμένον.
 ἄπιστον ὅ,τι δαίμονες
 θέωσιν οὐδὲν φρενοάrais βροτοῖς·
 νᾶα παρὰ λεπτόπρυννον φάνη· φεῦ,
 120 οἷαισιν ἐν φροντίσι Κ' νώσιον
 ἔσχασεν στραταγέταν, ἐπεὶ
 μολ' ἀδίαντος ἐξ ἁλὸς
 θαῦμα πάντεσσι, λάμ-
 πε δ' ἀμφὶ γυίοις θεῶν δῶρ', ἀγλαό-
 125 ῥοινοὶ τε κοῦραι σὺν εὐ-
 θυμῷ νεοκτίτῳ
 ὠλόλυξαν, ἔ-
 κλαγεν δὲ πόντος· ἦθεοι δ' ἐγγύθεν
 νέοι παῖάνιξαν ἐρατᾶ (F)οπί.
 130 Δάλιε, χοροῖσι Κητῶν
 φρένα ἱανθεῖς
 ὕπαζε θεόπομπον ἐσθλῶν τύχαν.

XVII. [XVIII.]

ΘΗΣΕΥΣ.

Βασιλεῦ τᾶν ἱερᾶν Ἀθανᾶν, στρ. α'
 τῶν ἀβ' ῥοβίων ἄναξ Ἰώνων,

116 εἰρμένον Weil; scr. εἰρμένον. — 118 λῶσιν Palmer (K.) propt. num.; sed id vulgaris Doridis verbum ne apud Pind. quidem est. Verum vid. θέωσιν Cr. (Richards, Weil), coll. Od. θ, 465. Ad sententiam cf. III, 57. Pind. P. X, 48; est fere legitima ap. hos poetas in narrandis miraculis. Sed quae Pindarus Ol. I, 26 narrat, ad contrariam eum sententiam proferendam cogunt. — φρενοάrais cf. χαλκοάrais Pind. — 119 λεπτόπρυννον Piccolomini. — 124 γυοῖς et αἰγλο corr. K. — 131 φρένας Jebb Chr., cf. tamen III, 68 v. l., V, 75.

τισνεονέκλαγεχαλκοκωδων

σαλπιγξπολεμηῖ'αναοιδαν·

5 ητισαμετερασχθονος

δυσμενησορι'αμφιβάλλει

στραταγέτασανηρ·

ηλησταικακομάχανοι

ποιμενωνδ'έκατιμηλων

10 σεύοντ'αγελασβιᾶι

ητιτοικραδίαναμυσσει·

φθεγγουδοκέωγαρειτινιβροτων

αλκιμωνεπικουριαν

καλτινεμμεναινέων

15 ωπανδιονοσὑνεκαικρεόυσας

. .ονηλθεδολιχαναμειψας

κᾱρυξποσινῖσθμίανκελευθον·

αφαταδ'εργαλεγεικραταιου

φωτος·τονυπερβιοντ'επεφρην

20 σίνινδσῖσχυῖφέρτατος

θνατωνηνκρονιδαλυτάιου

σεισίχθονοστεκος·

σύντ'ανδροκτόνονεννάπαις

κρεμυῶνοσατάσθαλόντε

25 σκιρωνακατέκτανεν·

ταντεκερκυονοσπαλάιστραν

εσχεν·πολυτήμονοστεκαρτεραν

Col. XL
(XXXVII)

3 τι pr. (recte), τις A³. — χαλκοκωδων pr., corr. A³? —
6 ορει pr., corr. A¹? — 8 ληται pr. — 10 σευοντι pr., corr.
A¹. — 13 αλκιμον pr., corr. A³ αλκιμων (non ut K. -ον). —
v. 16 add. in extr. pag. alia m., quae eadem etiam X, 23 omissa
supplevit. Fuit autem νρον (Palmer). — 18 λεγειν pr., corr.
A¹. — 26 κερκυνοσ pr., corr. A³.

- τί νέον ἔκλαγε χαλκοκώδων
 σάλπιγξ πολεμηῖαν αἰοιδάν;
 5 ἦ τις ἀμετέρας χθονὸς
 δυσμενῆς ὄρι' ἀμφιβάλλει
 στραταγέτας ἀνὴρ;
 ἦ λησταὶ κακομάχανοι
 ποιμένων ἀέκατι μῆλων
 10 σεύοντ' ἀγέλας βία;
 ἦ τί τοι καρδίαν ἀμύσσει;
 φθέγγεν· δοκέω γὰρ εἶ τινη βροτῶν
 ἀλκίμων ἐπικουρίαν
 καὶ τὴν ἔμμεναι νέων,
 15 ὦ Πανδίωνος υἱὲ καὶ Κρεοῦσας.
 Νέον ἦλθεν δολιχὰν ἀμείψας
 κᾶρυξ ποσὶν Ἰσθμίαν κέλευθον·
 ἀφ᾽ αὐτὰ δ' ἔργα λέγει κραταιοῦ
 φωτός· τὸν ὑπέρβιον τ' ἔπεφνεν
 20 Σίνιν, ὃς ἰσχυρὸν φέρτατος
 θνατῶν ἦν, Κρονίδα Λυταίου
 σεισίχθονος τέκος·
 σὺν τ' ἀνδροκτόνον ἐν νάπαις
 Κρεμνυῶνος, ἀτάσθαλόν τε
 25 Σκίρωνα κατέκτανεν·
 τάν τε Κερκυόνης παλαίστραν
 ἔσχεν, Πολυπήμονός τε καρτεράν

3 τί (A pr.) K. — 9 δ' εκατι corr. Palmer et van Branteghem (K.). — 11 cf. Aesch. Pers. 161. — 12 φθεγγον cor-
 rexi (it. Wackern.). — 16 ἦλθε corr. K. — 21 cf. Stephan.
 Byz. Λυταί: χωρίον Θεσσαλίας, διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσει-
 δῶνα (K.). — 24 κρεμνῶνος corr. K. — 26 Κερκ. παλ. cf. Paus. I,
 39, 3 (K.). — 27 sqq. unus fuit sec. Paus. (I, 38, 5, K.) Πολυ-
 πήμεων ὄνομα, Προκρούστῃς δὲ ἐπίκλησιν; Ovidius autem (v. Ib.
 407 et ad eum locum Ellis.) filium facit Procrusten Polype-

- σφυρανέξέβαλλενπροκο
 πτασάρειονοστυχων
 30 φωτος· ταυταδεδοιχ' οπαιτελειται·
 τιναδ' εμμενποθενανδρατουτον
 λεγει· τινατεστολανεχοντα·
 ποτερασυνπολεμηῖοισο
 πλοισιστρατιαναγονταπολλαν·
 35 ημουνονσυνοπλοισιν
 στιχεινεμπορονδ' αλάταν
 επαλλοδαμίαν
 ἰσχυροντεκαιαλκιμον
 ὠδεκαιθρασυνόστουτων
 40 ανδρωνκαρτερονσθενος
 εσχεν· ηθεοσαντονορμαῖ
 δικασαδῖκοισινοφραμήσεται
 ουγαρραιδιονἀιενερ
 δονταμηντυχεῖνκακωι·
 45 παντ' εντωιδολιχῶιχρονωτελειται·
 δυοσιφωτεμονουσαμαρτεῖν
 λεγει· περιφαιδιμοισιδ' ὠμοισ
 ξιφοσεχειν·

34 στραταν pr., corr. A¹. — 41 εχεν pr., corr. A²? —
 48 nihil unquam amplius in hoc v. fuit.

σφῦραν· ἐξέβαλεν Προκό-
πτας, ἀρείονος τυχῶν

30 φωτός. ταῦτα δέδοιχ' ὅπα τελεῖται.

Τίνα δ' ἔμμεν πόθεν ἄνδρα τοῦτον στρ. γ'

λέγει, τίνα τε στολὰν ἔχοντα;
πότερα σὺν πολεμηῖοις ὅ-
πλοισι στρατιὰν ἄγοντα πολλάν;

35 ἢ μούνον σὺν ὀπάοσιν

στείχειν ἔμπορον οἷ' ἀλάταν

ἐπ' ἀλλοδαμίαν,

— ἰσχυρόν τε καὶ ἄλκιμον

ᾧδε καὶ θρασύν, ὅς <τὸ> τούτων

40 ἀνδρῶν κρατερόν σθένος

ἔσχεν; ἢ θεὸς αὐτὸν ὀρμαῖ,

δίκας ἀδίκοισιν ὄφ' ῥα μῆσεται·

οὐ γὰρ ῥάδιον αἰὲν ἔρ-

δοντα μὴ 'ντυχεῖν κακῶ.

— 45 πάντ' ἐν τῷ δολιχῷ χρόνῳ τελεῖται.

Δύο (F)οι φῶτε μόνους ἀμαρτεῖν στρ. δ'

λέγει, περὶ φαιδίμοισι δ' ὥμοις

ξίφος ἔχειν [ο ο - ο - -].

monis (monent Housman, Ellis). Cf. etiam Robert Herm. 1898, 148 sqq., qui intellegit malleum aut a Polyp. factum aut quo is antea usus erat. Simplicissimum puto post σφ. interpungere (ἐξέβ., προκ. <δ'> ἀρ. τύχην Herw.).

31 cf. V, 86 sqq. — 35 ὀπλοῖσιν (33 sq.) corr. Weil (συννοπαίων Housm., Goligher; συνόπλοῖό νιν Ludw.; ἢ μόνον τ' ἄνοπλόν τέ νιν K.). Eur. Hec. 1148 μόνον σὺν τέκνοισι conf. Weil. — 36 στιχειν corr. K. — ἔμπορον „viatorem“ (Weil). — 39 ὅστε Palmer (K.); vel ὅς τοιούτων ci. K. (τοσοῦτων Platt). — 40 κρατερόν corr. K. — 46 ἀμαρτεῖν K., sed ipse (cum Palmero) Homericum ἀμαρτῇ confert. V. praeterea Herodae mimiamb. ed. Meister p. 857 sq. — 48 de clava aliquid dictum fuisse suspicatur K.; verum B. ne Periphetis quidem, quem occisum

Col. XLI
(XXXVIII)

ξεστουσδεδύ' ενχερεσσ' ακοντας
55 * στιλβειναπολαμνιαν
φοινισσανφλογαπαιδαδ' εμεν
πρωθηβρον· αρηϊωνδ' αθυρματων

50 κήντυκτονκυνεανλακαι
νανκρατοσύπερπυρσοχάιτου·
χιτωναπορφυρεον
στερνοισιτ' αμφικαιούλιον
θεσσαλανχλαμυδ'· ομματαωνδε
* μεμναςθαιπολεμουτεκαι
χαλκεοκτυπουμαχας
60) διξησθαιδεφιλαγλάουσαθανας

XVIII. [XIX.]

Ιω αθηναιοισ

παρεστιμυρι'ακελευθος
αμβροσίωνμελεων
ῶσανπαραπειερίδωνλά
χησιδωραμουσᾶν
5 ἰοβλέφαρόιτεκαι
φερεστέφανοιχαριτες

53 στερνοις recte pr., ι add. A¹. — 55—57 add A³ in marg. superiore. — 59 χαλκεοκτυπου pr., corr. A³. — 60 litt. ιξησθ (pro θ ab initio α fuit) αιδε in spatio quod pr. m. vacuum reliquerat suppl. A³.

XVIII. [XIX.] Inscr. litt. min. a sinistra parte addidit A². — αθηναιοισι sec. 'K.; sed l quod visum est pro coronidis parte habendum (ita et. Ludw.).

ξεστοὺς δὲ δὺ' ἐν χέρεσσ' ἄκοντας
 50 κηῦτυκτον κυνέαν Λάκαι-
 ναν κρατὸς πέρι πυρσοχαίτου·
 χιτῶνα πορφύρεον
 στέρνοις τ' ἄμφι, καὶ οὐλίον
 Θεσσαλὰν χλαμύδ'· ὁμμάτων δὲ
 55 στίλβειν ἔπο Λαμνίαν
 φοίνισσαν φλόγα· παῖδα δ' ἔμμεν
 πρῶθηβον, ἀρηϊῶν δ' ἀθυρμάτων
 μεμνᾶσθαι πολέμου τε καὶ
 χαλκεοκτύπου μάχας·
 60 δίζησθαι δὲ φιλαγλάους Ἀθάνας.

XVIII. [XIX.]

ΙΩ

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

Πάρεστι μυρία κέλευθος
 ἀμβροσίων μελέων,
 ὃς ἂν παρὰ Πιερίδων λά-
 χησι δῶρα Μουσᾶν,
 5 λοβλέφαροί τε καὶ
 φερεστέφανοι Χάριτες

spoliavit ea clava Theseus, mentionem fecit. Velut <τανύακες ἡῦ> Ludw.; rectius de vagina cogitat Robert.

50 κηῦτυκτον K., non recte. (Cf. VIII, 4.) — 51 ὑπερ cor-
 rexī, quamquam rarum est περί c. gen. sensu locali (cf. K.);
 sed etiam κυνέην κρατὸς ὑπερ sine exemplis est. — 52 sq. στέρ-
 νοις τε πορφ. χιτῶν' ἄμφι Wil. Platt bene, nisi quod non est
 alterum iambi initialis in his glyc. exemplum. — 53 στέρνοις
 cum A pr. K. — singulare οὔλιος pro οὔλος. — 56 εμμεν corr.
 K. (cf. V, 144; εἴμεν IX, 48).

XVIII. [XIX.] Ἀθηναίοισι K., v. pag. adv. — 3 πειριδων
 corr. K.

- βάλωσιν αμφιτιμαν
 υμνοισιν· υφαινευεν
 ταισπολυηράτοιστικαινον
 10 ολβίαισαθαναισ
 ευάνετεκηῖαμέριμνα·
 πρεπεισεφερτατανῖμεν
 οδονπαρακαλλιοπασλα
 χῶιδανεξοχονγερασ·
 15 τηναργοσοθῖιππιονλιπουσα
 φευγεχρυσῆ̅α̅βουσ
 ευρυσθενεοσφραδαῖσιφερτάτουδιοσ
 ἱναχουροδοδάκτυλοσκορα·
 ὅτ' αργονομμασιβλεποντα
 20 πάντοθενακαμάτοις
 * μεγιστοῖνάσθακελευσεν
 ἀκοιτοναῦπνονεον
 τακαλλικέρανδάμαλιν
 25 φυλασθεν· ουδεμαασ
 υιοσδυνατ' ουτεκατευ
 φεγγέασαμερασλαθειννιν
 * χρυσοπεπλοσηρα
 Col. XLII ὅυτενυκτασαγ[
 (XXXIX) ειτ' ουνγενετ' ε[

9 καινον] ε super αι adser. A³; sed nihil praeterea correc-
 tum vid.; κλεινὸν voluisse correctorem efficere putat K. —
 15 οτ pr., corr. A³. — ιππειον pr., corr. A³? — 22 om. pr.,
 add. in marg. infer. A³. — 28 ουδε pr., corr. A³? — extr. αγ
 vel απ K.; post est ι (ι, ν etc.). — 29 extr. α K.

- βάλωσιν ἄμφι τιμὰν
 ὕμνοισιν· ὕφαινέ νῦν ἐν
 ταῖς πολυηράτοις τι κλεινὸν
 10 ὀλβίαις Ἀθάναις,
 εὐαίνετε Κηῖα μέριμνα.
 πρέπει σε φερτάταν ἱμεν
 ὁδὸν παρὰ Καλλιόπας λα-
 χοῖσαν ἔξοχον γέρας.
 15 τί ἦν, Ἄργος ὅθ' ἵππιον λιποῦσα
 φεῦγε χρυσέα βοῦς,
 εὐρυσθενέος φραδαῖσι φερτάτου Διός,
 Ἰνάχου ῥοδοδάκτυλος κόρα;
 ὅτ' Ἄργον ὄμμασι βλέποντα ἀντ.
 20 πάντοθεν ἀκαμάτοις
 μεγιστοάνασσα κέλευσε
 χρυσόπεπλος Ἥρα
 ἄκοιτον ἄϋπνον ἐόν-
 τα καλλικέραν δάμαλιν
 25 φυλάσσειν· οὐδὲ Μαίης
 νιὸς δύνατ' οὔτε κατ' εὐ-
 φεγγέας ἀμέρας λαθεῖν νιν
 οὔτε νύκτας ἀγ[νάς.
 εἴτ' οὖν γένετ' [- υ - υ - -

9 κλεινὸν K., v. pag. adv. Non exstat καινόν (A pr.) nisi ap. Atticos. Cf. K. — 11 μέριμνα significatione h. l. non multum distat a μοῦσα, mens carminibus pangendis intenta. — 15 τί ἦν editori Britanno utique corruptum vid., et propter numeros (-υ est in v. 33) et propter sensum; mihi (ut Wil. Cr.) res parum explorata est. Cf. XIV, 47, et propter hiatum Kühner-Blass I³, I, 196. (Γέρας τιεν [inf.] Marindin; γ. τῖον. Ludw.; γ. εἴ τιν'. Housm.). — 21 κέλευσεν corr. Platt. — 24 cf. ὑπικέραν XV, 22 (K.). — 28 ἀγνάς Jebb, Sandys. — 29 sqq. vid. disiunctio esse: εἴτ' οὖν (cf. e. gr. Pind. P. IV, 78. Ol. VI, 52) — ἦ ῥα (in altero membro

- 30 ποδαρχέ' αγγελο[
 κτανεῖντοτ[
 ομβριμοσπόρου[
 ἄργον· ἤρακα[
 ἀσπετοιμερίμν[
 35 ἡπειερίδεδφυτευ[
καδεωνανάπανσ[
 εμοιμενονν
 ἀσφαλεστατονᾶπρ[
 ἐπειπαρανθεμῶ[
 40 νειλοναφικετ' ο[
 ἰωφερουσαπαιδ[
 επαφον· ενθανι[
 λινοστόλωνπρ[
 υπερόχωιβρύοντ[
 45 μεγισταντεθνα[
 οθενκαιαγανορί[
 ενεπταπύλοι[
 καδμοσσεμέλ[
 ᾶτονορσιβάκχα[

32 οβριμοσπ pr., μ add. A³. — extr. post ν T ut vid. —
 38 ᾶπε K.; post num I? — 42 ενθενι pr.; corr. A³? — 43 αινοστό-
 λων K. — 48 καδος pr., μ add. A³. — inter σε et μελ largum
 spatium, linea transversa expletum. Cf. XII, 156.

- 30 ποδαρχέ' ἄγγελο[ν Διὸς
 κτανεῖν τὸ τ[υ _ υ υ _ ν Γᾶς
 ὀβριμοσπόρου τ[έκος
 "Αργον· ἦ ῥα καὶ [_ υ _ υ _ υ
 ἄσπετοι μερίμν[_
 35 ἦ Περίδες φύτευ[σαν _ υ _ υ υ
 καδέων ἀνάπυσ[ιν _ υ υ·
 ἔμοι μὲν οὖν
 ἀσφαλέστατον ἄ[.....
 ἐπεὶ παρ' ἀνθεμῶ[δεα
 40 Νεῖλον ἀφίκετ' ο[.....
 Ἴω φέρουσα παῖδ[α...
 "Επαφον· ἔνθα νι[ν...
 λινοστολῶν πρύ[τανιν..
 ὑπερόχῳ βρύνον[α...
 45 μεγίσταν τε θνα[τ.....
 ὄθεν καὶ Ἀγανορι[δας
 ἐν ἑπταπύλοισ[ι Θήβαις
 Κάδμος Σεμέλ[αν φύτευσεν,
 ἃ τὸν ὀρσιβάκχαν

ἐπ.

circumflexus legitimus est sec. grammaticos, La Roche, Hom. Textkr. 265 sq.) — ἦ (35); tum 37 sqq. poeta missis his dubitationibus ad ultima fata Ius, quae indubia sunt, transit. (Εἴτ' οὖν Jebb K.) — 29 velut ἐ[ν χρόνου τελευτᾷ.

30 Jebb (K.). — 31 sq. Bl. (τότε Γᾶς ὑπέροπλον. τέκος Jebb). — 32 ὀβρ. (A pr.) K. — 33 sq. ἐς τέλος σφ' ἔτειρον ἄσπετοι μέριμναι (hoc contra chartam) Jebb. — 35 sqq. ἀδύμῳ μέλει — ὁμασιν Jebb; Ἰνάχου κόρα — ἀμέραν Wil. — 38 ἄπερ εἰλικρινῇ λέγειν Jebb, ἄπερ ἐκράνθη λ. Wil. — 39 cf. δονακώδεα N. frg. 30 (K.). — 40 οἰστοπλήξ; — 41 παῖδ' ὑπὸ κόλποις Jebb. — 42 velut νιν τέκ' ἀνδρῶν. — 43 λινόστολοι (non αἰν. ut K.) sunt Aegyptii sacerdotes, cf. Plut. de Is. et Osir. 3 (352 C) al. — 44 velut βρύνοντα τιμᾷ. — 46 ὄθεν „e cuius genere“. — Ἀγανοριδας Bl. (et. Wil.). — 47 sq. Jebb.

50 *τικτεδιονυσον*[
)καιχορωνστεφα[

XIX. [XX.]

Ιδασ λακεδαιμονιοις

σπαρτιαποτεν[
ξανθαῖλακεδα[
τοιονδεμελοσκ[
οτ' αγετοκαλλιπα[
5 *κορανθρα**συκαρ*[
*μάρπησσαν*ῖοτ[
φυγωνθανατουτ[
αναξίαλοσποσι[
ιππουστέοιισαν[
10 *πλευρων' εσεῦκτ*[
χρυσάσπιδοσυιο[

50 *διονυσον* K. recte ut vid., quod ad chartam attinet.

XIX. Inscr. litteris min. a sinistra parte add. A². — 6 *ιοτ* aut *ιον* (K.), sed non *ιοπ*. — 8 *πασι* pr., *ποσι* A²? — ad hoc carmen referendum vid. schol. Pind. Isthm. 4, 92 (frg. 61 Bgk.): *ιδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι* (Pind.) *τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θράκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Εὐήνον ἐπὶ τῶν τῆς Μαρπήσεως (Heyne pro Μαρσίππης) μνηστήρων· οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.*

50 *τίκτε Δῖον νῖον*
καὶ χορῶν στεφα[.....]

XIX.

ΙΔΑΣ

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ.

Σπάρτα ποτ' ἐν [....]
ξανθαὶ Λακεδαίμον[...]
τοιόνδε μέλος κ[.....]
ὅτ' ἄγρετο καλλιπάρ[ραον]
5 *κόραν θρασυκάρ[διος Ἰδας]*
Μάρπησσαν ἰοτ[ρόφου παρ ποταμοῦ,
φυγῶν θανάτου [.....]
ἀναξιάλος Ποσειδᾶν....
ἵππους τέ (F)οὶ ἴσαν[έμους]
10 *Πλευρῶν' ἐς ἐϋκτ[....]*
χρυσάσπιδος νιδ[ς Ἄρηος]
(desunt reliqua.)

50 *Δῖον νῖον* Bl., cf. pag. adv. — 51 *στεφα[νηφόρων ἄνα-*
κτα bene Wil.

XIX. 1 velut *ἐὺρυχόρω* (Pind. N. X, 52), ut et. Rossb. Wil.
al. — 2 non recte *ξανθαὶ* K. — *ξανθαὶ Λ-ων τοι. μ. κόραι*
ἄδον Wil. — 4 aut *καλλίπαχυν* (K.). — 5 ci. K. — 6 sq. *M.*
ἰόπλοκον (sed v. pag. adv.), *αἶσαν φ. θ. μέλαιναν* Sandys. —
7 sq. fort. *θανάτου τελευτάν, ἐπεὶ | ἄν. Π. ἄρηγεν.* — 9 *ἰσανέ-*
μους ci. K. Velut *πόρεν, ταί νιν Πλ. ἐς ἐϋκτιμέναν* (K.) *πόρεν-*
σαν. ἦ μὰν —. — 11 *νῖον Ἄρηος* (de Eueno) Sandys.

* * *

(Col. XLIV?)

]δ᾿άνιονω[
]ινέεστροι[
]νφορεῦν[
].οφουπο[
 (desunt reliqua.)

Col. XLIV, frg. 2 K. Spatium vacuum quod est supra v. 1
 paginam summam indicat. — 4 οφεγγ K.

[XX. ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ?]

* * *

Ποσει]δάνιον ὦ[ς
 Μαντ]ινέες τριό[δοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν
 ἀσπίσι]ν φορεῦν[τες.
 ἀφ' ἱπποτρ]όφου πό[λιος. . .

* * *

XX. Idan exceperit *Κασσάνδρα* (v. praef. p. VI); ad id autem carmen hoc fragmentum praeter chartam etiam a schol. Pind. Ol. XI, 83 (frg. 41 Bgk.) servatum commode rettuleris. Verba scholiastae sunt: ὁ Δίδυμος — τὴν Μαντινέαν φησὶν ἱερὰν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Β. λέγοντα οὕτως: Ποσειδάνιον (Gott. Vrat. D pro -όνιον) . . φορεῦντες. — 1 ὦς] praecesserit οὐχ ὀρεῖς vel tale quid, cf. Hor. Carm. I, 15, quod carmen e Bacch. expressum esse testatur Porphyrio, v. infra frg. 9. — 2 Μαντινεῖς schol. (-έες ci. Bgk.). — χαλκοδαιδάλοις Vat. — 3 ἀσπίσι schol. (-ιν Neue). — 4 supplevi, cf. X, 114; Pind. Ol. X, 69 sq. — frg. 8 et 32, quae ad idem carmen referenda videntur, v. infra.

FRAGMENTA CHARTAE

QUIBUS CERTUS LOCUS ASSIGNARI NON POTUIT.

I (6 K.)

]ξειδεσ[
]ενυφαι[
]ουσ·ἵνακ[
]γάιᾱσῖσθμι[ας
 5]νευβουλου[
]βροννηροξ[
]νάσοιότ' ευ[
]ᾱν· ενθ[

II (7 K.)

]ιοραγων[
]τανλιπα[

Frg. 1 K. v. c. I c. — 2 v. c. XX. — 3 et 4 v. VIII, 89 sqq.
 — 5 v. I a.

I. Fort. in I circa principium locum habuit, cum et Isthmus (4) et ut vid. *νᾱσος Εὐξαντίς* (7) i. e. Ceos commemoretur. Numeris tamen carminis I *νάσοιό τ' Εὐξαντιαδᾶν* (vel similia) non facile aptantur: nisi sumpsit sibi poeta in str. v. 1 sq. eandem licentiam quam in ep. v. 3 videmus, ditrochaei pro choriambo ponendi (cf. I d 32). Ex hac ratione v. 7 erit primus antistrophae α', et congruunt cetera. Si autem cum K. versum 6 primum antistrophae feceris, eius v. secundus tertiusque vocem *Εὐξαντιαδᾶν* inter se partientur, cum secundum str. ζ' (d 2) v. secundus ancipitem syllabam extremam habeat, quae periodi clausulam indicet. — 1 *Πι|ξειδεσ,αι?* ut vid. (it. Cr. Headlam). — 2 *ι* a corr. Cf. *ὑφαίρειν* (*ὑμρους* sim.) V, 9. XVIII, 8. — 5 extr. post Υ *ι*, i. c. Π vel N sim. — 6 *ρηξέ* K.

II. Color habitusque idem fere atque in reliquiis col. XV; vid. igitur carminis VII. esse fragmentum. — 1 *ν* vel *μ*.

]ναισεπα[
 πα]ιδασελλᾱ[νων
 5 πο]λναμπελ[
]ατονῦμν[
]ηνοσενκ[
]περάνιπ[
]π[

III (8 K.)

]αριν[

IV (9 K.)

]τιοσκεαο

V (12 K.)

]εχαιρολαν[
]ενονενσεβ[
]ρωιδαν[ατον]δ[
]ιπατριδοσ·[
 5]νεοκριτο[
]άτεκνον[

5 πολνάμπ. (VI, 6) Nairn.

III. spatium vacuum supra hunc v.; summae igitur alicuius pag. fuisse videtur.

IV. spat. vac. et post κεαο et supra hunc v.; summae igitur alicuius pag. hoc quoque fuerit.

Frg. 10 K. v. VIII, 90 sqq.; 11 v. XIII, 40 sqq.

V. Hoc quoque frg. pag. XV fuisse vid. (cf. ad II) et ad carmen VII pertinere. Male adhaesit a super. parte alterum, in quo sunt litt. τω et ante eas spat. vacuum. — 1 ante ε τ vel γ (K.). Videtur nomen proprium esse Χαιρόλας. — 3 ante Δ nunc l.

Frg. 13 K. v. c. I b.

VI (14 K.)

]λμo[
]θε.[
]δινειν[

VII (28 + 40 K.)

]ε̄αι
]
 ε|ν^lοτα[ν
]υ|νευ[
]ασ|

VIII (29 K.)

]έκατι

IX (30 K.)

]ισ

VI. Color similis atque in carm. I b; itaque hoc quoque carminis I fuerit. — 1 λ vel α. — 3 δ vel α; extrema litt. valde incerta est.

Frg. 15 K. v. I c 22 sqq.; 16 v. I b 11 sq., c 28 sq.; 17 v. VII, 47 sqq.; 18 v. XII, 109 sqq.; 19 v. IV, 11 sq.; 20 v. VIII, 72 sq.; 21 v. III, 69 sqq.; 22 v. IV, 7 sqq.; 23 v. IX, 1 sqq.; 24 v. I c 25; 25 K. v. III, 51 sq.; 26 v. ibd. 53; 27 v. XIV, 48 sq.

VII. Hoc quoque similis coloris est. Coniuuxi cum 28 K. parvulum 40 K., non adversante K.; litt. N v. 3. 4 partes sunt in 40, alterae partes in 28. (Antea idem frg. 40 in c. III, 5 sqq. init. locum habuisse putavi; sed refragatur K., negans αλ pro ασ in v. 3 agnosci posse.) Versibus 1. 2 fortasse adiungas frg. XIII (39 K.), quod prorsus similis habitus est atque 40; sed incerta res est.

VIII. Supra est largum spatium vacuum; etiam infra paulum spatii.

IX. Spatium vacuum infra porrigitur.

X (31 K.)

]α[
] [
]ω[
] [
 5] [
]άμ[
]λò[

XI (33 K.)

]υβρ[

XII (36 K.)

]ιναυβροτο[
]λέων

XIII (39 K.)

]εμ[
]τειω[

X. Est valde detritum. Putavi ad III referri posse (vv. 6 sq. vid III, 70 sq.), sed obstant accentus.

Frg. 31 K. v. III, 70 sq.; 32 K. v. VIII, 55.

XI. Supra spatium vacuum est. Ἰβρις? βαρύβρομος? (K.).

Frg. 34 K. v. 1 c extr.; frg. 35 v. VIII, 20.

XII. 1 init. ι vel υ; fort. ξινὰν βροτο[ις vel βροτο|ις (v. frg. IX), cf. IX, 12. Ad pag. XXV referas (c. XII ep. α', 1—2).

Frg. 37 K. v. XII, 209 sqq.; 38 male e duobus coniunctum est: 38 a v. III, 1 sqq., 38 b v. XII, 125 sqq.

FRAGMENTA

APUD SCRIPTORES VETERES SERVATA.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [4.]

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν
κέρδος ἀνθρώπων βιάται.

ΤΜΝΟΙ.

2. [11.]

Αἰαῖ τέκος ἀμέτερον,
μείζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

1. Stob. Flor. 10, 14: Βακχυλίδον Ἐπινίκων.

Non recepi frg. 5 Bgk. ap. schol. Aristid. T. III, p. 317: ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι (τὸ ἄρμα) ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχήν. B. γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας, ὑμνήσαντες καὶ πλείστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον (C, sed παρέσχον ὑπόνοιαν BD), ὡς Σικελιώται προῖτοι ἄρμα ἐξεύρον (Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν ἐξευρεῖν BD). Talia dicere non potuit qui vel Homeri meminisset; Pindarus quid re vera dixerit v. frg. 106 Bgk.

2. Stob. Flor. 122, 1: B. Ὑμνων. — ἀφθέγκτοισιν ut ἀφωνήτῳ ἔχει Pind. P. IV, 237.

Hymnos Bacchylidis commemorat Menander IX, 140 Walz (p. 35 ed. Christ): (οἱ ἀποπεμπτικοί) ἐπιλέγονται ἀποδημίας θεῶν νομιζομέναις ἢ γινομέναις· οἷον Ἀπόλλωνος ἀποδημίας τινὲς ὀνομάζονται παρὰ Δηλίοις καὶ Μιλησίοις, καὶ Ἀρτέμιδος παρὰ Ἀργείοις· εἰσὶ τοίνυν καὶ τῷ B. ὕμνοι ἀποπεμπτικοί, κτῆ., cf. ibd. p. 132 (32).

3. [12.]

Schol. Aristoph. Ach. 47: τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν Ὑμνων.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

4. [13.]

Strophae.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodi. (?)

* * *

— — — — —

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰρήνην μεγάλην ἐπ.
 πλοῦτον μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα, στρ.
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
 θεοῖσιν αἰθεσθαι βοῶν ξανθᾶ φλογὶ
 5 μηρὶ εὐτρίχων τε μήλων,

4. Stobaeus Flor. 55, 3: Βακχυλίδου Παιάνων. In strophas discipuli Mus. Rhen. XXXII, 460. Facillimo autem negotio epodi ultimus qui vid. versus ad stropharum ultimi mensuram revocabitur (μέγαν τε v. infr.; μεγίστα, μεγανχῆ), si id omnino opus est; nam — — — — — = — — — — —, cf. Praef. p. XXXVI. — 1 τε (cf. nunc XII, 129) om. Steph., τοι mal. Bergk. — εἰρήνην Stob. — μέγαν mal. Bgk., μέγαν τε Hartung. — 2 πλοῦτον καὶ μελ. (om. τ') Stob.; em. Boeckh. — ἀοιδῶν Stob., em. Boeckh. — 4 αἰθεσθαι L. Dindorf, Schneidew.: ἔθεσθε (αἰθετα Leopardus). — 5 μηρῶν (μηρίταν, μεριταν) εὐτρ. codd.; μῆρα (Buttm.) τανντρίχων (L. Ddf., Schneidew.) Bergk. Videntur duae antiquitatis lectiones traditae esse: μηρ(ι)α τανντρ. et μηριεντρ.; soluta autem thesis parum cum Bacch. convenit, praef. p. XXXVI.

- γυμνασίῳν τε νέοις
 αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
 ἐν δὲ σιδαροδέτοις
 πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
 10 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεα τ' ἀμφάκεα ἀντ.
 δάμναται - - - εὐρώς.
 χαλκεῶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος,
 οὐδὲ συλᾶται μελίφ'ρων
 ὕπ'νος ἀπὸ β'λεφάρων,
 15 ἀῶς ὃς θάλλει κέαρ.
 συμποσίῳν δ' ἐρατῶν
 βρίθοντ' ἀγνιαί, παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.

5. [14.]

Ἴτερος ἐξ ἐτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν.
 οὐδὲ γὰρ ῥᾶστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας
 ἐξευρεῖν.

6. [15.]

Zenob. Prov. II, 36: Ἀρκτου παρούσης ἵχνη
 μὴ ζήτει. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροι-
 μία· μέμνηται δὲ αὐτῆς B. ἐν Παιᾶσιν.

vv. 8—14 sine auctoris nomine aff. Plut. Num. 20. — 9 ὄρ-
 παξιν vel ἔρπ. codd. Stobaei. — αἰθᾶν] ἐνθαδ' vel ἐνθάδ' codd.
 Plutarchi (sed αἰθᾶν (δ') ap. eund. Stephan.). — ἀραχνᾶν] non
 est opus ut corrigatur; cf. praef. p. XXXVII. — ἱστοὶ πέλ.] pro
 his ἔργα Plut.; pergens καὶ „εὐρώς δάμναται ἔγχεά τε κτέ.“ —
 πλέκονται ci. Ursinus; cf. nunc IX, 38. — 10 ἀμφήκεα Plut. —
 11 εὐρώς om. Stob.; Plut. hab. εὐρώς δάμν. alieno loco, v. supra.
 — 12 χαλκεῶν Stob. — οὐκ ἔστι (Bgk.) ap. Plut. meliores: οὐ-
 κέτι. — 15 ἀῶς scripsi (cf. Eurip. Rhés, 554 sqq. Pind. P. IX,
 23 sq.): ἄμος (ἄμος), unde ἀμὸν Heyne. — 17 φλέγοντι ci. Bgk.,
 vix recte, cf. praef. p. XXIII.

5. Clem. Alex. Strom. V, 687: Ἴτερος δὲ ἐξ . . . νῦν, φησὶ
 B. ἐν τοῖς Παιᾶσιν· οὐδὲ γὰρ κτέ. (inde ab οὐδὲ et. Theodoret.
 Therap. I, 14, 36).

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

7. [16.]

Schol. Pind. Pyth. I, 100: *Ταύτη τῇ ἱστορίᾳ καὶ Β. συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἑλλήνες ἐκ Ἀθήνων μετεστείλαντο τὸν Φιλοκλήτην Ἐλένου μαντευσαμένου· εἴμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὸ Ἴλιον.* Fuerit igitur dithyrambus *Φιλοκλήτης*.

(8. [18.]

Serv. Verg. Aen. XI, 93: *Versis Arcades armis] Lugentum more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant, scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris polluerentur aspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in dithyrambis dicit.)*

*9. [32.]

Servius ad Verg. Aen. II, 201: „Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius vel de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit.“ Fuerit dithyrambus *Λαοκόων*, sicut fuit traegodia Sophoclis.

7. Cf. Sophoclis Philocteta, quae fabula eiusdem plane argumenti est.

8. Non omisi, quamvis cum Neuio putem ad frg. chart. p. 146 sq. (*Κασσάνδρα*) pertinere. Nam Servii „sicut habuisse Arcades“ referenda ad illa „propter numina illic depicta“; Arcadum autem mos ideo memoratur Bacchylidesque eius testis advocatur, quoniam eidem apud Vergilium quoque inducuntur.

9. Cf. Robert Bild u. Lied p. 192 sqq.

*10. [56.]

Schol. II. M 292: *Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠρώσθη, καὶ κατελθὼν ἥλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἰθ' οὕτω συνώκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνῃ τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἑσιόδῳ καὶ Βακχylίδῃ. Fuerit dithyrambus Εὐρώπη, sicut Simonidis fuit, v. frg. 28 Bgk.*

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

11. [19.]

*Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῇ δύναται
διατελεῖν βίον· ὅς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί,
τὸ δὲ παρ' ἁμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
5 ἔον ἰάπτεται
κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.*

11. Stob. Flor. 108, 26: *Βακχylίδου προσοδίων* (προσῳδίων cod.); v. 1—3 *βίον* et. 1, 12 Hense (9 M.) et Apostol. VI, 55 sq. — *μία* δὲ (Neue) Bgk.; *βροτοῖς* Bgk. — 2 sq. *διατ. δύν. βίον* Bgk. — 3 *ὅς* Grotius: *οἷς*. — *μυρία* <ν> *μεν* <οινάν> Bgk. — *τὸ δὲ παρὸμαρτε νύκτα* codd., em. Grotius (nisi quod τόδε et ἡμάρ); *τὸ δὲ πᾶν ἡμάρ τε καὶ* Stephan. — *ἔον ἰάπτ.* Grot. pro *αοι* ἄπτεται. Est dubia emendatio (αἰέν i. Boeckh; *αοι* om. Gesn., *δάπτεται* bene Steph.). — *ἄκαρπῶτον* Bgk.

12. [20.]

Τί γὰρ ἐλαφ' ῥόν ἔτ' ἐστὶν ἄπ' ῥακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

13. [21.]

Πάντεσσι θνατοῖσι δαί-
μων ἐπέταξε πόρους ἄλλοισιν ἄλλους.

ΤΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

14. [22.]

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν, ἀν-
δρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε
παγκρατῆς ἐλέγχει ἀλά-
θεια

12. Stob. Flor. 108, 49: Βακχυλίδου προσοδίων (προσφωδιῶν cod.). Est ex eodem carmine atque superius (Neue, Bgk.). — ἔτ' ἔστ' codd.

13. Stob. Flor. 118, 25: Βακχυλίδου προσοδίων (προσφωδιῶν cod.).

14. Stob. Flor. 11, 19 Hense (7 M.): Βακχυλίδου Τπορχημάτων, et in gemma ap. Caylum Rec. d' Ant. T. V, tab. 50, 4 (sine auctoris nomine). — 1 γὰρ om. L, μὲν γὰρ om. gemma. — 2 valde placet quod Bgk. cum hoc v. coniunxit frg. 33: χρυσόν βροτῶν γνῶμαισι μανύει καθαρόν. — 3 sq. σοφίαν τε (τε om. L) παγκρατῆς L Brux. Salmas.: σοφία τε παγκρ. τ' (et. gemma). — 4 ἀλήθεια fere traditur (-ά- Bgk.); παγκρ. ἀλήθεια (sine auctoris nomine) schol. Il. II, 57; π. ἢ ἀλ. L (om. ἐλ.), π. ἀλ. Brux. (om. ἐλ.), π. τελέθει ἀλ. S. — frg. ap. Stob. 11, 20 H. (2 M.), quod in L hoc ipsum subsequitur: Ὀλυμπιάδος Ἀλάθεια θεῶν (βροτῶν ci. Bgk.) ὁμόπολις, μόνα (Mein. pro -η) θεοῖς συνδιατωμένα, ad Bacchylidem referendum esse ci. Bgk., lemma per-versum inde ortum suspicatus, quod olim Pindari locus Ol. X, 53 sqq. (65 sqq.) hic exstiterit; idem Bücheler cum 14 coniunxit: ἀλάθει Ὀλυμπιάδος, ἀλάθεια κτέ.

15. [23.]

Οὐχ ἐδρᾶς ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς,
 ἀλλὰ χρουσαίγιδος Ἰτωνίας
 χορὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλ-
 θόντας ἀβ' ῥόν τι δεῖξαι ~

*16. [31.]

ᾠ περικ' λειτὲ Δᾶλ', ἀγνοήσειν μὲν οὐ σ' ἔλλπομαι.

ΕΡΩΤΙΚΑ (ΠΑΡΟΙΝΙΑ).

17. [24.]

..... εὖτε
 τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἦσι
 τοῖσδε τοῖς νεανίαις
 λευκὸν ἀντεῖνασα πῆχυν.

15. Dionys. Comp. verb. c. 25: παρὰ B.; Keil Anal. gramm. 7, 21: *φιλεῖ δὲ τὰ ὑπορχήματα τούτῳ τῷ ποδὶ καταμετρεῖσθαι, οἶον Οὐχ . . . ἀμβολᾶς* (eodem exordio utuntur Ath. XIV, 631 C. Ael. H. A. VI, 1. Luc. Scyth. c. 14. Achill. Tat. V, 12). — *Ἰτωνίας*] cf. Lactant. ad Stat. Theb. VII, 330 (et ad II, 721). — *deest in fine velut μέλος.*

16. huc rettuli cum Neuio propter grammaticum Keilii, cf. ad 15; eidem enim sunt numeri paeonici. Aff. Hephaest. 76: *καὶ ὅλα ἄσματα κρητικά συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ, ὧ κτέ.* — *δ' ἄλλ'* cold., quod emendavi; male Bgk. *ὦ Περι- κλειτε, τᾶλλ'.* Ad sententiam cf. V, 3. Est exordium carminis Delum missi; cf. schol. Callim. in Del. v. 28: *εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχώσωσιν ἀοιδαί*] *Αἰ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου* (frg. 57 Bgk.).

Παροίνια Bacchylidis a nullo veterum commemorantur; quae vid. eius generis fragmenta cum Ἑρωτικοῖς coniunxi.

17. Ath. XV, 667 C. B. *ἐν Ἑρωτικοῖς*, cf. XI, 782 E (epitom.): *καὶ Βακχυλίδης.* — 3 *τοῖσδε* om. epit. XI. — 4 *ἐντείνουσα* epit. XI.

*18. [25.]

Ἡ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ὄραϊς.

*19. [26.]

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μούνο
παρὰ τὴν φίλην γυναικα φεύγεις.

*20. [27.]

Strophae.

— — υ υ — υ υ — υ — υ — —
— υ υ — υ υ — υ — υ — —
— υ υ — υ υ — — — υ — —
— υ — — — υ — — — υ —

(ὅταν) γλυκεῖ ἀνάγκα

σενομενᾶν κυλίκων θάληησι θυμόν,

Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας,

18. 19 affert Hephaestio p. 130 (73 Westph.) ut exempla ἐπιφθεγματικῶν, quae dicit (ex Westphalii emendatione) eo ab ἐφηνίοις differre, quod ad sententiam ipsam aliquid conferant, cum ἐφύμνια singulis strophis adiecta (velut Ἰήϊε Παιάν) ad sensum plane supervacanea sint. Tum post definitionem ἐπιφθεγματικῶν: οἶον τὸ Βακχυλίδον· ἦ κτέ. — ἐραῖς Ursinus (Bgk. al.) fort. recte (ὄραϊς Steph.).

19. Heph. l. c. καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ· σὺ κτέ. Numeri paene eidem sunt atque in principio carm. VI. — μόνον cod. M.

20. Epitome Athenaei II, 39 E διὸ Β. φησὶ κτέ. Inter singulos stropharum versus non vid. esse hiatui neque syllabae ancipiti locus. — Cf. Pindari frg. 124 + 218. — 1 θάληησι (2) coniunctivus est, cf. λάχησι XVIII, 3 sq.; Bergk. ad Ibyc. frg. 7. 9; itaque deest ante frg. particula temporalis (ἀνίκα est ap. Pind. l. c.). V. Mus. Rhen. XXIX, 157 sq. — 2 σενομένα C, γενομένα E; σενομένα ἢ Herwerden, ἐσσομενᾶν Bgk. (id. antea νεισσομενᾶν coll. Phocyl. fr. 11); praetuli σενομενᾶν. — 3 κύπριδος ἐλπὶς δ' αἰθύσσει (δ' ἐνθύσσει E) CE: corr. Erfurdt (Κύπρις ὥς· ἐλπ. γὰρ αἰθ. Bgk.). Scripsi διαιθύσσει.

- ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις. στρ. β'
 5 ἀνδράσι δ' ὑποτάτω πέμπει μερίμνας·
 αὐτίκα μὲν πολίων κρήδεμνα λύνει,
 πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·
 χρυσῶ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἴκοι· στρ. γ'
 πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα <πόντον>
 10 νᾶες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου μεριστον
 πλοῦτον· ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.

*21. [28.]

Strophae. (?)

— υ — υ — υ — υ — υ — υ — υ — υ
 — υ — υ — υ — υ — υ — υ — υ — υ
 — υ — υ — υ — υ — υ — υ — υ — υ

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε ᾠδὴς,
 οὔτε πορφύρεοι τάπητες,
 ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
 Μοῦσά τε γ' ἑλκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
 ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

4 ἀναμιν. CE (ἀμμιγνυμένας Neue). — 6 ex αὐτάς μὲν (ita C; αὐτὴ μὲν E) facile elicitur αὐτά· ὁ; sed quo id referendum sit, latet. Αὐτίχ' ὁ μὲν Bgk., αὐτίκα μὲν Kaibel. — πολίων ci. Bgk.: πόλεων. — κρήδεμνα Erfurdt, κράδ. ci. Bgk.: κρήδεμνον. — 9 αἰγλάεντα Bgk.: αἰγλήεντα. — πόντον add. Erf. (καρπὸν Bgk.). — 10 νᾶες Bgk.: νῆες. — ἀπ' Musur.: ἐπ' CE.

21. Ath. XI, 500 B: μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν (-τίων Kaibel) σκύφων B. ἐν τοῦτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκύρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξένια (Bgk. pro ξενία). Οὐ κτέ. Videntur exigui carminis exiguae strophae fuisse; ad Paroenia rettulit Neue.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

22. [33.]

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν,
τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον, ὧδε δ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν
δαΐτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι

5 φῶτες.

23. [34.]

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν
νούσων εἶδιν καὶ ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἔκελοι.

24. [36.]

Θνατοῖσι δ' οὐκ ἀνθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄγναμπος Ἄρης
οὔτε πάμφθερσις στάσις,

22. Athen. V, 178 B: B. δὲ περὶ Ἡρακλέους (περὶ τοῦ Κήνκος A, corr. Schweigh.) λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήνκος οἶκον, φησὶν· Ἔστα κτέ. — 1 ἔστα Neue: ἔστη. — 2 ἔντυον Neue: ἔντυνον A. — ἔφα Neue: ἔφασ'. — de proverbii formis duabus cf. Ath. ibd.: αὐτ. δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν κτέ. et αὐτ. ἀγαθοὶ δειλῶν κτέ.; Zenob. II, 19: αὐτ. δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν κτέ.] οὕτως ὁ Βακχυλίδης (Bgk. ex cod. Milleri Misc. 350 pro Ἡράκλειτος) ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήνκος τοῦ Τραχυνίου καὶ οὕτως εἰπόντος.

23. Clem. Al. Strom. V, 715: ἀκούσωμεν οὖν πάλιν Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λόγοντος· Οἱ κτέ. (it. Euseb. Praep. eu. XIII, 679). — ἀδμᾶτες Boeckh: ἀδμητες. — ἀεικελιᾶν Neue: ἀεὶ καὶ λίαν Cl., ἀεικελίαν Euseb. — 2 ἄνατοι Schaefer: ἀνάιτιοι (ἄνατοι τ' deletο εἰσὶν Neue). Εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι Bergk. — 3 ἔκελοι Euseb.

24. Stob. Ecl. Phys. I, 5, 3: Βακχυλίδου. — 1 θνατοῖσι Neue: θνητοῖς. — 2 ὄλβος F: ὄλβος τ' P. — ἄγναμπος aliquando Bgk., cf. nunc VIII, 73: ἀκαμπος. — 3 πάμφθερσις (πάνφθερσις P) adiect. gen. fem. ex compositis quale est φθερσιγενής formatum vid.

ἀλλ' ἐπιχρίμπει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν
5 γαῖαν ἅ πάνδωρος αἶσα.

25. [3.]

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιορκότατον
γῆρας ἰκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δῦα.

26. [35.]

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

27. [37.]

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

28. [7.]

Ὡ Πέλοπος λιπαρᾶς
νάσον θεόδματοι πύλαι.

5 γαῖαν Boeckh: γᾶν.

25. Clem. Al. Str. VI, 745: Βακχylίδον τε εἰρηκότος· Παύροις κτέ. Ad epinicia rettulit Bgk. — 1 παύροις Steph.: παρ' οἷσι. — θνατῶν Neue: θνητῶν. — δαίμων ἔδωκεν Neue (ὁ δ. ἔδ. Ursin.): τῷ δαίμονι δῶκεν. Cf. 13, et nunc δαίμων ἔδωκεν VIII, 26. — 2 πράσσοντας Sylb.: cod. Par. πράσσοντα. — 3 cf. Hesych. πρὶν ἐγκύρσαι· πρὶν πλησιάζει τῆς κακοπαθείας.

26. Clem. Al. Paedag. III, 310: οὐ γὰρ ὁ φ. βρ. φ. λόγον, ἔσται (ἔσσετ' tres libri) λόγος σοφία (σοφίας unus), ὥς φησι B. Verba ἔσται λόγος (quae ex -εντα λόγον corrupta vid.) del. Neue. Numeri sunt carminis XIV, str. 2. 3, id quod observavit G. F. Hill (indicavit mihi K.).

27. Plut. Num. c. 4: εἰ δὲ λ. (λέγοι C) τ. ἄ., κατὰ Βακχylίδην, πλ. κ. Prima εἰ . . ἄλλως Plutarcho tribuit Sintenis, duxit Bgk.

28. Schol. Pind. Ol. XIII, 1: πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον, διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στείλλομένοις. Βακχylίδης· Ὡ κτέ. Ad epinicia rettulit Bgk.; fuerunt fort. carminis I, v. str. v. 5 sq., epod. v 6 sq.

29. [38.]

Μελαγκευθὲς εἶδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

30. [39.]

*Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν
καὶ δονακῶδεα Νεῖλον.*

31. [40.]

*Ἐκάτα δαῖδοφόρε, Νυκτὸς
μεγαλοκόλπου θυγάτηρ.*

32. [42.]

Ἀβρότῃτι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.

29. Etym. M. 296, 1, Bachm. Anecd. I, 208, 13, Cram. Anecd. Par. IV, 168, 30, schol. II. E, 449, Apostol. III, 37, Suid. εἶδ.: εἶδωλον· — σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος, σκιά τις ἀεροειδής, ὡς καὶ Βακχλίδης κτέ. — μελαγκευθὲς Neue: μελαγκεθὲς, sed schol. II., Apostol., Suid. μελαμπαφὲς (μελαμπαφὲς Suidae V, unde μελαμπαφὲς s. -φαὲς [cf. nunc III, 13] ci. Bernh.). III, 55 vel μελαμβρι]θὲς vel μελαγκευ]θὲς fuisse vid. Fort. ad Cassandram (v. supra p. 146 sq.) haec referenda.

30. Athen. I, 20 D: Μέμφιν . . ., περὶ ἧς B. φησί κτέ. — τὰν Neue: τήν.

31. Schol. Ap. Rh. III, 467: B. δὲ Νυκτὸς φησιν αὐτὴν (Hecaten) θυγατέρα· Ἐκάτα κτέ. — δαδοφ. Ursin. (Bgk.). — μελανοκόλπου Ursin. (Bgk.). — Sec. Weil cretici fuerunt: ∪] Ἐκ., N. <ὦ> μελ. θυγάτερ. Idem etiam frg. adesp. paeonica apud Arist. Rhet. III, 8 Bacchylidi tribuenda esse ci.

32. Ioann. Sicel. Walzii VI, 241: Ἀβροὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες, ὥς πον καὶ B. φησί, τὸν σφῶν αὐτῶν ἑνθμὸν δηλῶν· Ἀβρότῃτι κτέ. Male permiscebant hunc locum cum XVII, 2 (unde Bgk. Ἰώνων). — ἀβρότῃτι· ἀπαλότῃτι, τρυφερότῃτι, Hesych. — Videtur dithyrambi Κασσάνδρα esse: <οἶ θ'> ἄβρ. κτέ., cf. supra p. 147.

33. [43.]

Χρυσὸν βροτῶν γνώμασι μανύει καθαρὸν.

34. [44.]

Ὅργαί μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι
μυρίαί.

35. [45.]

Πλήμυριν πόντου φηγών.

36. [45.]

Δυσμενέων δ' ἁΐδης.

*37. [2.]

Ὅλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

38. [50.]

Ammian. Marc. XXV, 4, 3: Item ut hoc propositum validius firmaret (*Iulianus*), recolbat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id ad-

33. Priscian. Metr. Ter. Keil Gr. lat. III, 428, 21: *Similiter Bacch.*: Χρυσὸν κτέ. *Hic quoque iambus in fine tribrachum habet.* Cf. supra ad 14.

34. Zenob. Prov. III, 25: ὀργή δὲ τρόπος. Βακχυλίδης: Ὅργαι κτέ.; cf. Hesych. δίχολοι (id. διακεκριμέναι· διακεχωρισμέναι). Contra ap. schol. Hippocr. V, 484 eadem fere Alcmani tribuuntur: ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ Ἀλκμάνη φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι μυρίαί. Cf. Bgk. III⁴, 193.

35. Et. M. 676, 25: Πλημυρίς . . . εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὐλογον βαρύνεσθαι αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Β. αἰτιατικὴν, οἶον· Πλήμυριν κτέ.

36. Cram. An. Oxon. I, 65, 22: Βαρυντόως δὲ τὸ ἁΐδης· τὸ γὰρ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· ὄνσ. δ' ἁ. λέγει Βακχυλίδης.

37. Stob. Fl 98, 27, male adiunctum versibus Bacch. V, 160 sqq.

serentem, quod ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.

39. [51.]

Apollon. de adv. Bk. Anecd. II, 596, 14 (p. 183 Schneider): ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ . . . τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυνλίδη. Pindari ὑψικέρατα πέτρων (fr. 325) confert Bergk, qui ap. Bacch. πύργον ὑψικέρατα ci.

40. [53.]

Athen. IV, 174 F: τούτοις (γίγγραίνους αὐλοῖς Phoenicum) δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χοῶνται ἐν τοῖς θορήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὥς παρὰ Κορίννη καὶ Βακχυνλίδη ἔστιν εὐρεῖν.

41. [54.]

Schol. Ar. Av. 1536: Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία, καὶ δοκεῖ τὰ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὕτη οἰκονομεῖν, ἣν ἔχει καὶ παρὰ Βακχυνλίδη ἡ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν.

42. [55.]

Schol. Pind. Ol. I, 37: ὁ δὲ Β. τὸν Πέλοπα τὴν ῥέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος (ἐγκαθεῖσαν πάλιν τῷ λέβητι ci. Bgk.), ἀφ' οὗ καὶ ὑγίης ἀνεδόθη.

43. [58.]

Himer. Orat. XXIX de Iulide Cei oppido: καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυνλίδη ἐσπούδασται ἡ πόλις.

44. [60.]

Schol. Odyss. φ, 295: *B. δὲ διάφορον οἶεται τὸν Εὐρυτίωνα* (ab Euryto in Pirithoi nuptiis interfecto): *φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξαμενῶ* (Barnes pro δεξάμενος) *ἐν Ἥλιδι ὑβριστικῶς ἐπιχειρήσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις (τοῖς ἐκεῖ Eustath.) ἐπιστάντος.* Cf. Eust. 1909, 61.

45. [62.]

Schol. Ap. Rhod. II, 498: *Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ B.: τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χαίρωνος* (Bgk.: Χέρωνος Laur.), *ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν (τέταρτον Bgk.) Κυρήνης.* Nisi alius hic est Bacchylides.

46. [63.]

Gellius N. A. XX, 7: Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, B. et Pindarus bis denos.

47. [64.]

Schol. Hes. Th. 914: *ἡρώσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, B. δὲ ἐκ Κρήτης.*

48. [65.]

Vit. Hom. V p. 28 West. (Cram. An. Par. III, 98, 15) de Homero: *κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης.*

49. [66.]

Strabo XIII, 616: ὁ δὲ Κάρκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἰδης
 ῥεῖ, καθάπερ εἶρηκε Βακχυλίδης.

50. [67.]

Schol. Apoll. Rh. I, 1165: Ῥυνδακὸς ποταμὸς
 ἐστὶ Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης. Inde Schneide-
 win Bacchylidi tribuit Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον
 (schol. II. E 759), quod Callimacho dat Hecker (Call.
 frg. anon. 335 Schn.).

51. [68.]

Schol. Ap. Rhod. IV, 973: μνημονεύει (τοῦ ὀρει-
 χάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

52. [69.]

Tzetzes Theog. v. 81 (Matranga An. 580): ἐκ δὲ
 τοῦ καταρρέοντος αἵματος τῶν μορίων ἐν μὲν τῇ γῇ
 γεγόνασι τρεῖς Ἑρινύες πρῶτον, ἡ Τεισιφόνη, Μέ-
 γαιρα, καὶ Ἀληκτὼ σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ
 τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος,
 Ὅρμενός τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μὲν φησι Νε-
 μέσεως Ταρτάρου, ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε
 καὶ τοῦ Πόντου. Cf. Praef. p. XLVIII.

(Natalis Com. Mythol. IX, 8 p. 987: „Dicitur Po-
 lyphemus non modo amasse Galateam, sed etiam Gala-
 tum ex illa suscepisse, ut testatus est Bacchylides.“ Recte
 Bergkiius: „hoc qua fide sit dignum prorsus incertum.“

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. (48 Bgk.)

Κούρα Πάλλαντος πολυνώνυμε, πότνια Νίκα,
 πρόφρων Κραναίων ἱμερόεντα χορὸν
 αἶεν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
 Κηῖω ἀμφιτίθει Βακχylίδῃ στεφάνους.

2.

Εὐδήμος τὸν νῆον ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθικεν
 τῷ πάντων ἀνέμων πιστάτῳ Ζεφύρῳ.
 εὐξαμένῳ γὰρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
 λιχμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

Epigr. 1. Anth. Pal. VI, 313: Βακχylίδου. Videtur genuinum esse carmen dedicatorium. — 2 Κραναῖδων Meineke, προφρονέως Κραναῶν Schneidew., ἐν Κραναῶν Hartung; sed recte Bgk.: „si atticus erat chorus, tribus nomen velut Κεχροπιδῶν expectamus“. Ipse Bgk. Καρθαῖων, Stadtmüller Καρνείων, quae vix sunt illis meliora; nam aliquis ex unius oppidi vel unius festi diei choris pluribus utique erat victoriam adepturus, et si communia Ceorum sollemnia fuerunt, cur dicit Κηῖω v. 4? — 3 ἀθύρμα. M. cf. VIII, 87. — 4 Κηῖω . . Βακχylίδῃ Brunk: κηῖω . . Βακχylίδης.

2. Anth. Pal. VI, 53 Βακχylίδου. ἀνάθημα τῷ Ζεφύρῳ ἀνέμῳ παρὰ Εὐδήμον γεωργοῦ. Non habet fidem inscriptio, nisi alius est Bacchylides. — πιστάτῳ (et. Suid. v. πιστάτος) defendit Stadtm. coll. Theocr. X, 47 [πιστοτάτῳ Unger Schneidew., προῦτάτῳ Schneider Saxo, Headlam, coll. AP. VI, 349, λειοτάτῳ Mein.). — 3 γὰρ οἱ] ὁ οἱ Herm., γὰρ ὁ γ' Mein. — βοηθόος Planud.

INDEX VOCABULORUM.

Asterisco (*) notata sunt vocabula aliunde non cognita,
cruce (†) dubia.

A

ἄ 3 10 15 30 bis

Ἀβαντιάδας 10 40

Ἄβας: -ντος 10 69

ἀβροβάτας: ἀβ[ρο]βάταν 3 48

ἀβρόβιος: -ίων 17 2

ἀβρός: -όν f. 15, 4

ἀβροτής: -ῆτι f. 32

ἀγάθιος: ἀγ[α]θέαν 3 62 -έα 5
41

ἀγαθός: -ῶν (masc.) f. 22 3

ἀγακλής: -έα 15 12

ἀγακλειτός: -α[ῖς] 12 90

ἀγάλλω: ἀ[γ]άλλεται 15 7

ἄγαλμα 1^a 46 5 4 9 11

Ἀγανορί[δας] 18 46

ἀγγελία: -αν 2 3 15 26

ἄγγελος 5 19 -ον 18 30

ἀγέλα: -ας (acc.) 17 10 -αις 9 44

Ἀγέλαος: -ον (αγγελον A) 5 117

ἀγέρωχος: -οι 5 35

Ἀγκαῖος: Ἀ[γκ]αῖον 5 117

ἀγκύλη: -ης f. 17 2

Ἀγλαῖα: Ἀγ[λα]ῖα 3 6

ἀγλαῖζω: -έτω 3 22

ἀγλαόθρονος: -οι 16 124

ἀγλαός: -όν 16 61 -άν 5 154

ἀ[γλ]α[ῶ]ι 9 9? -ούς 16 2 -ῶν
103

ἀγναμπος: ἀγ[ν]άμ[π]των 8 73

ἀγνοέω: -ήσειν f. 16

ἀγνός: -όν 9 29 -οῦ 10 25 -ᾶς
14 54

ἀγορά: -άν 14 43

[ἀγρός: -οῦ Epigr. 2, 1]

ἀγορτέρα 5 123 10 37

ἀγνιά: -αί 3 16 f. 4 17 -άς 10
58 ἀγ[ν]ιάς 8 17 -ᾶν 8 52

ἀγχίαιος: -ιάλοις[ι] 4 14

ἀγχίδομος: ἀγχιδό[μοις] 12 89

ἄγω: -ουσιν f. 20 10 -ουσα 16 2
-οντα 17 34 ἄγον (3. pl.) 14 37

ἄξοντα 5 60 ἄγονται 3 46 ἄγε-
το 19 4

ἀγών: -ῶνι 5 44 -ῶνων 8 21

* ἀδεισιβόας: -αν 5 155 -αι 10 61

ἀδελφεός: -ῶν 5 118

ἀδιάντος 16 122

ἄδικος: -οισιν (masc.) 17 42

ἀδμάς: -ᾶτες f. 23 1

ἄδματος: -ατοι 10 84 ἀδμήτα
5 167

Ἀδραστος: -ον 8 19

ἀδύς: ἀ]δεία 15 7

ἄεθλος: -ων 8 8 -οις 7 44 9 19
12 198

αἰδω: -ειν 4 18 αἰσαν 6 6 αἰεί-
δε]ται 4 5

αἰκελίος: -ᾶν f. 23 1

αἰ[ε]ικελίως 3 46

αἰρώ: -ρα[ς] 3 36 ἄ]ρατο 2 5

- ἀέκατι* 17 9 (δ' *έκατι* A)
ἀέκων: -οντα 16 44
ἀέλιος 10 22 -ίου 1^b 10 5 161 10
 101; cf. *ἄλιος*
ἄελλα: -αν 9 22
ἀελλοδρομας: -αν 5 39
ἄελπτος: -ον 3 29 12 181
ἀέξω: ἀ[έξει 12 207 -ειν 3 78;
 cf. *αὔξειν*
ἀερσιμάχους cf. *ἀρσιμ*.
ἄζωξ: -γα 15 20 -γας 10 105
ἀηδών: -όνος 3 98
ἀήτα 16 91
ἀθαμβής 14 58
Ἀθάνα 12 195 -ας 14 2 16 7 -α
 15 21
Ἀθᾶναι: -ας 17 60 -ᾶν 17 1 -ά-
 ναις 9 17 18 10
Ἀθαναῖος: -αίων 16 92
ἀθάνατος: -ον 9 11 12 65 -οι 5
 193 -άτων 86 15 4 (?) -οισ(ιν)
 10 6 14 45
ἄθεος: -έων 10 109
ἀθλέω: ἄθλησαν 8 12
ἄθυρμα 8 27 -άτων 17 57 -ασι
 Epigr. 1 3
**ἄθυρσις*: -ιν 12 93
αἰ (= *εἰ*) 5 5 12 199 16 64 (*αἶνε*).
αἰαῖ 5 153 f. 2 1
Αἰακίδας: Αἰα[κί]δαις 12 166
Αἰακός: -οῦ 12 183 -ῶ 99
Αἴας: -ντα 12 104
Αἴγινα 12 78 -αν 8 55 9 35 -ίνας
 11 6
αἶγλα: -αν 12 140
αἰγλάεις: -εντα f. 20 9
Αἶγυπτος: -ύπτου f. 20 10
Ἀἶδας: -α 5 61
ἀιθής f. 36
αἰεῖ 1^a 38 8 81 12 63
αἰέν 12 207 17 43. Epigr. 1 3
αἰετός 5 19
αἰθήρ 3 86 -έρα 36 5 17 8 35 16
 73 αἰ[θέρι 12 61
αἰθός: -θᾶν f. 4 9
Αἰθρα 16 59

- αἰῖθω*: -εσθαί f. 4 4
αἰῖθων 12 50 -νος 5 124
αἶμα: -ατι 10 111 -]τι 12 153
αἰνέω: αἰ[νεῖ 12 83 -εἴτω 201
 -εῖν 5 16 188
αἰνός: α[ἰνᾶ 12 113 ?
αἶξ: αἰγῶν 5 101
αἰολόπρυμνος: -οις 1^c 4
αἰόλος: αἰόλοι[ς 14 57
αἰπεινός: -άν 8 34
αἰπύς: αἰ[πύ]ν 3 36
 † *αἰών*: αἰόνα 16 112
αἰρέω: -εῦνται 14 56 εἶλεν 10 85
αἶρω: cf. *ἀείρω*
αἶσα f. 24 5 -αν 9 32 16 27 -α
 12 66 99
αἶσσω: ἄ[ἵξεν 2 1 ἄἵξαν 12 144
αἵτιος 10 34 αἵ[τιος 14 52
Αἰτωλῆς: -ίδος 7 51
Αἰτωλός: -οῖς 5 114
αἰχματάς: αἰ[χματάν 12 133
αἰχμοφόρος: -οι 10 89
αἰών: -ῶνα 1^d 15
**ἀκαμαντοράς*: -αν 5 180
ἀκάματος: -άτοις 18 20 -άτας
 5 25 ἀκ[αμάτα 12 178
ἄκαμπτος f. 24 2
ἄκαρπος: -ον f. 11 6
**ἀκειρής*: ἀ[κειρές? 9 11
ἀκίνητος: -ήτους 5 200
ἀκοίτας 9 9
ἄκοιτις: -ιν 5 169
ἄκοιτος: -ον 18 28
ἀκόλουθος: -ον 14 55
ἀκούω: ἀκουσον 16 53
Ἀκρίσιος: -ίω 10 66
ἀκτά: ἀκτ[ά]ν 15 16
ἀκτέα: -έας 8 34
ἄκων: -οντας 17 49
ἀλαθειᾶ 12 204 (vel *ἀλάθεια*)
 f. 14 4 -εἰας (-ληθ- A) 5 187
 -εἶα 3 96 7 42 8 85
 .. *ἀλάκατος* 1^a 3
ἀλαμπής: ἀ[λαμπ]έ[σι 12 175
ἔλαστος: -[στον 3 34
ἀλάτας: -ταν 17 36

- ἄλγος 16 90
 ἀλέκτωρ 4 8
 Ἀλεξίδαμος: Ἀλεξ[ίδα]μον 10 13
 Ἀλθαία 5 120
 ἀλίγκιος: -ία 5 168
 ἄλιξ: -ικι 7 45
 ἄλιος: -ίον 3 80 Ἀλίον 16 50
 ἀλιά: -άς 10 126
 ἄλκιμος: -ον 5 146 17 38 -ίμων 17 13
 Ἀλκμή(ν)ιος 5 71
 ἄλλα 1^d 38 3 53 91 5 103 162 10 34 89 95 12 121 178 13 16 14 53 16 33 82 f. 15 2 21 3 24 4
 ἀλλοδαμία: -ίαν 17 37
 ἀλλοῖος: -οίαν 13 7 ἀλλοί]αν 9 36
 ἄλλος 9 36 13 7 -αν f. 24 4 -αι 8 63 -ους f. 13 2 -ων 1^d 19 -οι-σ(ιν) 5 127 f. 13 2 -αισιν 1^c 25
 ἄλλοτε f. 24 4
 ἀλλότριος: -ον 14 60
 ἄλλως f. 27
 ἄλοχος: -ον 15 29 16 109
 ἄλς: ἄλός 1^b 9 5 25 16 62 122
 ἄλσος 3 19 10 118 16 85
 Ἀλυάττας: -[τ]τα 3 40
 ἀλυκτάζω: ἀλυκτάζον (ηλύκτα-ξον A) 10 93
 Ἀλφειός: -οῦ 7 49 12 193. Ἀλφειόν 3 7? 5 38 181 10 26. -εοῦ (-ειου A) 6 3
 ἄμα 3 91
 ἀμαιμάνετος: -ον 10 64
 ἀμαλδύνω: -ύ[ν]ει 13 3
 ἄμαρ 3 29 f. 11 4 -τι 10 33 -τα 5 113
 ἀμαρτέω (= ὄμ.): -εῖν 17 46;
 ἀμάρνημα 8 36
 ἀμαρνώ: -ο[ῦ]ται 12 177
 ἀμάχανος: -άνον 1^d 33
 ἄμαχος 15 23
 ἀμβολά: -ας f. 15 1
 ἀμβρόσιος: -ίων 18 2
 ἄμβροτος: -ότιο 16 42
 *ἀ]μέγα[ρ]τί 4 9?
 ἀμείβω: -εῖψας 17 16 -ειβόμε-νος 5 159
 ἄμεμπος: -ον(αμεπτον A) 16 67?
 ἀμεμφής: -έα 16 114
 ἀμέρα: -ας 18 27 -ρα 1^c 3
 ἀμερῶ: ἄ]μερσαν 10 36
 ἀμετερος: -ον f. 2 1. -ας 5 144 17 5 -α 5 90 -ας (plur.) 11 3
 *ἀμετροδίκος: -οις 10 63
 ἀμίαντος 3 86
 ἀμπελοτρόφος: -ον 6 5
 ἀμύσσω: -ει 17 11 ἄμνξεν 16 19
 ἀμφοίκης: -ες 10 87 -εα f. 4 10
 ἀμ]φάκει 1^a 8
 ἀμφί c. acc.: 9 34 10 18; c. dat.: 1^d 11 9 44 16 105 124 17 53 (ἄμ-φι tmes. 18 7)
 ἀμφιβάλλει 17 6 -έβαλεν 16 112
 βάλλωσιν ἄμφι 18 7
 ἀμφικύμων: -ονα 15 16
 ἀμφιπολέω: -λεῖ f. 11 3
 ἀμφίς 4 11?
 ἀμφιτίθημι: -τίθει Epigr. 1 4
 Ἀμφιτρίτα: -αν 16 111
 Ἀμφιτρούων: -ος 5 156
 Ἀμφιτροωνιάδας 5 85 -αν 15 15
 ἀμφοτέρως: -αισιν 5 188
 ἀμώμητος: -ον 5 147
 ἄν 1^d 42 5 97 135 16 41 18 3. <ἄν> 5 193; cf. κε
 ἀνά c. acc.: 5 66 12 76 (ἄνα); c. dat.: 3 50
 ἀναβολά: cf. ἀμβ.
 ἀνάγκη f. 20 1 -αν 10 72 -α 10 46
 ἀναδέω: -δησάμενος 9 16
 ἀνάδημα: cf. ἄνδ.
 *ἀναιδομάχας: -αν 5 105
 ἀνακάμπτω: ἀνεκάμπετο 16 82
 ἀνακαρῶσσω: ἀγκ]άρυξαν 9 27
 ἀνακλαίω (?): ἀγκλάνσασα (εγκ- A) 5 142?
 ἀνακομίζω: ἀγκομίσ<σ>αι 3 89
 ἀναμείγνυμι: ἀμμειγνυμένα f. 20 4
 ἀναμιμνήσκω: ἀνέμνασεν 2 6

ἄναξ 3 39 76 5 84 8 45 12 148 16
78 17 2

* ἀναξιάλος 19 8

* ἀναξιβρόντας (-ρεν- A) 16 66

* ἀναξιμόλπος: -ον 6 10

ἀναπάλω: ἀνέπαλτο 10 65

ἀνάπανσις: -ιν 18 36

ἀναπάνω: ἀμπάνσας 5 7

ἀναπέμπω: <ἀν>έπεμψε 3 62

ἀναπτύσσω: -ύξας 5 75

ἀνατείνω: ἐντείνων 10 100 ἄν-
τειναν 12 138 ἀντείνασα f. 17 4

[ἀνατίθῃμι: ἀνέθηκε Epigr. 21]

ἄνατος: -οι f. 23 2

ἄνθημα 7 52

ἄνεμος 5 65 [-μων Epigr. 2 2]

ἄνῆρ 5 191 7 46 17 7 ἄνδρα 3 69

9 48 12 201 17 31 -ός 1^d 24 f. 29

-ί 3 88 -ας 1^c 10 -ῶν 9 38 12

189 13 8 17 17 40 f. 14 2 ἄνέ-

ρων 12 196 ἄνδρεσσιν 5 96 10

114 -άσι f. 20 5

ἄνδροκτόνος: -ον 17 23

ἀνθεμόεις: -εντι 15 5 -εντας
12 88

ἀνθεμόδης: -[δεα 18 39

ἄνθος: -εα 3 94 12 59 15 9 f. 4 2.

-είων 10 18 12 92 ἄνθ[εσιν 9 16

ἄνθρωπος: -ων 1^d 23 31 7 44 8

18 88 9 48 f. 1 2 18 34 -οισιν 5 30

7 9 9 12 12 59 13 1 14 54

f. 20 7 23 3

ἀνίκαιτος: -]ατον 5 57

ἀνίσχω: -οντες 14 45

ἀντάω: -σασαν 12 127

ἀντί 1^d 19

ἀντίθεος: -ον 14 1 -οι 10 79

ἄοιδά: -άν 17 4 -αί 12 230 -ᾶν
f. 4 2. -αῖς 6 14

ἀολλίζω: ἀόλλισον 14 42

ἄπαξ f. 1 1

ἀπάρχω: -ει 11 6

ἄπις: -ντι 10 125 -τι 14 51 f.
25 1; cf. πᾶς

ἀ[πεί]ρων: -ονα 8 20

ἄπεν[θής 12 87 -θή f. 11 2

ἄπιστος: -ον 3 57 16 117

ἄπлатος: -ον 12 51 -οιο 5 62

ἀπό 1^d 29 (ἄπο times. 4 20) 5 10

8 21 10 65 15 17 16 55 103 17 55

(ἄπο, anastr.). f. 4 14 17 2 20

10 [Epigr. 2 4]

ἀ]ποκεύ[θ. . 9 4

ἀπολαγχάνειν: λαγχάνειν ἀπο
4 20

ἀπόλλυμι: ἀπώλεσεν 15 31

Ἀπόλλων 1^d 10 3 29 58 4 2 12 148

Ἄπολλον 15 10

ἀποπλέω: -ων 1^c 12

ἀπόρθητος: ἀπό[ρθητον 8 99
-ων 52

ἀποσεύω: ἀπεσσύμεναι 10 82

ἀποτρέπω: ἀπέτραπεν 10 27

ἀποφθίνω: -φθιμένω 8 79

ἄπρακτος: -αν 9 8 -ακτα f. 12 1

ἄπτω: -ειν 3 49

ἄπωθέω: -ωσάμενον 5 189

ἄρα 12 164 228; cf. ἦρα

ἄράχνα: -ᾶν f. 4 9

ἀργαλέος: -έαν 10 72

Ἀργεῖο[ς 1^d 24sq. (n. propr. viri)

Ἀργεῖος Argivus: -είων 8 11 14 5

ἀργηστάς 5 67

ἀργικέραννος: -ον 5 58

Ἄργος, ὁ: -ον 18 19 33

Ἄργος, τό 9 32 10 60 81 18 15

ἀργυροδίνης: ἀργυ]ροδίνα 7 48

ἄρεϊων: -ω 8 91 -ονος 17 29

ἄρετά 1^d 43 -ᾶν 22 5 32 f. 14 3

-ᾶς 3 90 10 7 -αί 13 8 -ᾶν 9 13;

Ἄρετ[ά 12 176

* ἄρεταιχμος 16 47

ἄρ[ῆ]ος 1^c 3 -ῆιον 3 69 -ῆτων
17 57

ἄρηϊφίλος: -ον 5 166 -οι 14 50

-ονος 1^c 10 -οις 10 113

Ἄρης 5 130 12 116 f. 24 2; -ηος 5
34 8 41

ἀρίγνωτος 5 29 -ον 16 57 -οιο
9 37 -οις 8 64

* ἀρισταλκής: ἀ]ρισταλκές 7 7

ἀρίσταρχος: -ον 12 58

* ἄριστόκαρπος: -ον 3 1
 Ἀρ[ιστομένει]ον (τέκος) 7 10
 ἄριστος 3 22 -ον 13 2 -οι 5 111
 Ἀρκαδία: -αν 10 94 (ακαρδιαν Α)
 ἄρμα 5 177
 ἄρμόζω: -[ξει 13 12
 ἄρπαλέως 12 98
 ἄρρητος: -ων f. 5 2
 * ἄρσιμαχος: ἄρσιμάχ[ους (αερσ-
 Α) 12 100
 Ἄρτεμις 10 37 -δος 5 99
 ἄρχα: -ᾱς 10 65
 ἄρχαγέτας: -αν 3 24
 ἄρχαγός: -όν 5 179 -οὐς 8 51
 ἄρχαῖος: -αν 5 150
 Ἀρχέμορος: -ω 8 12
 ἄρχω: ἄρχεν 14 47
 † ἄσαγεύοντα 8 13
 ἄσπετος: -οι 18 34
 ἄσπῖς: -ίσιν 20 3
 [ἄσταχης: -ύων Epigr. 2 4]
 ἄστραπά: -άν 16 56
 ἀστράπτω: ἄστραψε 17 71
 ἄστρον: -ων 8 28
 ἄστυ 3 43 10 12 57 12 115 -εα 188
 * ἄστυθεῖς: -ιν 4 3
 ἀσφαλής: -εῖ 12 66 -έστατον
 18 38
 Ἀσωπό]ν 8 39
 ἀτάρβακτος 5 139
 * ἀταρβο[μ]άχας 15 28
 ἀτάσθαλος: -ον 17 24
 ἄτεκνος: -ον f. V 6
 ἄτερθε 16 12
 Ἀτρείδας: -ᾶν 10 123 -εῖδα 14 6
 ἀτρέμα 5 7
 ἀτρόμητος 12 123
 ἄτ[ρ]υτος: -ον 8 80 -ω 5 27
 ἀτύζω: -όμενοι 12 116
 αὐγά: -άς 10 110 -αῖς 1^b 10?
 αὐδάεις 14 44
 αὐθαίρετος: -οι f. 24 1
 αὐθυγενής 2 11
 αὐλά: αὐ[λᾱς 3 32
 αὐλός: -ῶν 2 12 9 54 f. 4 7 αὐ]-
 λῶν 8 68

αὕξω: -ουσιν 9 45 -ειν 1^a 24
 ἄϋπνος: -ον 18 23
 αὖρα: -αι 16 6
 αὐριον 3 79
 αὐτε 9 23
 αὐτίκα 10 110 f. 20 6?
 αὐτις 3 89 14 60
 αὐτόματος: -οι f. 22 3
 Αὐτομήδης: -ει 8 25
 αὐτός: -όν 17 41 αὐτ[. . 1^c 25
 αὐτοῦ (ibi) 5 178
 αὐχὴν: -ένι 2 7
 Ἀφάρης: -ητα 5 129
 ἄφατος: -α 17 18
 ἄφθεγκτος: -οισιν f. 2 2
 ἀφικνεόμαι: ἀφίκετο 18 40
 ἀφνεός 1^d 34 -ον (-ειον Α) 5 53
 -ον 16 34
 Ἀφροδίτα 16 116
 ἀφροσύνα: -αις 14 57
 Ἀχαιός: -ῶν 10 126 14 39 -οῖς
 10 114
 ἀχείμαντος: -ον f. 30 1
 Ἀχιλλεύς 12 119 -έα 101 134
 ἄχος 10 85 -έων 76 14 52
 ἀχρεῖος: -ον 9 50
 ἄωος? f. 4 15
 ἁώς: ἁο[ῦς 16 42: Ἀώς 5 40 Ἀοῖ
 12 129

B

* βαθυδείλος: -ον 1^d 1
 βαθύ]ζωνος 14 7 -ον 1^c 7 -[οιο
 10 16 -οις 5 9
 βαθυξύλ[. . 12 169
 βαθυ]πλοκάμων 10 8
 βαθύπλουτος: -ον 3 82
 βαθύς 3 85 -ύν 5 16 14 61 -είας
 16 62
 Βακχυλίδης Epigr. I 4
 βάλλω: ἔβαλλον 3 51. (βάλωσιν
 v. ἀμφιβάλλω)
 βαρναχής: -έας 15 18
 βαρύβομος: -ον 16 76
 βαρυπενθής: -έσιν 13 72
 βαρύς: -εῖαν 16 28 96

β]αρύτλ[ατ]ος 13 4
 βαρύφθογγος: -[ον] 9 9
 βασα[νο] . . 12 211
 βασιλεύς 1^c 14 -εῦ 17 1 -εῖ 10
 63 14 6 38 -ῆς f. 32
 βέλος: -η 5 132
 βία: -αν 5 181 16 23 45 -α 5 116
 10 91 17 10
 βιάω: -ᾶται 12 200 f. 1 2
 βίος: -ον f. 11 3 -ω 1^d 31
 βιοτά: -άν 5 53
 βλέφαρον 5 157 -[άρω 10 17 -ά-
 ρων f. 4 14
 βληχρός: -άν 12 227 -ᾶς 10 65
 βλώσκω: cf. ἔμολον
 βοά: βοᾷ 8 68 -άν 35
 [βοαθός Epigr. 2 3]
 βοατάς: -[τάν 12 103?
 βοάω: βοά[σε 16 14
 Βοιωτίας: -οισιν f. 21 4
 Βοιωτός 5 191
 βορέας 12 125 -α 5 46; Βορέας
 12 125
 βορήϊος: -αι 16 6
 βούθυτος: -οις 3 15
 βουλά: -ᾶ 8 90 -αῖσι 10 121
 βουλεύω: βούλευσεν 5 139
 βοῦς 18 16 βοῦν 15 22 βοῦς (acc.)
 10 104 βοῶν 5 102 9 44 f. 4 4
 21 1
 βοῶπις: -ιν 10 99 16 110
 βραχ[... 3 74
 βρίθω: -θοντι (3. plur.) f. 4 17
 βρίσει 9 47
 Βρισηῖς: Β]ρ[ι]σηῖδος 12 137
 βροτός: -ῶ 3 66 -ῶν 1^d 11 3 66
 91 5 63 87 109 190 194 8 22 85 10
 35 12 62 202 16 32 17 2 f. 33
 37 -οῖς(ι) 16 118 f. 11 1 26 2
 βροτο. . f. XII 1
 *βροτοφελής: βροτω[φε]λέα 12
 191
 βρώω: -ει 3 15 -ουσι 16 -ουσα
 12 179 -οντι[α 18 44 -οντες 6 9
 βωμός: -όν 9 30 10 41 110 12 58
 -ῶν f. 4 3

Γ

γαῖ: γᾶν 10 70 12 180 γᾶς 14 63
 γᾶ 5 42 7 41
 γαῖα 12 153 -αν f. 24 5 -ας (Γαίης
 4 14?) 5 24 f. 14 -α 8 38
 γαμβρός: -ῶ 16 50
 γάμος: -ω 16 115
 γάρ 3 5 22 51 83 4 4 5 46 54 97 122
 129 162 197 8 27 53 9 1 39 10 47
 59 64 11 4 12 175 16 5 41 103 17
 12 43 f. 5 2 12 14 1 26 [Epigr.
 2 3]
 γάρυς: -υν 5 15 -υῖ 14 48
 γαρύω 3 85
 γε 1^d 32 5 4 55 8 3 (τε A) 25 10
 23 12 83 228 (κ' A) 15 13
 γέγω[νεν 3 37
 *γελανόω: -ώσας 5 80
 γέμω: -ουσαν 15 4
 γενεά: -άν 10 74 -ᾶς 8 49
 γένος 1^d 2 16 93
 γεραίρω 12 225 -ει 4 3 6 14 -ον-
 σα 2 13 ἐγερα[ίρω]μεν 4 13
 γέρας 3 12 7 8 10 36 18 14
 γέρων: -οντα 3 59
 γένω: -σαντο 8 46
 γῆρας 3 89 f. 25 3
 Γίγας: -αντας 14 63
 γίνομαι: γένετο 18 29
 γινώσκω: γνώση 5 3 γνῶν 152
 γλανκός: -όν 7 51 -ᾶ 10 29
 γλυνκίδωρος: -ε 3 3 10 1 -ρον 5 4
 γλυνκός: -ύ 1^d 37 -εἶα 5 151 f. 20
 1 21 4 -εἶαν 2 12 -ιστον 3 47
 γλώσσα: -αν 5 195 9 51
 γνάμπτω: ἔ[γνάμ]φθη 12 52
 γνησίος: γ]νησίων 8 83
 γνώμα: -αι 10 35 -ας (acc.) 3
 79 -αισι f. 33
 γνάλον: -λοις 13 41
 γνιαλκής: -έα (sing.) 11 8 (plur.)
 8 38
 γνῖον: -ων 16 104 -οις 121
 γυμνάσιον: -ίων f. 4 6

γυνά 5 139 -αῖκα f. 19 2 -αικός
12 136 -αῖκες 3 45 -αικῶν 10
112

Δ

ΔΑ-: ἐδάη 5 64

Δαϊάνειρα: -αν 5 173 -α 15 24

δαιδαλέος: -ας 5 140 -έων f. 4 3

*δαιδοφόρος: -όρε f. 31 1

δαῖζω: -ει 12 126

δαμόνιος: -ον 15 35

δαίμων 5 113 135 8 26 15 23 16 46

f. 25 1 -ον 3 37 -[μονος 13 1

-ονες 16 117 -οσι 8 84

Δαῖπυλος: -ον 5 145

δαῖς: -τας f. 22 4

δαῖφρων 5 122 137

δάκρυ 16 95

δακρυόεις 5 94

δακρύω: -υσα 5 153

δάλιος: -ε 16 130

Δαλογενής 3 58 10 15

Δᾶλος: -ε f. 16

δαμάζω: δάμασεν 1^c 8 δαμά-

σειας 16 44

δάμαλις: -ιν 18 24

δαμασίμβροτος 12 50

δαμασίππος: -ον 3 23

*δαμασίχθων: -ονι 15 19

Δαμάτηρ: Δ[ά]ματρα 3 2

δάμναμι: -αται f. 4 11

Δαναοί: -οῖς 12 145

Δαναός: -οῦ 10 74

δάπεδον: -οις 10 25

δάπτω: -ομέναν 15 14

δάσκιος: -ον 10 93

δέ 1^a 4^c 6 15 27^d 13 23 24 25 27 36 43

44 2 6 11 3 9 17 31 35 39 47 49 75 76

86 87 88 92 94 96 5 6 14 17 22 27

36 42 68 71 74 76 84 89 91 93 104

111 113 124 132 149 151 152 153

170 187 6 10 7 8 41 43 8 85 88

9 23 29 36 38 42 44 10 4 9 13 18

24 37 50 53 55 69 77 85 87 104 106

107 110 115 12 53 91 128 129 (δέ

τε). 130 141 146 150 184 202 204 208

13 3 8 bis 18 19 14 37 44 45 57

61 15 16 16 11 13 16 17 28 46 48

58 64 67 71 76 78 81 86 89 90 92 97

106 107 124 128 bis 17 18 31 47

(περὶ φαιδίμοισι δ'). 49 54 56

57 f. 1 1 4 1 (δέ τε) 8 12 16 11 3

4 14 3 19 1 20 3 5 7 8 9 22 1 2 bis

3 24 1 25 1 27 36 37 Epigr. 1 3

δε (enclit.): πόλιν<δ> 10 114

πόντονδε 16 94

δεῖδω: ἔδισεσεν 16 102 δέδοικα

17 30

δείκνυμι: δε[ί]ξομεν 16 46 δεῖ-

ξαι f. 15 4

δείλος: -οῖσιν 1^d 23

Δεινομένης: -νεος 3 7 4 13 -νευς

5 35

δεινός: -οῦ 3 53

δέκατος: -ον 10 59 -άτω 1^c 15

Δελφοί 3 21 -ῶν 15 11

δέμας 5 147 8 31

Δεξιθέα: -αν 1^c 8

*δεξιστρατος: -ον 14 43

δέος 5 84

δέρομαι: -εται 14 51

δέσποινα 10 117 12 95

δεῦρο 5 8

δέχομαι: ἐδέξατο 7 47 δέξατο

15 35 16 85 δέκτο 9 31 10 17

δῆ 5 142 156 10 95 11 4 12 121 193

δῆρις: -ιν 5 111

διά c. acc.: 3 61 6 4 8 30 12 156

14 40; c. gen.: 8 47 12 52

διάγω: -ειν 5 33

διαιδύσση f. 20 3

διαῖσσω 3 54: -[σεν 3 54

*διακρινής: -εῖ 8 28 (-ίνει Α)?

διακρίνω: -κεκριμέναι f. 34 1

διάκριτος: -ους (δ' α- Α) 9 46

διατελέω: -εῖν f. 11 3

διατρέχω: διέδραμεν 14 44

δίδωμι: -ους 3 78

δίδωμι: ἔδωκε(ν) 8 26 10 39 12

80 f. 25 1 δῶκε(ν) 16 116 δόσαν

16 37 δοίητε 8 2

διέπω: -ονσι 3 21

δίζημαί: -ηνται 1^d 39 -σθαι 17

60

ΔΙΚ-: δικών 16 63

δίκαια: -ας 10 26 16 25 -α 12 202

-ας (acc.) 12 45 17 42; Δίκ[ας
4 12

δίκαιος: -οι f. 22 4 -ας (acc.)

10 123 -ων 14 47 -αισι 13 11

δινάεις: -ἄντα 12 165 -ἄντος 78

δινέω (-άω): δί[ν]α[σ]εν 16 18

δίνηντο 107

Διονύσιος: -σίοισι f. 20 4

Δῖος: δῖον νῖόν (διονυσον A)

18 50

δῖς 9 27 29 16 2

δίσκος: -ον 8 32

διχόμηνις: -δο[ς] 8 29

διχοστασία: -ίαις 10 67

Διώνυσος: -[ύσον 8 98?

διώξιππος: -[οι 8 44

* δυνόφρος: -ον 15 32

δοιάζω: δοιάξε 10 87

δοκέω 17 12 -εῖ f. 20 7

δόλιος 16 116

δολιχάνχηρ: -ενι 15 6

δολιχός: -άν 17 16 -ῶ 45

δολό]εσσα 3 75?

δόμος: -ον 3 49 15 29 16 100 -οι

3 40 -ους 16 63 -οις 111

δονακώδης: -δεα f. 30 2

δόναξ: -ακος 12 92

δονέω: -εῖ 5 67 -έουσι 1^d 41 -εῖν

f. 12 1

δόξα: -αν 8 1 9 18 12 61 -ας (gen.)

9 37 -α 12 120

δορά: -ᾶς 5 124

δόρον 12 120 16 90

δράκων 8 13

δράω: δρῶν 3 83

δρόμος: -ῶ 5 183 δρό]μον 9 26

δύα: -α 1^a 8 f. 25 3 -ᾶν 14 46

δύναμαι: -ται f. 11 2 -το 18 26

δύναμις: -ιν 14 59

δύνασις: -ιν 9 49

δύο 4 17 15 19 17 46 49

δύρομαι: -έναις 3 35

δύσλοφος: -ον 12 46

δυσμενής 17 6 -έων 5 133 12 203

f. 36

δύσμορος 15 30

δυσπαίπαλος: -α 5 26

δύστανος: -οιο 10 102 -ων 5 63

δῶμα: -ατα 5 59 -σι 173

δῶρον: -α 16 10 76 124 18 4 -οις

f. 20 4

E

ἐβδομήκοντα 2 9

Ἐβρος: -ῶ 15 5

ἐγγονος: -ων (-νοι A) 8 46; cf.

ἐκγονος

ἐγγύθεν 16 123

ἐγκύρω: ἐγκύρσαι f. 25 3

ἐγγέσπαλος: -ον 5 69

ἐγγος: -εα f. 4 10 -έων 8 43

ἐγώ 5 127 12 221 ἐμέ 16 38 (κἀ-

μέ). με 11 5 16 53 ἐμοί 5 138

12 226 15 2 18 37 <ἐ>μοί 5 31

μοι 151 ἄμμι 16 25

ΕΔ-: ἐσσαμένων (-νοι A) 10 120

ἔδος 8 46

ἔδραν: -ας f. 15 1

ἐθειρα: -αν 5 29 -ας 6 8 12 197

ἐθέλω: -ει 1^d 24 5 14 <ἐ>θέλων

5 169 ἔθειλεν 10 73; cf. θέλω

εἰ 1^d 27 5 190 10 27 11 4 12 168

228 16 29 57 17 2 f. 11 2 27; cf.

αἰ εἶπερ

εἶδον: εἶδε(ν) 5 40 10 22 16 109

ἶδεν 5 71 16 16 ἶδεν 5 30 16 43

ἰδών 16 72 101; cf. οἶδα

εἶδωλον 5 68 f. 29

εἵκοσι 10 104

εἵλα]πίνας 12 162

εἵμι: ἵμεν 18 12

εἵμι: ἔστι(ν) 3 38 5 162 167 12

203 f. 4 12 11 1 12 1 εἰσί 8 88

f. 23 2 εἴη 9 12 ἔμμεναι 17 14

ἔμμεν 5 144 17 31 56 εἵμεν 9

48 ἑών 1^d 28 7 46 ἑόντα 4 19

18 28 εὐντα 3 78 ἦν 17 21 18 15

ἔσεσθαι 12 57

εἴ[ν]εκ[ε]ν 12 136
 εἶπερ 8 86 16 53
 εἶπον: εἶπε(ν) 3 48 77 5 86 16 47
 52 81 εἶπειν 8 72 f. 1 1
 εἰρήνη f. 4 1 -α 5 200 12 189
 εἶρω dico: εἶρεν 16 20 74
 εἶρω sero: εἰρμένον (ex conl.)
 16 116
 εἶς f. 5 1. μία ib. 13 8. ἕνα 1^d 17
 εἰς 14 43; cf. εἰς
 *εἰσάνταν 5 110
 εἶτε 18 29 (εἴτ' οὖν)
 ἐκ 5 15 82 132 141 8 35 10 36 12
 160 13 8 16 24 (62); ἐξ 3 46 5 61
 10 43 16 122 f. 5 1
 ἕκαστος: -ω 13 16
 ἑκάτα f. 31 1
 ἕκατι 1^c 6 5 33 6 11 9 15 10 9 16
 7 f. VIII
 ἐκβάλλω: ἐξέβαλεν 17 28
 ἔκγ[ον]ον 16 16; cf. ἔγγ.
 ἐκκαιδεκάτα: -αν 7 3
 ἐκπίμπλημι: ἐκπλήσομεν 16 27
 ἑκτόρεος: ἑκτορ[έας] 12 154
 ἐ[κ]τός 9 52
 ἑκτωρ: -ορα 12 109
 ἐλαία: -ας 7 52 -α 10 28
 ἔλαιον: -ω 9 23
 ἐλεύνη 9 51
 ἐλαφρό[ς] 1^d 7 -όν f. 12 1
 ἐλέγχω: -ει f. 14 4
 ἐλέφας: -αντι f. 20 8
 *ἐλικοστέφα[ρος] 8 62
 ἔλλαθι: cf. ἔλημι
 ἑλλαν: -άνων 3 12 5 111 8 30 f.
 II 4? -ασι(ν) 7 7 9 20 12 82 ἑλ-
 [λάνεσι]ν 56. ἑλλα[νας] 7 44
 ἑλλάς: -δα 3 63
 ἐλπῖς 3 75 8 18 f. 20 3 -ίδι 1^d 26
 9 40 12 220 -ίσιν 157
 ἔλπομαι f. 16
 ἐμβάλλω: ἐμβαλε(ν) 10 54
 ἔμολον: μόλεν 16 101 (εμ. A 100) -ε
 122 3 30 μόλοι 5 110 μολοῦσα 13 4
 ἐμός: -ας 16 64 -ων 5 117 -αῖς
 12 229

ἔμπεδον 12 178
 ἐμπίνω: -ων 9 24
 ἔμπορος: -ον 17 36
 ἔμπρέπω: ἐν[έ]πρεπεν 8 27
 ἐν 1^c 14 2 6 5 27 41 44 80 88 119 131
 165 173 200 7 3 45 53 8 22 9 19 29
 10 4 19 24 32 88 11 8 12 61 81 99
 118 124 135 162 189 198 13 15 41
 14 53 16 5 108 115 120 17 23 45
 49 18 8 47 19 1 f. II 7 4 8 19 1
 21 5 25 2 Epigr. 1 3
 *ἐναλιναιέτας: -αι 16 97 sq.
 ἐναντίος: -α 5 76
 ἐναρίζω: -[ομέν]ων 12 151
 ἑνδαίς: ἑν[δαί]δα 12 96
 ἑνδοθεν 16 86
 ἐνδυνέως 5 112 125
 ἑνθα 3 33 5 63 107 127 132 14 40
 15 17 18 42
 ἑνθεν 10 82 97 113
 ἐνθέα 15 13
 ἐνστάζω: ἐνέσταξ[εν] 12 229
 ἐντυγχάνω: ἐντυχεῖν 17 44
 ἐντύω: ἑντυον f. 22 2
 ἔξ 5 113
 ἐξ: cf. ἐκ
 ἐξάγω: ἐξαγαγεῖν 10 103
 ἐξαιρέω: -εἰλετο 5 74
 ἐξαισίος: -ίοις 14 58
 ἐξεναρίζω: -ων (εξαν- A) 5 146
 ἐξευρίσκω: -ευρεῖν f. 5 3
 ἐξιχνέομαι: ἐξ[ί]κνο[ντο] 12 132
 ἐξόπιθε (-εν A) 16 91
 ἐξοχος: -ον 18 14
 ἑορτά: -αῖς 3 15
 ἑός: -όν f. 11 5
 ἐπαθρέω: -ήσαις 12 227
 ἐπαῖσσω: -ων 5 116
 ἑπαφος: -ον 18 42
 ἐπεὶ 3 23 53 113 8 2 9 25 10 120
 12 133 15 25 16 43 93 121 18 39
 ἔπειμι: ἐπιόντα 16 46
 ἔπειτα 5 74
 ἐπέρχομαι: -ονται f. 22 4
 ἐπί c. acc.: 1^a 4 8 41 12 88 149
 17 37 f. 22 1 24 4 c. gen.: 79 9 21

- 16 83 f. 4 3 [Epigr. 21] c. dat.:
 5 83 90 133 6 3 8 12 42 9 42 44
 12 105 193 203 13 16 15 34
 ἐπιβαίνω: ἐπέβαινε 3 34 ἐπέ-
 βασε 5 73
 ἐπιγίνομαι: -γ[ι]νόμενοις 8 81
 ἐπιδείκνυμι: ἐπεδείξαμεν 2 9
 ἐπεδ[είξ]αο 3 93
 ἐπιδέχομαι: ἐπιδέγμενοι 16 96
 ἐπίζηλος: -ω 5 52
 ἐπικείρω: ἐπέκειρεν 5 108
 ἐπικλώθω: ἐπέκλωσεν 5 143
 ἐπικουρία: -αν 17 13
 ἐπιλέγω: -λεξαμένα 5 136
 ἐπίμοιρος: -ον 1^d 20
 ἐπίμοχθος 1^d 43
 ἐπινίκιος: -ίοις 2 13
 ἐπισκῆπτω: -ων 5 42 7 41
 ἐπιστάμα: -ᾶμαι 9 38
 ἐπιτάσσω: ἐπέταξε f. 13 2
 ἐπιτιθήμι: ἐπέθηκεν 16 113
 ἐπίφρων: -ονα 15 25
 ἐπιχθόνιος: -ίων 4 15 5 5 54
 -ίοις 5 96 9 14
 ἐπιχρίπτω: -ει f. 24 4
 ἐ[πιχω]ρίαν 12 92
 ἐπομαι: ἔπεται 1^d 32 ἔπ[εσθαι]
 5 194 ἔσπεο 10 115
 ἐποπτεύω: -εύοις Epigr. 1 3
 ἔπος: -έων f. 5 2
 ἐπ[ι]ά 16 2
 ἐπτάπυλος: -οις 18 47
 ἐραυνός: -όν 16 42
 ἐρατός: -ᾶ 16 129 -ῶν 10 43 f.
 4 16 -οῖσιν 16 110
 ἐρατώω: ἐρά[τυ]εν 16 12
 *ἐρατώννυμος 16 31
 ἔργμα: -ατι 13 17
 ἔργον 8 82 f. 15 1 -α 17 18 -οι-
 σ(ιν) 9 44 12 203
 ἔρδω: -ων 1^d 25 5 36 -οντα 13
 18 17 43 ἐ[ρ]γμένον 12 207 ἐρ-
 χθέντ[ο]ς 12 65
 ἔρειπω: ἤρ(ε)ιπον 10 68
 *ἔρειψ[ι]λάοις 12 167
 *ἔρ(ε)ιπιπλάς: -αν 5 56
 [ἔρεμνός: -όν 16 116; rectius
 εἰρμένον]
 ἔρέπτω: -ειν 4 16 -έψωνται 8 24
 [ἔρ]εφθίς 12 70
 ἐρεύθω: ἔρ[ε]υθε 12 152
 Ἐρίβοια 16 14 -ας 12 102
 ἐριβρόχας 5 116
 ἐρίζω: -ει 1^d 30
 ἐρικυδής: ἐ[ρ]ικ[υ]υδέος 12 59 ἐρι-
 κ[υ]υδέα 190
 ἐρισφάραγος: -ον 5 20
 ἔρνος 5 87
 ἐρύκω: -εν (inf.) 16 41
 ἔρχομαι: ἐρχομένων 15 33 ἡλυ-
 θεν 1^c 4 ἡλθ(ε)ν 5 184 8 41 17
 16 [Epigr. 2 3] ἔλθῃ 16 28 ἐλ-
 θόντα 11 7 -ες 10 78 -ας f. 15 3 sq.
 ἔρωτος: ἐρώτων 8 73
 ἔς 1^c 12 2 2 3 59 62 5 12 61 106
 (ος A) 8 17 20 34 10 48 55 72 11
 4 12 143 13 8 14 61 16 63 73 76
 19 10 <ἔς> 5 184 10 114; cf. εἰς
 ἔσειδον: ἐσιδόντες 12 139
 ἐσθλός: -όν 5 129 13 3 -ῶν 4 20
 5 198 9 47 16 132
 ἔσχατος: -ᾶ 8 41
 ἔσω 16 22
 ἔτερος 9 42 f. 5 1 -ον f. 5 1 -αν
 16 89
 ἔτι 3 31 4 1 5 174 10 47 f. 12 1
 ἔτος 10 59 -εα 3 81
 ἐτύμως 12 228
 εὐ 1^d 13 25 3 94 5 36 78 190 8 72
 12 65 13 1 18
 *εὐαίνετος: -ε 18 11
 εὐανδρος: -ους 8 17
 Εὐβοια: -αν 9 34
 εὐβουλος 14 37 -ον f. 1 5 -ων
 9 27
 *εὐγνιος: -ων 10 10
 εὐδαίδαλος: -ον 16 88 f. 15 3
 εὐδ[αι]μονίας 5 186
 εὐδαίμων 5 55
 (εὐδενδρον A 16 80, v. εὐρύεδρος)
 [Εὐδημος Epigr. 2, 1]
 εὐδματος: -[ατον 8 54

εὐδοξος 7 9 -ον 13 22 -ων 8 21

* ε]ὐεργχής 12 147

εὐειδής: -έος 12 102

εὐεργεσία: -αν 1^d 19

εὐθαλής: -ές 8 5 -]λῆ 3 69?

εὐθριξ: -τριχων f. 4 5

εὐθ]ρον[ος? 15 3

εὐθύδικος: -[ο]ν 5 6

εὐθυμία: -α 16 125

εὐθύνω: εὐθυνε 11 2

εὐκλής: -έα 5 196

Εὐκλεία: -ας 1^d 46; Εὐκλεία 12 183

εὐκλειζω: -ξας 6 16

Εὐκλείος: Διός Εὐκλείον 1^c 6

εὐκτ-• 19 10

εὐκτίμενος: -αν 5 149 10 122 14 10

εὐκτιτος: εὐκτίτ[ω]ν 3 46

* εὐμαρέω: -εῖν 1^d 37

εὐμαρέως 5 195

εὐμενής f. 21 3

εὐνά: -άν 1^a 3

* εὐναής: ε[ὐν]αεῖ 8 42

Εὐνομία 12 186 -ας 14 55

Εὐξαντής: -ίδα 2 8

Εὐξάντιος: -ον 1^c 15

εὐχοθός: -ους f. 22 4

εὐπακτός: -ων 16 82

εὐπεπλος: -ον 8 61? -οι 10 42
-οισι 14 49

εὐπλό[α]μος 1^c 16 -άμοι[s] 3 34

εὐποίητος: -ον 5 177

εὐπρυμνος: -οις 12 150

εὐπυργός: -ους 5 184

εὐρίσκη: εὐρήσει 10 124

* εὐρύνανξ: -ακτός 5 19

εὐρυνβία[s] 15 31 -αν 5 104 -α 10 52

* εὐρυνδίνας: -αν 3 7 5 38

* εὐρύνεδρος: -ον 16 80 ex conl.

* εὐρυνεφής: εἰ 15 17

εὐρύς: -εῖαν 14 40 -εῖας 8 47
-εῖαις 9 17

εὐρυσθενής: -έος 18 17

ε]ὐρύχορος: -ον 9 31

Εὐρώπιος (adi.) 1^c 14

εὐρώς f. 4 11

εὐσεβ- f. V, 2

εὐσεβεία: -αν 3 61

εὐσεβής: -έων 12 188

εὐτε 1^d 45 3 25 12 118 f. 17 1

εὐτυκος 8 4

εὐτυκτός: -ον 17 50

εὐτυχία: -ας f. 11 1

εὐνδρός: -ον 10 119

εὐφεγγής 8 29 -έας 18 26

εὐφραίνω: εὐφραине (imp.) 3 83

εὐφροσύνα 3 87 9 53 -ύναι 10 12

εὐχά: -άν 16 67 -ᾶς 65 -ᾶς 7 50

εὐχομαι: -ένον 10 107 εὐχοντο
14 46 [εὐξαμένω Epigr. 2, 3]

ε]ὐώδης: -δεα 13

εἰφαμ]έριος: -ίον 3 76

εἰφάμερος: -ον 3 73

εἰφίημι: -σι 12 48

εἰφίστημι: ἐπιστάσα[s] 3 55

εἰχθρός: -ά 3 47 ἔχθιστος 12

* Ἐχιδνα: -ας 5 62

εἶχω: -ει 1^d 29 10 124 13 7 f. 11 6
-ονσιν 3 63 -ειν 1^d 22 17 48 -ων
f. 11 2 -οντα 17 32 ἔσχεν 5 104
12 106 17 27 41 ἔξιεν 12 163

Z

ζάθεος: -έαν 2 7 -έας 5 10 -έοις
10 24

ζεύγνυμι: ζεύξασα 10 46

Ζεύς 3 55 5 200 10 73 14 51 16

68 Ζεῦ 7 43 16 53 Ζηνός 3 11 26

5 20 8 5 9 29 f. Π 7? Ζηνί 10 5

15 18 Διός 1^c 6 3 70 5 79 6 1

10 52 12 58 15 28 16 20 30 75 86

18 17 Δία 5 178

Ζέφυρος: -ον 5 28 [-ω Epigr. 22]

ζωά: -άν 3 52 -ᾶς 5 144

.. ζωνος 14 7, cf. βαθύζωνος,
καλλιζ.

ζώω: -η 1^d 42 -ειν 29

H

ἦ (vel) 5 87 8 36 12 169 15 6 17
8 11 25 ἦ — ἦ 10 54 ἦ — ἦ —

ἡ 9 39 sqq. (εἵτε) — ἡ — ἡ 18
33 35 — (quam) 4 18 f. 2 2
ἡ (in interr. obl., „num“) 5 9
ἡ (affirm.) 12 54 71 147 157 17 41
(interr.) 17 5, cf. ἡρα. (ἡ ῥα
18 33 v. ἡ)

ἡβια: -αν 3 90 5 154

ἡδη 10 59 12 196

ἡδύς f. 21 5; cf. ἄδύς

ἡθιος: -οι 16 128 -έων 43 93

ἡών: ἡόνων 15 8? cf. πατήων

ἡμερος: ἡμέρα 10 39

ἡμίθεος: -οι 8 10 10 62 -έοις 12
155

ἡμισυς: -υ 1° 9

ἡπιόφρων: -ον (voc.) 12 78

ἡρα 5 89 8 8 10 44 18 22 -αν 10
107

ἡρα (= χάριν) 10 21

ἡρα (= ἄρα) 5 165

ἡρακλῆς: ἡρα]κλεῖ 8 9

ἡρως 5 71 14 37 16 47 73 91. (voc.)
23. -ω (acc.) 8 56 12 104 (?) -ωες
10 81

ἡσιόδοος 5 192

ἡὔτε 12 87

θαητός: -όν 10 14 12 115

θάλασσα: -ας 12 119 θ[άλασσαν
181

θάλεια: -[εια]ν 3 89

θαλία: -ίας 12 137 -ίαις 13 15

θάλλω: -ουσιν 5 198 -ουσα 14 58
τέθαλεν 9 40

θάλπω: -ει f. 4 195 θάλπησι
(coni.) f. 20 2

θάμα 12 193

θαμβέω: θαμβησεν 5 84

θάνατος: -ον 5 131 -[ατον f. V
2 -ον 19 7 -οιο 12 63

θάπτω: -ομεν (impf.) 5 115

θαρσέω: -εῖ 5 21

θ[ά]ρος 16 50

* θατήρ: -ῆρων 9 23 (θεα- A⁹)

θαῦμα 16 123

θανμάζω: -ασθείς 1^d 14

θανμαστός 5 71 -όν 8 31

θεά 5 103 -ᾱς 10 49 16 9

Θεανώ 14 7

θεατήρ: cf. θατήρ

θεῖος 8 3

* θελημός: -όν 16 85

* θελξιεπής: -π[εῖ 14 48

θελξιμβροτος: -ον 5 175

θέλω: -ει 12 51 -η 5 135 -οιμι

16 41 -ων 5 169 16 69 -ήσει 3 64
cf. ἐθέλω

θ[έ]μις 3 88; Θέμιτος 14 55

θεόδματος: -ον 11 7 12 163 -οι
f. 28 2 -ους 10 58

θεόδοτος: -ο[υ]ς 7 50

Θεόκριτος f. 18

θεόπομπος: -ον 16 132

θεός 5 36 50 10 34 13 18 17 41

-όν 3 21 bis. -οί 8 50 -ούς 1^d

25 -ῶν 3 38 57 5 95 179 8 63 89

10 121 12 156 16 21 100 121 -οῖ-
σιν 4 18 12 138 14 11 45 f. 4 4

θεοτίματος: -ο[υ]ν 8 98

θεότιμος: -ον 10 12

θεοφιλής: -ές 10 60 -λή 3 69?

θεράπων 5 14

θερμός: -μ[ᾶν 9 22

Θερμώδων: -ον[τος 8 43

* θερσ[ι]επής 12 199

θεσπέσιος: -ίω 12 108

Θεσσα[λ . . 13 40

Θεσσαλός: -άν 17 51

Θέστιος: -ίον 5 137

θενπροπία: -αν 9 41

Θήβα 9 30 -ας 8 51

Θήβαι: -ας 8 20

θηροσκόπος 10 107

Θησεύς 16 16 -εῖ 74 -έα 99

θιγγάνω: θίγειν 16 12

θίς: θίνα 12 149

θνάσκω: θ[υ]νά<ι>σκοιτε 12 166

θάνη 1^d 45 θανεῖν 3 47

θνατός 1^d 28 -όν 3 78 -ῶν 3 61

17 21 f. 25 1 -οῖσιν 1^d 38 3 51

93 5 180 9 52 10 7 12 45 14 52
f. 31 41 241 θνατ. . 18 45

θοίνα: -ας f. 22 2

θυός: ἰ[οάν 16 55 θυοός 5 129
-άς 3 3

θοῶς 14 59 16 98

θράσος: -ει 16 63; cf. θάρσος

θρασυκάρδιος: -ον 12 106 -καρ-
[δ. . 19 5

θρασυμένων: -ονος 5 69

θρασυμήτης: -εα 15 15

θρασύς: -ύν 17 39

*θρασύχειρ: θρασύχειρ<ος> 2 4

θροέω: θρόησε 3 9

θρώσκω: θρώ<ι>σκουσα 12 90
θόρεν 16 94

θυγάτηρ 5 124 16 34 θύγατερ 7
1 12 77 f. 31 2 θύγατρεις 1^c 28
10 84 -ῶν 5 167 8 50 -άσι 3 85

θυμάρμενος: -ον 16 71

θυμός 16 82 f. 21 3 -όν 1^d 5 41
3 83 5 80 9 45 12 220 f. 11 2 20 2

θυμόν 16 23

θυσία: -αισι 5 101

θύω: θύεν (inf.) 15 18 θύσω
10 104

I

λαίνω: -ν[ει 12 220 λαίνθεις 16
131; λαίνεται v. l. 3 68

λάπτω: -εται f. 11 5

λατορία: -α 1^d 11

Ἰάων: -όνω[ν 16 3. cf. Ἰων

Ἰδα: -ας 5 66 16 30

*ιδρώεις: -εντα 12 57

ιερόν (subst.): ιερά 3 15

ιερός: -άν 2 2 9 34 -ἄν 17 1

Ἰέρων 3 64 92 -ωνα 4 3 5 16 -ω-
νος 3 4 -ωνι 5 49 185 197

ἤμι: ἤσι f. 17 2 ἱεῖσαι 10 56

ἔται 5 48 ἔτο 16 90

Ἰθακήσιος: -ον f. 29

ἰθύς: -εἶαν 14 54

ἰθύω: ἰθύσας 9 51

ἱκάνω: ἱκανεν 10 96 ἱξον 12 149

ἱκῆλοι f. 23 3

ἱκνέομαι: -εῖσθαι f. 25 3 ἱκετο
8 39 15 16 ἱκέσθαι 10 30

ἱκρίον: -ων 16 83

ἱλως: -ῶ 10 15

(ἱλημι): ἱλλᾶθι 10 8

ἱλίον: -ον 12 115

ἱμείρω: -ει 1^d 34

*ἱμεράμπυξ: -[πυ]κος 16 9

*ἱμερόγνιος: -ον 12 137

ἱμερόεις: -εν 10 118 -εντα Epi-
gr. 1 2

ἱμερτός: -άν 1^c 13

ἱνα (ut) 9 11 f. I 3?

ἱνα (ubi) 10 79

Ἰναχος: -ον 18 18

ἰοβλέφαρος: -οι 18 5 -ων 8 3

Ἰόλα: -αν 15 27

ἰόπλοκος: -ον 8 72 -οι 16 37 ἰο-
πλό]κων 3 71

ἰός: ἰόν 5 75

ἰοστέφανος: -ον 3 2 -ον 12 122
-ων 5 3

ἱππεντάς: -αί 12 160

ἱππιος: -ον 18 15 -ον 16 99

ἱππόβοτος: -ον 10 80

*ἱπποδίνητος: -ων 5 2

ἱππό[ικον 13 22?

ἱππος: -ον 13 22 -ους 1^c 24 3 4
19 9 -ων 4 6 5 41

ἱπποτρόφος: -ον 10 114

*ἱππώκης: -εος 10 101

Ἰσθμιονίκας: -αν 9 26

Ἰσθμιόνικος: -ον 1^d 18

Ἰσθμιος: -ἱαν 17 17 -ί[ας f. I 4

Ἰσθμός: -όν 7 40 -οῦ 2 7

ἴσος 5 46 ἴσον 1^d 34 f. 2 2 ἴσα
(fem.) 12 146

ἴστημι: ἴστᾱν imperf. 10 113
ἔστα f. 22 1 στᾶθι 5 80 στασον

177 στασάμεθα 5 112 σταθείς
12 105 16 84 σταθέντων 3 18

ἱστίον 12 131

ἱστός: -οί f. 4 9

ἱστωρ: -ορες 8 44

ἱσχυρός: -όν 17 33

ἱχύς: -ύν 12 75 -ύι 5 22 17 20

ἴσχω: -ουσι 5 24 ἴσχεν (inf.) 16

88 ἴσχε (imp.) 23

Ἰωνία: -ας f. 15 2

*Ἰφικλος: -ον 5 128

Ἰώ 18 41

*Ἰων: -ες f. 3 2 -ων 17 2; cf. Ἰάων

Κ

Κάδμος 18 48

κάδος: -έων 18 36

καθάρως: -όν f. 33

καί 1^c 9^d 21 23 45 3 23 48 81 (χῶτι).

97 5 31 78 97 102 159 164 182 194

7 7 10 40 48 8 19 33 46 79 9 2 9 49

50 10 10 24 58 75 91 112 113 11 4

12 63 67 84 98 168 181 182 221 13

18 23 14 55 57 62 16 25 29 33

(καμέ), 53 17 14 15 38 39 50 (κηϋ-

τυκτον), 53 58 18 5 33 46 51 f.

11 4 7 21 4 23 2 30 2. De τε

. . καί, τε καί cf. τε

καιρός: -ῶ f. 25 2

καίω: καίε 5 140

κακομάχανος: -οι 17 8

κακόποτος 5 138

καός: -όν (neutr. nom.) f. 2 2

-ῶ (neutr.) 17 14

καλέω: -εῖ 2 11 κέκληται 7 9

καλλι]δίνης 3 44

καλλιζωνος 5 89

καλλικέρα (adi. fem.): -αν 18 24

Καλλιόπα 5 176 -ας 18 13

καλλιπά[ραον] (vel -ίπα[χυν])

19 4

*καλλιρόας: -αν 10 26 96

καλλιχορος: -ον 5 106 -ῳ 10 32

καλός f. 18 -όν 8 82 101 -άν 1^b

7 -οῦ 1^a 2? κα]λά (plur.) 9 2

-ῶν 1^d 8 2 6 3 96 5 51 καλ . . 1^c

28 κάλλιστος 13 17 -ον 8 86 9

47 10 79 κάλλιστα 3 93

Καλυδών: -ῶνα 5 106

καλυκοστέφανος: -νον 5 98 -νους

10 108

κάλυμμα 16 32 17 38

καλύπτω: -ύψη 12 64

καλῶς 12 206

κάμνω: κάμον 10 77 κάμοι 5 36

κάμπτω: κάμ[ψεν 9 26

καναχά 13 15 -άν 2 12

κάπρος: -όν 5 105

κάρρα: κρατός 17 51

καρδία: -αν 16 18 f. 12 2; cf.

κραδία

[καρπός: -όν Epigr. 2 4]

καρτερόθυμος 5 130

καρτερός: -άν 17 27 -ᾱ 10 16

καρτε[ρ]όχειρ 1^d 3

κάρτος 5 114

κᾶρνξ 17 17 -νκες 14 40

καρύσσω: -ύξονται (3. plur.) 12

231

καρχαρόδους: -οντα 5 60

Κάσας: -αν 10 119

κασιγνήτα: -ας 9 9

κασίγνητος: -οις 10 65

Κασταλία: -ας 3 20

κατά c. acc.: 7 44 9 32 10 93 94

12 180 16 80 87 18 26 f. 20 9 c.

gen.: 16 94

κατακτείνω: κατέκτανον 5 128

-νεν 17 25

καταναίω: κ[ατέν]χσσε 3 60

κατανεύω: κατένευσε 16 25

καταΦΕΝ-: κατέπεφνε<ν> 5 115

*καταχραίνω: κατέχρανε 5 44

κατέχω: -εχον 10 91 -εχε 16 28

κατέχ]ουσι 10 11

κατορθόω: κ[ατορθω]θεῖσα 13 6

κ(ν) 4 13 5 169 16 64

κέαρ 1^d 27 16 8 87 108 f. IV 4 15

11 6 20 11

κεδνός: -ᾱ 16 29 -[νᾱ 3 33 -ῶν

5 113

κε[ῖθι 8 10

κεῖμαι: κεῖται 8 84 14 53

κεῖνος: -ᾱ 14 62 -ον 5 90 -ο 164

-ῳ 10 23 -ων 8 21

κελαδέω: -δησαν 15 12 -δησαι

13 21

κελάδω: -δοντος 8 65

Κελεός f. 3

κέλευθος 5 31 18 1 f. 27 -ον 9
36 10 26 17 17 -ον 5 196 8 47

κελεύω: κέλευσε(ν) 3 48 16 87
18 21

κέλομαι 16 40

Κέος: -ον 2 2 6 5 16

*κεραυνεγχής: -ές 7 48

κερβολέω: κερ[β]ολοῖ 1^d 6

κέρδος f. 1 2 -έων 3 84 -εσσι 14
57(?)

Κερκυών: -όνος 17 26

κεφαλά: -άν 9 16 -ᾶ 5 91

Κήϊος -ῖα 18 11 -ῖας 3 98 -ῖω

Epigr. 1 4 -ῖων 16 130

Κηναῖος: -ω 15 17

κιγχάνω: κιχεῖν 1^d 39 14 53 κι-
χήσας 5 148

κικλήσκω: κίκλη[ι]σκε (imperf.)
10 99

κινέω: κίνησεν 9 10 (-κειν- A)

Κίρρα: -ας 10 20

κίω: -κίον 10 48

κλάδος: -ον 8 33

κλάζω: ἐκλαγεν 16 128 17 3
ἐκ[λαγ]ον 3 49

κλεεννός 5 182 -άν 5 12 -ῶ 2 6

κλεινός 5 13 κλει[ν]ά 9 30 κλει-
νόν 18 9 -ᾶ 10 78 -οί 8 22 -οῖς
7 44

Κλειώ 12 223 -οῖ 11 2; cf. Κλεώ

Κλεοπτόλεμος: -ω 13 19

κλέος 12 65 16 80 κ[λέ]ος 8 40

κλέω: κλεέμεν (A κλέομεν) 15 13

Κλεώ: Κλεοῖ (-ειοι A) 3 3

κλισίη: -ησιν 12 135

κλονέω: -ω[ν] 12 113

Κλύμενος: -ον 5 145

κλυτός: -όν 10 80 -άν 16 73 (κλυ-
τ)άν 12 61) -ᾶς 16 7 -άς 101

κλυτό[τοξος] 1^d 9

κλύω: ἐκλυε 10 106. (it. aor. =
imperf.) κλύε 16 67 κλύον (it.)
12 133 κλύη 74

κνίζω: κνίσεν 16 8

Κνώσιος: -ον 16 120 -ε (-ωσσιων
A) 39

Κνωσός: -όν (-ωσσον A) 1^c 13

κοινόω: κοινώσας 14 49

κολπόω: κόλπ[ωσαν] 12 130

κόμα: -αν 8 24 -α[ις]ι 16 113

κομπάζω: -άσομαι 7 42

κόνις 5 44

κόρα 16 32 18 18 -αν 1^c 7 19 5

-α 15 20 -ας (acc.) 16 103; cf.

κούρα

κορυφά: -αί 5 24

κορώνα: -ας 5 73

κοσμέω: κοσμήσαι 11 7 ἐκόσμη-
[σας] 7 11

κόσμος: -ον 3 95 16 62

κούρα 5 104 137 10 9 -αν 3 2 -αι

8 44 10 42 16 125 (κούρ)α 16 53)

-ας 10 109 -αις 3 60; κο(ύ)ρα

5 137 κο(ύ)ραι 8 44

Κουρής: -ῆσι 5 125

κοῦρος: -ους 16 3

κοῦφος: -ᾶ 12 89 -όταται 1^d 40

κράδμενον: -α f. 20 6

κραδία: -αν 10 85 17 11; cf.

καρδία

κραίνω: -ων 12 45

†Κραυναίων Epigr. 1 2

κραταιός: -οῦ 17 18

κρατερός: -όν 17 40 -άν 12 143

-ᾶς 10 20 -ᾶ 5 21

κρατέω: -τεῦ[σαν] 6 7 -τήσας 6
15

Κρεμυνών: -ῶνος 17 24

Κρέονσα: -ας 17 15

κρέων: κρέονσαν 3 1

Κρής: -τῶν 1^c 5

Κρητικός: -όν 16 4

κρίνω: -εις 10 6 -ει 5 131 -ειν
7 6 -εῖ 16 46

κριτός: -οί 8 11

Κροῖτος: -ον 3 25

Κρονίδας 1^d 17 10 73 16 77 -αν
5 178 -α (gen.) 9 29 17 21

Κρόνιος 16 65

κρόταφος: -ον 16 30

κρύπτω: -ειν 3 14 κρυφθεῖσα
12 177

κτείνω: ἔκτανεν 5 89 κτανεῖν
18 31
κτίζω: -ειν 10 72
κτύπος f. 4 12
*κυνανανθής: -εῖ 12 124
κυνάνεος: -ον 12 64
κυνανοπλόκαμος: -ον 5 33 8 53
-οι 10 83
κυνανόπρωρα 16 1
κυν]νῶπις 14 2 -ιδας 12 160
κυβερνᾶ[τις 13 10?
κυβερνάω: -ᾶς 16 22 -ᾷ 12 160
κυβερνήτας 11 1 -αν 5 47
κῦδος 1^d 22 6 3 9 17
κυδρός: -οτέρᾳ 1^d 26
κύκλος: -ον 8 30
Κύκλωψ: -πες 10 77
κύ[κνω 15 6
κύλιξ: -ίκων f. 20 2
κύμα: -ατα 5 26 -ασιν 12 125
κυνέα: -αν 17 50
Κύπρις: -δος 5 175 16 10 f. 20 4
[Κύπριν] 8 72?
κυρέω: -ρῆσαι 3 8
κύων: κύνα 5 60
Κωκυτός: -οῦ 5 64
κῶμος: -οι 10 12 12 74 f. 4 7
κῶ[μοις 8 103

A

λαγχάνω: -νειν 4 20 ἔλαχεν 1^d
28 λάχε(ν) 42 6 2 λάχῃσι 18 3
λαχών 1^d 13 3 11 λαχόντας 10
70 λαχοῖσαν 18 13 λέλογχ[ε]ν
12 187 λελογχῶς 9 39
λάϊνος: -ον f. 22 1
λαῖς: -δος 15 17
λαιψηρός: -ῶν 7 6
Λάκαινα: -αν 17 50
Λάμνιος: -ῖαν 17 55
λαμπρός: -όν 3 54
λάμπω: -ει 3 17 7 43, λάμπει (im-
perf.) 16 104 123 λαμπόμενον 5
72 (..ελαμπ.. 9 3)
Λάμπων 12 226 -ωνος 68

λανθάνω: λαθεῖν 18 27
Λαομέδων: -οντος 12 142
λαός: -ῶ 12 231 -οῦς 10 67 -ῶν
1^c 9 8 35 10 117
λαοφόνος: -ον 12 120
λάρναξ: -ακος 5 141
Λατοῖδ[ας 3 39
Λατώ: -οῦς 5 124 10 16 98
Λάχων 6 1 -]να 7 11
λέγω: -ει 17 18 32 47 f. 27 -ουσι
5 57 -ειν 3 67 5 164
λείπω: -ει 1^d 45 λείπον 12 116
λίπον 5 172 λίπεν 1^c 9 λιπεῖν
15 13 λιπών 1^d 10 λιποῦσα 18
15 λιπόντες 2 8 10 60 81 12 141
λιποῦσαι 10 57 λείπεται 8 87
12 64
λείριος: -ων 16 95
λεπτόθριξ: -ιχα 5 28
*λεπτόπρυμνος: -ον 16 119
λενκός: -όν 17 3 -ᾶν 16 13
λενκώλενος 8 7 16 54 -ε 5 176
-ον 15 27 -ον 5 99
λέχος: -ει 16 30 λέ]χει 8 56
λέων: -οντα 8 9 -οντος 1^d 4
-οντι 12 47
ληστάς: -αί 17 8
λήγω: λῆξεν 12 122 125
*λιγυκλαγγής: -ῆ 5 73 -εῖς 13 14
λιγύφθογγος: -ον 9 10 -οι 5 23
λίθος f. 14 1
[λιμνῶ: -μήση Epigr. 2 4]
λινόστολος: -όλων 18 43
λιπαρόζωνος: -ων 8 49
λιπαρός: -ά (fem.) 7 1 -ό[ν 15
29 -άν 5 169 10 38 f. Π 2 (?) -ᾶς
f. 28 1 -ῶν 1^d 19
λίσσομαι: -όμενος 5 100 λίσσων-
το 10 69
λόγος 14 44 -ον f. 26 2 -ων 14
47
λογχωτός: -ά f. 4 10
Λ]οξίας 12 148 Λοξί]α 3 66
Λοῦσος: -ον 10 95
Λυγκεύς: -έος 10 75
λυγρός: -αῖς 10 68

Ανδία: -ας 3 24
Ανδιδος: -ία f. 14 1
Ανδιδος: -ίων 12 147
Ανδιδος: -α 15 34
λύσσα: -ας 10 102
**Ανταῖος*: -ον 17 21
λύω: -ει f. 20 6 *ἔλυσεν* 1^d 15 12
 113
**λ]ωβηρός*: -οῖς 1^b 9?

M

Μαῖα: -ας 18 25
μαίνομαι: -οιτο 12 119
μάκαρ: -ρων 10 121
μακράν 9 51
Μαλέα: -α 3 72?
μάν 1^d 43 12 182
μανθάνω: μ[άθε 4 8?
μανία: -ᾶν 10 109
μᾶνις: μ[ᾶνιν 12 111
Μαντινεύς: -έες 20 2
μανύω: -ύει f. 14 2 33 -ῶν 9 14
μαρμαίρω: -ουσιν f. 20 8
μαρμαρυγά: -αῖς 3 17
μάρναμαι: -άμεθα 5 125 (im-
 perf.) -αντο 12 151
Μάρπησσα: -αν 19 6
ματεύω: -ει 9 35
μάτηρ 5 138 *ματρί* 3 50
μάτρω: -ωας 5 129
μάχα: -α[ν 12 117 -ας (gen.) 1^d
 6 2 4 (?) 17 59 -αῖς 10 65 13 13
μεγάθυμος 12 195
**μεγαλίνετος*: μ[ε]γαλίνετε (-νητε
 A) 3 64
**μεγαλίνητος*: -τονς 1^d 16
μεγάλαγχος: -ον 16 23 (-ουχον
 A)
**μεγαλοκλής*: μεγ[αλοκλέ]α[ς]
 7 49
**μεγαλόκολπος*: -ον f. 31 2
μεγαλοσθενής: -θ[ενής] (voc.)
 16 52
μέγαρον 16 100 (101 A) -ων 3 46
 -οῖς 5 119 165

μέγας: -α 12 155 -αν 16 98 -ά-
 λον 5 79 -άλα f. 4 1 -άλαν 9 49
 12 79 -άλας (gen.) 5 24 -άλων 1^d
 33 14 52 -άλαισιν 12 147 *μεῖζον*
 f. 2 2 *μέγιστον* 1^d 21 3 19 f. 20 10
 -αν 18 45 -ον 6 1 8 55 (?) -ᾶ 3 61
μεγασθενή[ς] 16 67
**μεγιστοάνασσα* 18 21
**μεγιστοπάτωρ* 5 199
μείγνυμι: μ<ε>ιχθεῖσα 12 99
μιγεῖσα 16 31
μειλίχιος: -οῖς 10 90
μείρομαι: εἰμάρθαι 13 1
μείς: μῆνας 10 93
μειών: cf. ὀλίγος
**μελαγκενθής*: -ές f. 29? με
 λαγκεν]θής 3 55?
μέλαθρον: -ων 10 44
**μελαμφαρής*: -έτ 3 13
μελάμφυλλος: -ον 8 33
μέλας: -α[ινα 12 153 -[α]ν 16 17
Μελέαγρος 5 93 -ον 77 171
μελέτ[α]: -αν 12 191
μελίγλωσσος: -ον 3 97 -ων f. 4 2
μέλισσα: -αν 9 10
μελίφρων f. 4 13 -ορος 1^b 5
μέλλω: -ει 5 164 *μέλλον* (part.)
 8 96 9 45 -[ο]ντος 8 14 -οντων
 f. 11 4 *ἔμελλε* 3 30 *μέ[λ]λε* im-
 perf. 15 19 [μ]έλλον imperf. 12
 169
μέλος 19 3 -έων 18 2
μέλω: -ουσι 12 94 -ετε 190
 (imper.)
μέλω: -ει 5 92 -ειν f. 4 7
Μέμψις: -ιν f. 30 1
μέν 1^d 2 3 15 63 85 90 5 3 57 144
 9 47 10 92 12 114 203 13 1 16 1
 24 75 18 37 f. 11 3 14 1 16 20 6
 23 1 34 1
Μενάνδρος: -[ο]ν 12 192
μενέκτυπος: -[πον 16 1
Μενέλαος 14 48
μενεπτόλεμος 16 73 -ον 5 170
 -οῖς 126
μέ[ν]ος 3 54

μέριμνα 3 57 10 86 18 11 -αι 1^d
 41 -ας (acc.) f. 20 5 -ᾶν 5 7
 μερίμν[18 34
 μέρο[ς 3 71
 μέσος: -ω 14 53 μέσαι[σιν 4 10
 Μετ[απόντιον 10 10
 μεταπρέπω: μετέπρεπεν 5 68
 μή 3 13 68 5 36 81 160 10 27 12
 199 17 44
 μηδέ 5 161 (μητε A)
 μήδομαι: μήσεται 17 42 ἐμήσα-
 [το 15 30 μησάμενον 4 16
 μηλόβοτος: -ους 5 166
 *μηλοδαΐκτας: -αν 8 6
 μηλοθύτας: -αν 7 39
 μῆλον: -α 5 109 -ων 10 111 17 9
 f. 4 5
 μηλοτρόφος: -ον 10 95
 μῆν v. μέλ
 μηρία f. 4 5
 μήτε: cf. μηδέ
 μῆτις: -ιν 15 25 16 29 52
 μικρός: cf. μείων
 μιμνᾶσκω: μεμνᾶσθαι 17 58
 μίμνω: -ειν 3 31 -ο[ντα 12 135
 μιν 10 111; cf. νιν
 μινύθω: μιν[ύθει 12 209
 μίνυνθα 5 151
 Μίνως 1^c 3 -ωι 16 8 -ω 68
 μίτρα: -αισιν 12 196
 μοῖρα (pars): -αν 4 20 5 51 (fa-
 tum): 5 121 143 8 15 16 27 89
 Μοῖσα: -ᾶν 5 4; cf. Μοῦσα
 μοναρχέω: -ήσιν f. 20 7
 μόνος f. 18 -ους 46
 *μονοπάλα: -α[ν 11 8
 μοῦνος: -ον 3 80 4 15 5 156 17
 35 -ω f. 19 1
 Μοῦσα 2 11 3 92 14 47 f. 21 4
 -ᾶν 3 71 5 193 8 3 9 11 18 4
 Epigr. 1 3; cf. Μοῦσα
 μῦθος: -ον 14 39 -οισι 10 90
 μύριος: -ιᾶ 5 31 8 48 18 1 -ίαι
 9 38 (υμρί[αι 13 8) f. 34 2 -ιᾶ
 f. 11 3 -ίας 10 126 -ίων 3 41 12
 196

μύρω: -ομένοις 5 163
 μυρός: -οῖς 4 14
 μῶμος 12 202

N

ναέω: να[ήσ]ατο 3 33
 ναίω: -εις 10 116 -ειν 8 99 ναῖον
 imperf. 10 61 80
 ναός: -όν 15 12 f. 15 3 -οῦ 3 19;
 cf. νηός
 νάπα: -αῖς 17 23
 νασιῶτις: -τιν 9 10
 νᾶσος: -ον 2 8 9 35 11 6 ν[ᾶσον
 12 182 -ον 5 11 12 75 f. 28 2
 -οιο f. 1 7
 ναυβάτας: -αι 16 48
 ναῦς 16 1 νᾶα 89 119 νᾶες f. 20
 10 ν[ᾶας 12 74 ναυσί^{1c} 5 12 150
 νεανίας: -αι 6 9 -αῖς f. 17 3
 νεβρός 12 87
 νεῖκος 10 64
 Νεῖλος: -ον 18 40 f. 30 2 -ον
 8 41
 Νεμέα: -έαν 7 40 -έα 11 8 12 67
 Νεμεαῖος: -αίου 8 4
 νέμω: νείμης 7 8 νείμας 1^c 12
 νέμονται 9 33
 *νεόκριτο[f. V 5
 *νεόκροτος: -ον 5 48
 νεόκτιτος: -ω 16 126
 νέος: -ον (neutr.) 17 3 16 -οι 8
 102 12 190 16 129 -ων 10 11 12
 91 17 14 -οις f. 4 6
 Νέσσος: -ον 15 35
 νευρά: -άν 5 73
 νέφος 3 55 12 64 f. 24 4
 νῆις: νῆιν 5 174
 [νηός: νηόν Epigr. 2 1; cf. ναός]
 Νηρέυς: -ῆος (-έος A) 16 102
 Νηρέ- f. 1 6
 Νηρηΐς: -ῖδες 16 38 -ῆδος 12
 123
 νίξω: νιψάμενος 10 97
 νίκα: -αν 2 5 5 49 8 82 10 39 12
 190 -ας (acc.) 6 11 7 9 9 15 52 -ας

(acc.) 7 47 -ᾶν 12 205; *Νίκα*
10 1 11 5 Epigr. 1 1 -ας 5 33
-α 3 5
νικάω: -ᾶν 12 205 -άσας 5 183
-άσαντα 40 -άσαντι 8 25
νιν sing.: 3 92 4 14? (*αν* A) 5 24
43 73 159 8 26 9 27 10 15 22 86 89
12 230 14 56 15 31 16 84 91 (*νειν*
A) 112 18 27 42. plur. 1^a 5 8 15;
cf. *μιν*
νόημα 10 54 (*ομμα* A)
νόος: -ον 5 95 -ω 4 9 5 8
νόσος: -ων 1^d 32 (*νου[σων]* A);
cf. *νοῦσος*
νόσφιν 1^d 32
νότης: -ον 12 130
νοῦσος: *νούσων* f. 23 2; cf. *νόσος*
νῦν 5 4 31 6 10 8 25 9 9 10 10 37
11 3 13 20 16 55 f. 5 1; inter-
polatum 3 47
νυν (encl.) 18 8
νύξ: *νύκτα* f. 11 4 -ός 8 29 90
12 127 175 -ας 18 28; *Νυκτός*
7 2 f. 31 1
νωμάω: *νωμάται* 5 26

Ξ

**ξανθοδερχής* 8 12
ξανθόθριξ: -τριχα 5 37
ξανθός: -άν 3 56 8 24 9 15 -ᾶς
10 51 12 136 -ᾱ̃ 5 92 f. 4 4 -αί
19 2
ξεῖνος: -ᾱ̃ 10 85 -ων 1^d 12 -οισι
11 5
ξενία: -αν 12 224
ξένος 5 11
ξεστός: -ούς 17 49
ξίφος 17 48 -εα f. 4 10
ξουνθός: -αῖσι 5 17
ξύλινος: -ον 3 49
ξύνιμι: -έασιν f. 32
ξυνός: -όν 9 12

Ο

ο artic. 1^d 25 34 35 3 17 23 51 76
87 4 2 5 133 139 10 15 12 205 16

66 <ὁ> 3 22 ᾱ̃ 8 7 12 194 204 14
57 f. 24 5 τό 1^d 36 8 82 96 9 45
47 12 83 206 17 39? (om A) f.
5 1 bis 11 4 τόν 5 180 8 91 9 50
10 71 17 19 18 49 f. 25 1 [Ep. 2
1] τάν 3 25 11 8 17 26 f. II 2?
30 1 τήν f. 17 2 19 2 τῷ 17 45
[Ep. 2 2] τὰ 1^d 33 3 47 16 46
τῶν 5 4 15 32 17 2 τὰν 17 1
τοῖς f. 17 3 ταῖς 18 9
ὁ demonstr. 16 71 ᾱ̃ 14 59 τόν
5 71 93 170 10 85 τάν 5 169 τοῦ
10 106 τῷ 5 76 111 16 81 [τᾱ̃]ι
10 40 τοί 5 149 f. 22 2 οἱ 9 44
f. 23 1 ταί 10 110 12 91 τὰ 5 91
τάς 10 43 τῶν 12 168 ταῖσιν 5
68 10 53
ὁ relat: τόν 5 142 8 12 16 115
τάν 12 193 226 228 τοῦ 8 40 τᾱ̃ 12
221 ταί 8 42 τούς 5 199 τῶν 1^d
17 12 67 100 τοῖσιν 1^c 11 5 135
*ὀβριμοδερχής (v. l. ὀμβρ.): -εῖ
15 20
*ὀβριμόσπορος: -ον 18 32
ὀδε: τόνδε 1^d 42 16 60 [Ep. 2 1]
τάνδε 12 203 τᾱ̃ιδε 8 89 τάδε
4 15 5 160 163 191 16 74 τοῖσδε
f. 17 3
ὀδός f. 11 1 -όν 16 89 18 13 -οῦ
9 52
ὀδούς: -όντι 5 103
ὀδύρομαι: -όμενον f. 12 1
Ὀδυσεύς: -εῖ 14 5
ὀθεν 18 46
ὀθι 8 6 (οτι A)
οἱ (= αὐτῷ) 1^c 9 17 10 110 16
18 37 115 17 46 19 9 [Ep. 2 3]
οἶδα 9 49 οἶδε 3 13 8 53 εἰδός
5 73 9 42 εἶσαι 16 64
οἰκέως: -ων 1^d 29
οἰκέω: -εῦσι 8 43
οἰκίζω: ὥκισσαν 8 51
Ὀϊκλειδᾶς 8 16
οἶκος: -οι f. 20 8
οἰκίρω: -οντα (-τειρ- A) 5 158
Οἰνείδας: -αις 9 13

- Οἰνένυς* 5 97 -έος 120 -ῆος 166
οἶνος f. 21 5
οἶος: -ον 15 30 -αν 12 46 *οἷά τε*
 velut 5 6; *οἷα* velut 17 36 -αι-
 σιν 16 120
οὔστος: -όν 5 82
Οἰχαλία: -αν 15 14
οἰχνέω: -εῖς 9 1
οἰχομαι: ὥχετο 1^c 12
ὀλβιος 5 50 f. 37 -ον 3 8 -αν 11
 4 -ον 16 102 -ων 14 56 -αις 18
 10
ὀλβος f. 24 1 -ον 3 92 -ων 22
ὀλεθρος: -ον 5 139
 **ὀλιγοσθενέω*: -ων 5 139
ὀκλ]άς: -άδα 15 2
ὀλλνμι: ὤλεσε 5 121 ὤλεσεν
 (-εσεν A) 14 63
ὀλολύζω: ὀλόλυξαν 16 127
ὀλοός: -οά 5 121
Ὀλυμπία: -α 6 6 7 3
 **Ὀλυμπιοδρόμος*: -ους 3 3
Ὀλυμπιονίκια victoria Ol.: -ας
 4 17
Ὀλύμπιος: -ον 5 179
Ὀλυμπος: -ω 10 4
ὀμιλέω: -εῖ 1^d 23
ὀμιλος: -ον 9 24 -ω 1^c 5
ὀμμα 16 18 -άτων 95 17 54 -ασι
 18 19
ὀμφά 13 13
ὀμφα]λόν 4 4
ὀπα 17 30
ὀπάξω: ὀπάξε (imp.) 16 132 ὀπα-
 σεν 14 60 ὀ[πά]σσαις 7 50
ὀπάων: -οσιν 17 35 (οπλοισιν A)
ὀπίσσω 12 53
ὀπλότερος: -ον 10 71
ὀπότε 1^d 5
ὀξύς: -εῖαν 12 117
ὀπ<π>ότε 12 110
ὀράω: ὀράς f. 18 ὀψεαι 3 79
ὀργά: -αί f. 34 1
ὀρέγω: ὀρεξεν 5 114
ὀρθόδικος: -ον 10 9 13 23
ὀρθός: -ῆς 10 27 ὀρθ[όν] 4 11
ὀρθῶς 1^d 44 4 6
ὀρίνω: ὀρίνατο 12 112 (-ρειν- A)
ὄριον: -α 17 6
ὀρμά: -άν 9 20 12 156
ὀρμαίνω: -ει f. 20 11 -οντα 12
 106
ὀρμάω: -ᾶ 17 41
ὀρνιξ: -ιχες 5 22
ὀρνυμι: ὄρσαν 12 145 ὄρνω 16
 76 ὀρνύμενον 5 45 -οι 14 41
ὄρος 10 55
ὄρος f. 11 1 ὄρον 5 144
ὀροῶ: ὄρουσε 16 84
 **ὀρσίαλος*: -ω 15 19
 **ὀρσιβάκχας*: -α[ν 18 49
 **ὀρσίμαχος*: -ον 14 3
Ὀ[ρτυγί]ας 4 8?
ὄρχος: -ους 5 108
ὄς relat. 3 11 13 23 14 51 17 20
 18 3 f. 4 15 11 3 ᾶ 8 19 9 50 12
 97 187 16 112 18 49 ὄν 5 193 ὄ
 7 8 οἷ 8 23 9 33 34 12 114 οὔς
 5 115 ᾶς 8 50
ὄς possess.: ὄν 5 47 ῆ 15 6
ὄσιος: -ον 16 21 -ιᾶ 3 83
ὄσος: -ο[ι 3 63 -ᾶ 2 6
ὄσσος: -ον 1^d 42 -ᾶ 6 4 9 15
ὄστε 12 105
ὄστις (ὄσ[τις 3 67) 5 110 10 124
 ὄ,τι 3 57 5 164 ὄντινα 1^d 40 ἄν-
 τι[να 9 37 ὄτινι 5 50
ὄταν 12 63 16 27 f. VII 3
ὄτε 10 95 12 121 15 34 18 19 50
 19 4
ὄτι 2 4 3 61 79 81 6 15 9 6 15 27
 χῶτι 3 81
ὄτρυνω: ὄτρυνε 8 35 12 146
οὔ οὐκ οὐχ: 1^d 8 3 30 87 88 90 95
 5 24 53 84 122 129 136 162 8 15 53
 10 22 12 175 14 52 16 41 81 17
 43 f. 4 12 15 1 16 18 21 1 24
 26
οὐδέ 5 25 18 25 f. 4 13 5 2 15 1
οὐδεῖς f. 37 -έν 1^d 37 3 57 16
 118 f. 23 3
οὐδός: -όν f. 22 1

οὐκέτι 16 21 (οὐ[κέτι 11)
 * οὐλιος = οὐλος: -ον 17 53
 οὐλος: -αις 16 1^{fs}
 οὐν 18 29 37; cf. ὦν
 οὐπω 5 43
 Οὐρανία: -ας 5 13 6 11
 οὐρανός: -ον 16 55
 οὐριος: -ία 12 130
 οὐρος: -[ρ]ον 16 87
 οὔτε — οὔτε 18 26 sq. οὔτε —
 οὔτε — οὔτε f. 24 2 sq. οὐ —
 οὔτε — οὔτε f. 21 1 sqq.
 οὔτι[ς] 3 63 οὔτις 7 41
 οὔτος: τοῦτο 3 83 τοῦτον 17 31
 ταῦτα 5 136 17 30 τούτων 39
 ὀφθαλμός: -οῖσιν 9 7
 ὄφρα 17 42 [Ep. 2 3]
 ὄφρυσ: -ύων 16 17
 ὄχθα: -αισιν 7 49
 ὄψ: ὅπι 1^a 6 16 129

II

παγκρατής 10 44 16 24 f. 14 4
 παγκράτιον: παγκ[ρ]ατίου 12 56
 πᾶγγνυμι: πᾶξι 10 88
 πάγγελος (-εινος): παγγε[ί]νον?
 12 95 -ένω (-ξειν- A) 10 28
 πᾶ 9 47
 παιανίζω: παιάνιξαν 16 129
 παιδικός: -οί f. 4 17
 παιήων: -όνων 15 8?
 παῖς 7 46 παῖδα 5 146 156 10 14 32
 12 103 17 56 18 41 -δί 8 103 16
 70 -δες 5 36 14 56 -δας 1^d 15 10
 69 14 63 πα[ι]ῖδας f. II 4 -δεσσι
 14 39
 Πακτωλός 3 45
 πάλα: -άς 8 36 10 31
 πάλαι f. 5 1
 παλαιστρα: -αν 17 26
 πάλιν 8 16 16 81
 παλίντροπον 10 54
 Πάλλας: -αντος Ep. 1 1
 Παλλάς: -άδος 14 3 -άδι 5 92
 παμμαχία: -αν 12 76

πάμπα[ν] 1^a 10
 * παμφθερσις f. 24 3
 πανδ[α]μάτω[ρ] 12 205
 πανδερχής: -έα 16 70
 Πανδίων: -ονος 16 15 17 15
 πάνδωρος f. 24 5
 Πανέλλανες: -ων 12 198
 * πανθᾶλής 12 229 -έων 69
 Πανθείδας: -α 2 14 Παν[θει]δα
 1^d 9
 * πᾶννικος: -οιο 10 21
 παντᾶ 5 31 8 48 14 44
 παντοδαπός: -ῶν 4 19
 πάντοθεν 18 20
 παντοῖος: -αῖσι 12 49
 παρά c. acc.: 3 6 4 4 5 38 8 39
 9 29 10 26 119 12 58 15 12 16 119
 18 39 f. 11 4 15 3 19 2; c. gen.:
 3 11 13 1 10 (πάρ) 15 35 18 3 13;
 c. dat.: 3 20 5 64 8 84
 παραί c. dat. (-ρά A) 12 250
 παραπλήξ: -ῆγι 10 45
 παρατρέπω: τρέψαι 5 95
 παράφρων: cf. πάφρων
 πάρεδρος: -ον 10 51
 πάρεμι: -εστι(ν) 3 67 4 14 18 1
 f. 21 1
 παρηΐς: -ίδων 16 13
 παρθενικά: -ᾶς 16 11
 παρθένιος: -ία 10 47
 παρθένος: -ω 15 21 -οι 3 50 12 94
 παρήμι: π[αρ]έντα 3 88
 παρίστημι: παρισταμένα 10 5
 πάροιθε(ν) 3 19 6 4
 πάρος 11 4
 πάφρων: -ονος 10 103
 πᾶς: πᾶν 7 43 πάντα 5 55 14 38
 17 45 f. 37 πᾶσαν 8 40 παντί
 1^d 30 12 231 πάντων 1^d 36 16 66
 [Ep. 2 2] πάντεσσι(ν) 12 81 203
 16 123 f. 13 1 πᾶσι(ν) 14 54 f.
 20 7
 πασιφανής 12 176
 πᾶσις: -σί 9 42? (παισι A)
 πασσυνδία (-διας A) 12 141
 πατήρ 5 101 10 96 14 37 16 78

- πάτερ 16 53 πατέρα 10 51 πα-
 τρός 16 63 99 109
 πάτρα: πάτ[ρ]αν 10 30?
 πατριός: -ίων 1^d 7
 πατρίς: -ίδος f. V 4
 π[α]τρ[ώ]ν 12 74
 παῦρος: -οισ(ι) 8 95 12 62 f. 25
 1 παυροτέρων 1^d 36
 παύω: παύσει 12 45 παῦσεν 5
 98 10 108 παῦσαι 76 παύσασθαι
 14 46
 πεδίων 12 143 -ω 10 19 12 118
 *πεδοιχνεῖν 15 9
 πέδον 8 5
 πείθω: πείθε (imperf.) 8 16 πι-
 θοῦσα 10 107 πείθομαι 5 195
 πεισιμβροτον 8 2
 πέλαγος 16 4 77
 πελάζω: πέλασεν 10 33 πελάσ-
 σα[ς] 8 38 πλαθεῖσα 16 35 πλα[-
 θέντα 8 20
 Πελλάνα: Π[ελλάν]αν 9 33
 Πέλωψ: -οπος 5 181 7 53 10 25
 f. 28 1
 πέλω: πέλονται 9 38 f. 49 ἔπλε-
 [το 1^d 3
 πέμπω: -ει 5 11 14 61 f. 20 5
 -[π]οι 15 29 -ειν 5 197 πέμπεν
 8 20 ἔπεμψεν 15 2 πέμψαι 3 66
 πέμψει 5 91
 πενθέω: -εῖν f. 2 2
 πενία: -ας 1^d 33
 πεντάεθλος: -οισιν 8 27
 πένταθλον: πεντ[ά]θλου 8 104?
 πέντε 1^d 15
 πειτήκοντα 1^c 5 3 81 7 2
 [πέπων: -όνων Ep. 2 4]
 πέρθω: πέρσαν 10 122
 περί c. gen.: 5 121 17 51? (ὑπερ
 Α); c. dat.: 7 50 12 15 17 17
 περικλειτός: -έ f. 16 -οί 10 81
 -[κλει]τῶν 8 8 -οῖσι(ν) 5 12 9 19
 Πέρσας: -ά[ν] 3 27
 Περσείδας 12 48
 πέταλον 5 186
 πετάγνυμι: πέτασεν 16 72
 Πετραῖος: -[αί]ον 13 20
 Π[η]λεΐδας 12 110
 πῆχυν: -υν f. 17 4
 πιαίνω: -εται 3 68
 Πιερίδες 18 35 -ων 3; cf. f. 11
 πινυτός: -ᾶς 14 55
 πίνω: -οντος f. 20 11
 πίπτω: ἔπεσον 10 20 πεσεῖν 72
 πεσόντα 23. Cf. πίτνω
 Πίσᾶ: -αν 5 152
 πίσυννος: 5 21 12 221
 Πιτθεύς: -[έ]ος 16 34
 πίνω: -νο[ν] (impf.) 16 6
 πιφάνσκω 5 42 -κοι 8 81
 [πίων: πισοτάτῳ Ep. 2 2]
 πλα[γ]κτῶ 8 20
 πλάξιππος 5 97
 πλάσσω: πλάξεν 10 86
 πλατύς: -εῖα f. 27
 Πλεισθενίδας 14 48
 *πλειστάρχος: -ον 3 12
 πλείων: -ονα 3 65 π[λεῖ]ννας 7
 46
 Πλευρών: -ῶνα 5 171 19 10
 πλήμυρις: -ιν f. 35
 πλημ<μ>ύρων 5 107
 πλόκος: -ον 16 114
 πλοῦτος 1^d 22 -ον 3 13 14 59 f.
 4 2 20 11 -ον 9 49 -ω 10 51
 πνέω: -ων 5 153 9 22 -ονσα 16 91
 πνοιά: πνο<ι>αῖσιν 5 28
 ποδάνεμος: -ον 6 13
 ποδάρεκτος: -εα 18 30
 πόθεν 17 31
 ποικίλος: -ον 7 43 -αις 10 33
 ποιμήν: -έων 17 9
 ποῖος: -α 5 88
 *πολέμαιγος: -δος 16 7
 πολέμαρχος: -ε 16 39
 πολεμήιος: -αν 17 4 -οις 33
 πόλεμος: -οι[ο] 12 121 -ον 17 58
 -ω 5 121
 πολιορκόταφος: -ον f. 25 2
 πολίος: -όν 3 88
 πόλις: -ιν 1^b 7 13 4 2 5 12 150
 8 51 66 98 10 114 122 11 7 12 71

- 163 185 14 41 -ει 10 78 -ίων f.
20 6
πολύαμπελος: πολ[υ]αμπελ[f. II 5
πολυδ[άκρυος: -ον 3 30?
πολ[ύδ]ακρυς: -υν 15 24
πολύζηλος: -ω 10 63
πολυζή[λωτ]ος 7 10 -ε 8 45 -ον
1^d 46 9 48
πολυήρατος: -οις 18 9
πολυκρατής: -ές voc. 8 15
πολύκρημος: -ον 1^c 11
πολύκριθος: -ον 10 70
πολ[υ]λάϊον 9 34
πολύλ[λι]στος: -ον 10 41
Πολυνείκης: -εῖ 8 20
Πολυπήμων: -ονος 17 27
πολύπλαγκτος: -ον 12 181 -κ<τ>οι
10 35
πολύς: -ύ 10 50 πολλάν 17 34
-ῆ 8 89 πολέες 10 17 -έας Ep.
1 3 -έων 5 100 πολλῶν 9 48 -οῖς
1^d 14 5 127; cf. πλείων
πολύστονος: -ον 16 40
*πολύφαντος: -ον 12 61
πολύχρυσος: -ω 10 4
πολυώνυμος: -ε Epigr. 1 1
πόνος: -ον 12 54 f. 11 6 -ους f.
13 2
πόντιος: -ον 16 84 -ω 35
πόντος 16 128 -ον 12 129 -ονδε
16 94 <πόντον> f. 20 9 -ον 3
86 f. 35 -ω 12 125
ΠΟΡ-: ἔπορεν 5 51 πεπ[ρωμέ-
ναν 3 25 πεπρωμέν[α]ν 16 26
Πορθανίδας: -δα 5 70
πόρος: -ω 8 42
πόρπαξ: -ξιν f. 4 9
πορσύνω: ἑπόρσυνε 16 89
πορτιτρώφ[ον 10 30
πορφύρεος: -εον 17 52 -έαν 16
112 -εοι f. 21 2
*πορφυροδίνας: -α[ν 8 39
πορφυροζωνος: -οιο 10 49
Ποσειδάν 16 79 -[δάν 19 8 -ἄνος
9 19 13 20 -ἄνι 16 36 59
Ποσειδάνιος: -ον 20 1
ποταίνιος: -αν 16 51
ποταμός: -οῦ 8 65 12 77 [-ῶ] 15
34 -ῶν 8 45
ποτέ 3 23 5 56 6 6 10 40 11 4 12
54 16 115 19 1
πότερα 17 33
ποτί c. acc.: 10 96 15 29; cf. πρός
πότμος: -ον 5 158
πότνια 11 5 Ep. 1 1
πο]ῦ 3 38 39
που 5 91
πούς: ποδῶν 7 6 9 20 -εσσι 6 2
12 86 ποσσί(ν) 1^d 7 5 183 ποσίν
16 108 17 17
πρᾶξις 5 163
πράσσω: -οι 5 190 -οντας f. 25
2 πρᾶξα[ντι 3 94
πρέπω: -ει 18 12
πρεσβύ[τατο]ν 7 8
Πριάμος: -οιο 10 120 -ω 14 38
πρίν 10 72 12 114 15 13 f. 25 3
πρόγονος: -οι 10 119
πρόδομος: -οις 6 14
προϊήμι: -ίει 5 81
Προῖτος: -ον 10 45 53 -ω 66
πρόκειμαι: -ται 13 9
Προκόπτας 17 28
προλείπω: -ων 5 154
πρόξεν[ον 8 20
προπάροιθε(ν) 3 32 5 148
προπέμπω: -ε (imperat.) 16 55
-πέμπων 8 34
πρόπολος 5 192
πρός c. acc.: 5 45 149 10 100; c.
dat.: 10 83
προσεῖδον: προσιδεῖν 5 161
προσεῖπον: -εν (-σειπ- A) 5 78
προσεννέπω: προσήνεπεν 14 9
πρόσθε 3 47 (-θεν A) 16 45
πρόσπολος 14 2
πρόσφαμι: προσέφα 5 93 171
προσφάνεω: -ει (imperf.) vel
-εῖ 1^a 5
πρότερος: -ον 12 164 -[ρω]ν 5 43
προφάνω: προφάνη 5 77
προφανής 3 51

προφ[ά]τας 8 3 -αι 9 28
 προφέρω: -ειν 10 51
 προφρων Ep. 1 2
 προχοά: -αῖσι 6 3
 πρύμνα: -α 12 105
 πρύτα[νιν] 1^c 18 πρύ[τανιν] 18 43
 *πρώθιος: -ον 17 57
 πρών: -ῶνας 5 67
 πρῶτος 14 47 -ον 8 9 -οις 1^d 30
 πρ[ώ]τιστο]ν 8 11
 πτάσσω: -οντι 5 22 π[τ]άσσον
 imperf. 12 117
 πτέρυξ: -ύγεσι 5 18
 Πυθίας: -εἶα (gen.) 12 191
 Πυ[θ]ιόνικ[ος] 4 5 -ον 10 13
 Πύθιος: -ε 15 10
 πυθμήν: -ένες 5 198
 Π[υθ]ώ (acc.) 3 62
 Πυθών: -ῶνα 7 39 -ῶνι 5 41
 πυκινός: -άν f. 1 1
 πύλα: -αι f. 28 2 -ας acc. f. 5 2
 πύματος: -ον 5 153
 πυνθάνομαι: πύθετο 15 26
 πύξ 6 7
 πύρ: -ός 3 53 16 105 -ί 12 107
 15 11
 πυρά: π[υρ]άν 3 31
 *πυργοκέρας: -ᾱτα f. 39
 πύργος: -ων 5 148
 πυργώω: -ωθέντα 3 13
 *πυριέθειρα: -αν 16 56
 πυροφόρος: -οι f. 20 9
 Πύριχος: -ον 13 22
 πυρρός: -όν 12 82
 *πυρσόχαιτος: -τον 17 51
 πω 5 122; cf. οὔπω
 πῶλος: -ον 5 39
 πῶμα 5 76

P

ρα 18 33 (ῆ ρά)
 ῥάδιος: -ον 17 43 ῥᾶστον f. 5 3
 ῥέεθρον: -οις 3 29 5 64
 ῥέπω: -ει 16 25
 ῥιπά: -ᾱ 5 16

ῥίπτω: -ων 8 32
 ῥοά: -[αῖς 12 193
 ῥοδοδάκτυλος 18 18
 ῥοδοίς: -εντι 15 34
 ῥόδον: -οις 16 116
 ῥοδό[παχυν] 12 96

Σ

σάινω: -ει 1^d 27 -ρουσα 1^a 6
 σακεσφόρος: -ον 12 104
 σάλπιγξ 17 4 -ίγγων f. 4 12
 σᾶμα 8 14 16 57
 σαμαίνω: σάμαινεν 14 38
 σαόφρων 12 186
 σᾶπω: -εται 3 87
 Σάρδιες 3 27
 σαφής: -ῆ 16 75
 σβέννυμι: σβέννυνεν 3 56
 σεισίχθων: -ονος 17 22 -ονι 16
 58
 σεῖω: -ων 12 120
 σελάνα 8 29
 σέλας 16 104
 Σεμέλα: -λαν 18 48
 *σεμνοδότειρα 2 1
 σεμνός: -ᾶ 12 195 -άν 16 110 -οῦ
 10 52 -ᾱς 5 99
 σεύω: σεύονται 17 10 ἔσσευε 5
 104 σενομενᾶν (?) f. 20 2
 σθένος 7 7 17 40 -ει 5 107 (σ[θέ-
 νε]ι 8 37)
 σιδαρόδετος: -οις f. 4 8
 Σικελία: -ας 3 1
 Σικνώ]ν 9 32
 Σίνις: -ιν 17 20
 σι]ωπά 3 95
 Σκ]άμανδρο[ον] 12 165
 σκᾶπτρ[ο]ν 3 70
 Σκίρων: -ωνα 17 25
 σκοπέω: -εῖς 3 71
 σκότος: -ος 3 11
 σκίφος: -οισιν f. 21 5
 σμερδαλέος: -έαν 10 56
 σοέω: σόει (imperf.) 16 90

σός: σόν 12 83 15 12 σᾶς 8 49
σῶν 45; cf. τεός

σοφία f. 26 2 -ίαν f. 14 3

σοφός 9 39 11 1 f. 5 1 -όν 12 201

Σπάρτα: -α 19 1

στάδιον 6 7 15 -ον 9 21

στάσις f. 24 3

στείχω: -ει 8 47 -ειν 17 17 36

στέρνον: -οισ(ι) 10 88 17 53

στέφανος: -ω 8 23 -οι 10 19 -ους

Ep. 1 4 -ων 1^d 20 (στεφάινω)ν
3 8) -οισ(ιν) 2 10 4 16 6 8 12 55
69 (στε)φάν[οισι 7 11)

στεφανώ: ἐστεφάνωσεν 12 197

στεφανωσάμενον 10 29 -με[ναι
12 91

στεφα... 18 51

στῆθος: -έων 5 15 -εσ<σ>ι 10 54

στίλβω: -ειν 17 55

στολά: -άν 17 32

στόρνυμι: στόρεσεν 12 129

στρατιᾶγέτας 17 7 -αν 16 121

στρατιᾶγός: -[γ]έ 5 2

στρατιά: -άν 17 34

στρ[α]τός: -ῶ 3 27

στρωφάω: -ᾶται 12 180

στυγρός: -άν 5 111 -ῶν 10 76

σύ 3 92 7 8 12 67 16 28 (?) 44 76

f. 19 1 σ]έο 3 65 σέθεν 10 9

σοί (orthot.) 5 168 10 2 16 54

τίν (orthot.) 17 14 τοι (encl.) 5

84 (?) 10 104 118 12 79 16 78 18

11 σέ (orthot.) 6 10 7 2 16 58

(encl.) 16 29 39 18 12 f. 16

cf. ὑμμι

συλλάω: -ᾶται f. 4 13

συμπόσιον: -ίων f. 4 16

σ]υμφορά 13 3

σύν 1^c 2 5 2 10 3 5 6 33 34 60 96

4 6 5 9 28 52 127 7 42 8 51 85 103

10 23 63 115 125 12 66 89 128 183

202 14 13 16 125 17 33 35

συνετός: -ᾶ 3 85

συνεχέως 5 113

σύνοικος: -ον 14 56

Συρακόσιος: -ίαν 4 1 -κ[οσίω]ν
5 1

Συράκοσσαι: -όσας (-ονσσ- A)
5 184

σῦς 5 116 σῦν 17 23

σφάζω: σφάζε (imperf.) 5 109

σφέτερος: -ον 10 50 σ[φ]ετέρας
3 36

σφῦρα: -αν 17 28

σχάζω: ἔσχασεν 16 121

σχέ[τλ]ιος: -ον 16 19

σῶμα 16 63 -τος 12 52 -τι 3 91
-τα 8 38 f. 21 1

T

ταινία: -αι 16 107

τάκω: τᾶ[κ]εν 16 86 (?)

Ταλ[αῖονιδαν 8 19

τάλαντον 4 12 16 25

ταλαπενθής: -έα 15 26 -έος 5
157

τάλας: -[αι]να 15 30

τάμνω: -ων 5 17 τάμνε imperf.
16 4

τανίσφυρος: -ον 5 59 -οις 3 60

τανίφυλλος: -ον 10 55

τάπης: -ητες f. 21 2

ταρφέω[ς 12 86

ταῦρος: -ους 15 18

ταῦσιος: -ον 5 81

ΤΑΦ-: τά[φον 16 48

τάχα 5 89

ταχύς: -ύν 12 201 -εῖαν 9 20

-εῖαις 5 18 [τάχιστα Ep. 2 3]

τα[χυντάα 7 6

τε (Θ') simplex 1^a 5 1^d 7 (?) 8 14 19
29 33 3 2 3 50 71 4 3 17 5 65 (οἷά τε)

101 109 110 117 129 134 140 178 180

181 7 6 (?) 46 50 (?) 8 42 63 9 18

30 32 bis 33 34 bis 10 30 42 67 68

73 86 94 110 111 114 (?) 118 11 8

12 92 96 100 (?) 105 131 (?) 145 147

149 162 186 190 191 (?) 193 205 224

13 20 14 6 39 59 15 19 20 32 16 2

8 14 18 20 37 50 51 52 68 71 74 84

87 95 100 109 113 125 17 19 32 38
 53 18 5 45 19 9 f. I 7 4 2 3 5 6 10
 bis 17 14 3 20 8 21 4. τε — τε
 1^d 11 sq. 34 sq. 3 5 sq. 33 sq. 5
 33 sq. 51 sq. 80 12 101 sq. 187 sq.
 106 sq. 13 22 sq. f. 5 1. τε — τε
 — τε — τε — τε 17 19—27. τε
 — τε καί 7 39 sq. (ut vid.). τε
 καί 6 7 7 1 8 4 91(?) 9 44 10 7 12
 66 12 180(?) 13 23 17 38 58 f. 4
 7 11 4. τε — καί 3 79 10 90 fr.
 30. δέ τε 12 129 f. 4 1. τὸν
 ὑπερβιόν τε 17 19. τε quarto
 loco 17 53
 τεγγω: τέγγαι 5 157
 τεθμ]ίου 3 70?
 τεῖχος 10 77 -εα 12 112
 τέκνον: -α 10 102
 τέκος 6 13 18 22 f. 2 1
 Τελαμών: -[μῶν]α 12 98
 τέλειος: τελε[ίου 3 26?
 τέλειος: -ους 10 92
 τελευτά: -άς 9 46
 τελευταῖος: -ας 8 36
 τελευτάω: τε]λευταθεῖσα 1^d 41
 τελέω: τελεῖς (fut.) 3 82 -εῖ 16
 78 (it.) -εῖν 5 164 (it. ut vid.)
 τέλεισ[ας 7 49 τελεῖται (praes.)
 17 30 45
 τέλος 5 45 10 6
 τέμενος 10 48 110 13 21
 τέος: τεᾶν 9 13 16 21: cf. σός
 τέρας 15 35 16 72
 τέρω: -πον 16 107 -πόμενος
 15 7
 *τερωσιπής: -εῖς 12 230
 τε]ρωσιμ[βρ]ότων 12 72
 τέρωσις 1^d 31
 τέτρ[α. . 9 25
 τεῦχος: -εσι 5 72
 τεύχω: -ει 3 58 τεύχον imperf.
 10 110
 τέχνα: -αις 10 33 12 49
 τηλαγγής: -εῖ 16 5
 τιθήμη: τι[θήμη]ι 9 50 θήκας 15
 θήκεν 1^d 19 ἔθηκεν 3 7 θέω-

σιν (Α θέλωσιν) 16 118 θέμεν
 16 70 θείμαν 5 169
 τίκτω: -ει 9 46 f. 4 1 ἔτι[κτεν
 12 97 τίκτε imperf. 18 50 τέ-
 κε(ν) 1^c 16 5 119 8 56 16 30 35 54
 τιμά: -ᾶ 1^d 12 -άν 1^d 42 (aut τί
 μάν) 9 39 12 80 13 6 16 69 18 7
 τιμάω: -ᾶ 12 183 -ῶν 10 74 -α-
 σεν 12 194
 Τιμο[κρίτου 8 102(?)
 Τιρύνθιος: -ον 10 57
 Τίρυνς: -θα 10 71
 τίς 5 86 89 8 53 14 47 τίνα 17 31
 32 τί 1^d 42 (τί μάν, nisi τιμάν
 scrib.) 4 18 9 51 (fere i. q. διὰ
 τί) 17 3 (it.) 11 15 f. 12
 τις (encl.) 3 21 97 5 5 54 162 165
 190 10 27 12 84 17 5 f. 11 2 τινί
 17 2 τινά 9 41 12 46 199 223 16
 43 τι 8 101 18 9 f. 15 4
 τιταίνω: -ει 9 43
 τιτύσκω: -ων 5 49
 τλ[άμων 5 153
 τόθεν 5 197
 τόθι 3 7(?) 19 16 101
 τοι 1^d 30 5 84 (οὔτοι; aut τοι
 = tibi) 8 82; cf. ἦτοι
 τοῖος 8 30
 τοιόσδε: -όνδε 19 3 τοιῷ[δε 8 37
 τοιοῦτος: -ον 5 87
 τοξόκλυτος 10 39
 τόξον 9 43
 τόσος: -ᾶ 1^d 9 (relat.) 3 48 15 11
 (relat.)
 τότε 3 58 5 113 156 8 19 15 23
 τραχύς: -ύν 5 82 -[χρ]ῖαν 12 111
 τρ<ε>ισκαίδ[ε]κα 10 92
 τρέφω: -ει 3 92 12 62 θρέψεν 5
 88 8 7
 τρέω: τρέσαν 16 92
 τριετής: -εῖ 8 23
 τριόδους: -δοντα 20 2
 τρίπους: -όδων 3 18
 τρισενδαίμων 3 10
 τρίτατος: -α 1^c 2
 τρίτος: -ον 4 1

Τροζήμιος: -ία (τροιζ- Α) 16 58
 Τροία: -ας 8 46
 τροχοειδής: -έα 8 32
 Τρώς: -ῶες 12 133 14 50 -ων 14 42
 τυγχάνω: τεύξεται 9 38 τύχον (1. pers.) 5 144 τυχών 12 67 17 29 τυχόν 8 83 -όντες 14 12
 τυφλός: -ᾶ 5 132
 τύχα 9 47 -αν 16 132 -α 5 52 10 115 -αις 8 51
 τῶ (propterea) 16 39
 τῶς 5 31

Υ

ὔβρις: -ιος 12 44 -ιν 16 41; ὕβρις 14 59
 ὑγίεια: -εῖας 1^d 27
 ὑγρός: -οῖσιν 16 108
 ὕδαρ 3 86
 υἱός 10 15 12 123 (?) 15 28 16 86 18 26 f. IV (v. Add.) -εῖ 5 79 12 68 16 20 17 15 -όν 2 14 4 13 5 62 18 50 (?) υἱό[. 19 11 dat. υἱί (?) 3 77 υἱέας (υἱας?) 12 100
 ὕλα: -αν 10 93
 ὑμέτερος: -αν 5 11 32
 ὕμνι 8 97
 ὑμνέω: -εὔσι 10 13 -εῖν 5 33 -έων 7 40 ὕμνι imper. 3 3 ὑμνήσει 3 97 ὕμνησον 5 179
 * ὕμνοάνασσα 11 1
 ὕμνος 6 11 -ον 5 10 8 78 f. II 6? -οι f. 4 17 -ους 4 10 -ων 8 83 12 223 15 4 -οῖσιν 18 8
 ὑπαί c. gen. 12 139
 ὕπερ (post gen.) l. d. 17 51
 ὑπεράφανος: -ον 16 49
 ὑπερβίος: -ον 12 75 17 9 ὑπέρ- [βι]ε 3 37
 Ὑπερβόρειοι: -εῖ[ους] 3 59
 ὑπερθυμός: -ον 12 103 ὑπερθύ]- μω 8 37
 ὑπέροπλος 8 13
 ὑπεροχος: -ον 16 68 -ω 3 5 18 44
 ὑπερτατος: -ον 3 84 10 36 16 79

ὑπερφ[ία]λος: -ον 12 158 -οι 10 78 -ους 14 62
 ὕπνος f. 4 14 ὕπνου I^b 5
 ὑπό c. acc.: 16 30; c. gen.: 5 43 9 48 12 154 16 17; c. dat.: 3 17 12 125 166; inc.: 3 75. cf. ὑπαί
 ὑπόκλοπος: -ον f. 26 1
 ὕ[σ]μῖνα: -αν 12 144
 ὕστερον (adv.) 9 53 (?) 15 33
 ὑφαινώ: impf. ὕφαινε Α (prae- stat -ανε aor.) 16 51 ὕφαινε (imperat.) 18 8 ὕφα[νε] 15 24 ὑφάνας 5 9. Cf. f. 12
 ὑφαιρέω: -εῖται 8 18
 * ὕψανχής (υφαν- Α) 12 85
 * ὑψιάγναια: -αν (adi. fem.) 12 71
 * ὑψιδαιδαλός: -άλων (-αλτων Α) 3 18
 * ὑψίδειρος: -ρον 4 4
 ὑψίζυγος 1^d 18 10 3
 ὑψικέρα (adi. fem., cf. καλλι- κέρα): -αν 15 22
 ὑψιμέδων 14 51
 ὑψίνους: -όον 12 44
 ὑψίπυλος: -ον 8 46
 ὑψιφανής: -ῃ 13 5
 ὕψυ 5 18 8 84 ὑψοτάτω f. 20 5

Φ

φασείμβροτος: cf. φανσ.
 φαιδίμος: -ίμοισι 17 47
 φαίνω 12 224 -ων 83 φαῖνε 8 31 (impf.) (ἐ)φάνη 16 119 f. 2 z
 Φάισκος: -ον 10 14
 φάλαγξ: -γγας 14 42
 φαμί 1^d 21 12 54 φασίν 5 155 φάμ[εν] (inf.) 3 65 φάσω 1^d 21 10 24 ἔφα (aor.) 22 2 φάτο (aor.) 5 84 πέφαται 9 52
 φάος 3 80 5 67 16 43 -ει (φαη Α) 8 28
 φαρτέρα: -ας 5 76
 φᾶρος: -εῖ 16 5 -ε[α] 9 24
 φάσγανον 10 87 φάσγα]νον 12 54

φάσκειν: φάσκον imperf. 10 50
 φάτις 8 48
 φανσιμ[βρότω 12 128 (φασ- A)
 φέγγος 3 91 5 162
 ΦΕΝ-: πέφηνεν 8 13 ἔπεφηνεν 17
 19
 *φερεκνυδής: -έα 12 182 φερ[ε]-
 νυδέ[ι 1^c 17
 Φερένικος (-νεικ- A) 5 184 -ον 37
 φερεστέφανος: -οι 18 6
 Φέρης: -η[τος 3 77
 φέριστος: -ον (neutr.) 5 160
 Φερσεφόνα: -ας 5 59
 φέρτατος 17 20 -ον (masc.) 5 118
 16 33 (neutr.) 6 2 -ον 16 20 18
 17
 φ[έ]ρτερος: -ον (neutr.) 4 18
 φέρω: -ει 3 95 5 131 -ων 3 59 5
 185 -ονσα 2 3 18 41 -οντες 12
 144 φέρον imperf. 16 97 ἔνεγκε
 (imper.) 16 62
 φεῦ 16 119
 φεύγω: -εις f. 19 2 φε[ύ]γετ[ε 1^a
 10? φεύγοντα (neutr. pl.) 1^d 38
 φεύγε (impf.) 18 16 φεύγον (it.)
 5 150 10 55 84 94 φυγών 19 7 f. 35
 φήμα: -αν 5 194; Φήμα 2 1 9 1
 φθίγγομαι: -ευ (-ου A) 17 12
 φθίγγατο 14 49
 φθίνω: φθιμένων 5 83
 φθόνος 12 200 15 31 -ον 5 188
 -ω 3 68
 φθόρος: -ον 14 61
 φιλάγλαος: -]γλαον 12 224 φι-
 λαγλάους 17 60
 φιλάνωρ: -ορι 1^d 12
 φιλέω: -εῖ 4 1 12 204 φιλ]εῦν-
 τας 8 99?
 φίλιππος: -ον 3 69
 φιλόξενος: -είνον 13 23 -ω 5 49
 φιλοξενία: -ας 3 16
 φίλος: -ον (masc.) 2 11 4 19 5
 131 -αν 16 109 -ην f. 19 2 -ᾶ 3
 47 -ας (acc.) 3 50 -ω 16 69
 φιλοστέφανος: -άνω 12 181

φιτρός: -όν 5 142
 φλέγω: -ονται f. 4 17
 Φλειοῦς: -ντα 8 4
 φλόξ: -γί f. 4 4 φλόγα 3 56 (?)
 17 56
 φοβέω: ἐφόβησε 10 43 („fuga-
 vit“)
 φόβος: -ον 12 145 („fugam“) -ω
 5 23 („metu“)
 φοιβός: -άν 12 139
 Φοῖβος: -ον 3 20
 *φοι[ν]ίκασις: -ιδες 8 10
 *φοινικόθριξ: -ότριχας 10 105
 *φοινικοκράδεμνος: -οι[ο 12 222
 -κ[ραδέμνοιο 10 97
 *φοινικόνωτος: -ώτων 5 102
 φοῖνιξ: φοίνισσαν 17 56
 Φοῖνιξ: -ικος 16 31
 Φοίνισσα 16 54
 φοινίσσω: φοινίξ[ειν 12 165
 φοιτάω: -ᾶ 5 133
 φόνος: -ον 8 14 -ων 3 52
 φορεῖ f. 26 1 -εῦντες 20 3
 φόρμιγξ: -γος 13 13
 φραδά: -αῖσι 18 17
 *φρενοάρας (= φρενήρης): -ά-
 ραις 16 118
 φρήν: φρενί f. 11 3 φρένα 5 6
 15 7 16 131 f. 1 1 φρενῶν 16 22
 φρένεσσι 13 11 φρένας 1^d 21
 10 45 11 3 f. 20 3
 φρονέω: -οντ[ι 3 85
 φροντίς: -ίσι 16 120
 Φρύγιος: -ίου 7 43
 φυά: -άν 5 168
 φυλάσσω: -[ε]ι 12 189 -εν (inf.)
 18 25 -ων 5 47 -ξ(ε) 3 29
 φύλλον: -α 5 65
 φυτεύω: -ευσε(ν) 16 59 68 -[σαν
 18 35
 φύω: ἔφην 5 55 φῦναι 5 160
 φωνά: -άν 10 56
 φωνάεις: -εντα f. 26 2
 φωνέω: φών[ησεν 5 191
 φώς: φωτός 5 158 17 19 30 φῶ-

τα 15 15 φῶτε 17 46 φῶτες f.
22 5 φώτων 12 152

X

Χαιρόλας: -αν f. V 1
χαίτα: -αν 10 28 12 70 -αις 16
105
χαλεπός: -όν (neutr.) 5 95
χάλικασπις: -ιδες 10 62
*χαλκεόκρανος: -ον 5 74
*χαλκεόκτυπος: -ον 17 59; cf.
χαλκοκτ.
χαλ[κεομίτρα]ν 12 109?
χάλικος: -εἶν f. 4 12
χαλκεόστερνος: -ον 5 34
χαλκοδαίδαλος: -οισιν 20 2
χαλκοθώραξ: -α[κα 16 11 -άκων
10 123
*χαλκ[κ]όκτυπος 13 16; cf. χαλ-
κεόκτ.
*χαλκοκώδων 17 3
χαλ]κός 12 51
*χαλκοτειχής: -[κο]τειχέος 3 22
χάος: χάει 5 27
χάρις 3 38 χάριν (subst.) 3 97
(adv.) 5 187 8 97 13 19 f. 11 4;
Χάριτες 8 1 18 6 -ίτων 1^d 13
9 39 -ίτεσσι 5 9 Χάρισιν 14 49
*χαριτώννυμος: -ον 2 2
χάρμα 9 13
χειμών: -ῶνος 12 140
χείρ: χειρός 8 35 (χει[ρός 12 154)
13 10 16 61 χέρα 7 41 χεῖρα 12
49 16 11 χειρῶν 5 82 132 10 36
91 16 45 χέρεσσι 17 49 χερσίν
5 189 χέρας 3 35 12 138 14 45
χεῖρας 3 50 10 100 16 72
χέρσος: -ον 12 132
χέω: χέων 5 15 χέον (impf.) 16
96
χθών: χθονός 4 4 17 5 χθονί
5 83 10 32 χθόνα 1^c 11 8 10 16
80
χιτών: -ῶνα 17 52 -ῶνι f. 19 1

χλαμύς: -ύδα 17 54
χλωράυχη: -ενα 5 172
χόλος: -ον 5 99 104 123
χολόω: χολώ[θη 16 50 -ωσαμένα
10 53
χορός: -ῶ 16 107 -όν Ep. 1 2
-οί 13 14 15 11 -ῶν 18 51 -οῖσι
16 130 -οὓς 10 112
χραίνω: κραῖνον (impf.) 10 111
χρεῖος: -[ον 1^d 6
χρεός 7 43
χορή 3 78 5 164 187 (?) 9 56 13 20
f. 15 3
χρηστός: -όν (masc.) 9 51
χρόνος 12 206 -φ 7 45 10 120 125
17 45 -ον 1^d 42 8 80 f. 25 1 37;
Χρόνον 7 1
χρύσαιγίς: -ιδος f. 15 2
χρυσάλακτος 10 38 -οι 8 1
χρυσάμπυξ: -υκος 5 13
χρυσά[ορος 3 28?
χρυσάσματος 12 194
χρύσασπις: -ιδος 19 11
*χρυσεόπλοκος 16 105
χρύσεος: -έα 10 117 17 16 -έας
5 174 (gen.) 14 4 (acc. pl.?) -έα
9 40 -εον (m.) 16 60 (neutr.) 36
-έαν (ῥ) 15 2 χρ[υ]σέα[ν 8 72
*χρυσεόσκαπτρος: -[ον 8 100
χρυσόθρονος: -ό[νοιο 4 7?
χρυσοκό[μ]ας 4 2
*χρυσόπαχυς 5 40
χρυσόπεπλος 18 22
χρυσός 3 17 87 f. 21 1 -ῶ f. 20 8
-όν 3 65 f. 14 2 33
χρῦ... 9 6
χρώς: χρώα 10 97
χώρα: -α 5 80

Ψ

ψυχά 5 77 151 171 -ᾶ 10 48 -αῖ-
σ(ιν) 5 83 133 -ᾶς 5 64

Ω

ω̃ 3 64 6 13 7 1 48 8 1 15 45 102
10 116 12 77 94 190 14 50 16 15
f. 28

ω̃δε 17 39 f. 22 2

ω̃κύνμορος: -ον 5 141

ω̃κύνπομπος: -ον 16 90

ω̃κύνπους: ω̃[κ]υπόδ[ων 4 6

ω̃μηστιάς: -ᾶ 12 46

ω̃μος: -οις 17 47

ω̃ν (= οὖν) 3 30?

ω̃ς („sic“) 5 84 12 133 16 81 f.
20 11

ω̃ς (comparat.) 8 27 12 82 (post-
pos., ω̃ς) 20 1. (c. inf.) f. 1 1.
(tempor.) 5 71

ω̃σεί 11 1

ω̃στε (comparat.) 12 124 ω̃τε 16
105

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Praef. p. VII v. 2 ab extr. add. Ποσιδάν, -ᾶνος, -ᾶνι IX, 19.
XIII, 20. XVI, 36. XIX, 8 (-ει- XVI, 59. 79).

p. IX, adn. 1. Adde διχομηνίδος VIII, 29. παράπληγι X, 45
(falso, v. Hdn. I, 46, 5) π[ο]λεμαίγιδος XVI, 7.

p. XXIII, v. 13. Adde σελάνα VIII, 29. Mutavi ἀληθείας
V, 187; mutanda videntur παράπληγι X, 45 et ἡλύκταξον X, 93.
Ionismus est κλισίῃσιν vel potius -ῃσιν XII, 135, ab Homero
nimirum sumptus; nam ne credamus librarios in culpa esse,
obstat simile sono ἐφύῃσι(v) eodem alius strophae loco positum
(v. 48).

p. LII adn. 2 corrige b, 26 sqq. et Πανθ[εῖ]δεω.

p. LIV adn. corrige „p. 283 sqq.“

p. LXIII v. 5 ab extr. adde: „plura idem per litteras necum
communicavit.“ Tum insere: „DANVS || V. Pingel per litteras
Athenis datas suas mihi coniecturas indicavit.“ Dein scribe
„FRANCOGALLI“, et ante Weilium insere: „A. M. Desrous-
seaux, les poèmes de B. de Céos, traduits du Grec (Paris, Ha-
chette) 1898.“ Id. Revue Universitaire, févr. 1898, p. 179. Id.
Notes sur B., Rev. de philol. 1898, 184—195.

p. LXIV v. 13 dele „(nondum vidi).“

p. 7 adn. 1 sqq. Alterum arsis correptae exemplum erit
διακρινεῖ, quod str. β' v. 28 pro -ίνει reposui.

p. 14, c. XVI strophae. V. 9 repone () _ _ _ _ , et
in adnot. ἐναλιναιέται (ἄλιν. K.; scripsi ἐναλιν.). Cf. infra ad
p. 131.

p. 15, c. XVI epodi. Schema numerorum mutationibus a
me introductis iam non uno loco mutatur. v. 4 _ _ _ _ , _ _
_ _ , _ _ _ _ , _ _ _ _ , vide vv. 50. 116. — v. 6 init. _ _ _ , post-
quam ipse quoque in β' θέωσιν pro θέλωσιν reposui. — v. 15 sqq.

— — — — — (16) — — — — — (17) — — — — —, — — — — —,
 — — — — — | (ita corrig.), ut iam nihil in his vv. epodus α' et β'
 inter se differant.

p. 23, I c 9 corrige καί οί. — adnot. ad 13 add. „it.
 Herw.“

p. 25 numerus 25 ante v. — — — — —] δ' ετε [- — ponendus erat.

p. 29 adn. I d 42 sq. τιμᾶν Herw. — II, 4 μάχας et. Pingel.

p. 30 c. III 5 sqq. dele .εν|, .υν|, αλ, litterarumque loco
 totidem puncta repone; dele etiam adnotationem ad 5 sqq.:
 „hic collocavi frg. 40 K.“ Id enim frg. invenies in p. 150 sub
 numero VII. Porro p. 31 c. III, 5 non iam est cur pro σεύ-
 ον]το Kenyonis (φέροντο Desrousseaux) scribam γέροντο.

p. 31 add. adn. ad II, 11: κάλει . . αὐθυγενές Pingel, propter
 ἄϊξον ὧ v. 1. — In III 10 scr. τρισενδαίμ[ων. — haec erant di-
 ductis litteris notanda (v. p. LXV): 1 κρέουσσαν (cf. 71). —
 5 ὑπερόχω τε Νίκα, cf. 75. 33. — 6 σὺν (34) . . εὐρονδίναν
 (44). — 7 Δεινομένεως (35).

p. 33 it. 17 ὁ χρυσός (87). — 18 ὑψιδαυδάλων τριπόδων
 (46). — 19 μέγιστον (29). — 21 θεόν τις (59). — 29 ἄελπτον
 (19). — adn. v. 26 κρίσιν et. Lipsius. — 30 πολύδακρυ (prae-
 stat. δαλές)· ὁ δ' οὐκ Desrousseaux.

p. 35 ut supra 33 ἀλόχω τε κεδνᾶ (5). — 34 σὺν (6). —
 35 θυρομέναις (7). — 44 καλλι]δίνας (6). — 46 ἐϋκτίτων
 μεγάρων (18).

p. 37 it. 59 γέροντα (21). — 71 Μουσᾶν (1). — 75 ὑπ[ο
 (5). — adnot. 58 τεύχη Herw. — 64 ὧ μεγ. ὧ et. Herw. —
 69 pro εὐθαλῇ praestat θεοφιλῇ Herw.

p. 39 ut supra 87 ὁ χρυσός (17).

p. 41 adn. IV 6 ἀρετᾶ et. Pingel.

p. 45. Diductis litt. notanda 31 τῶς (111) et 34 χαλκεο-
 στέρον (74).

p. 47 adn. V, 48 νεόκριτον et. Herw.

p. 59, adn. V, 193 τιμῶσιν, ἐσθλὰν? Lipsius. — VI, 3 πάν-
 των Desrousseaux (id. p. 61 adn. VII, 1 sq. ut ego).

p. 63 adn. VII, 49 τέλεσσας (et κρᾶτά τε θήκας 50) Des-
 rousseaux.

p. 67, VIII, 20 corrige πλᾶ[γκτῶ. — diductis litt. notanda
 18 νόημα (87). — 21 εὐδόξων ἀγόνων (73), fort. et. 22 κλει-
 νοὶ βροτῶν, v. infra ad 74 sq.

p. 69 adn. VIII, 56 Ζηνὸς & Herw.

p. 71, VIII, 74 sq. Hic si collocaveris frg. inc. XII: — — — — —
 κλε]ινὰν βροτο[ῖς | — — — — —]λέων, habebis quod concinat cum
 v. 22, qui est sicut v. 74 quartus epodi. — adn. 77 (ita corr.)
 νασιώταν (vel πατριώταν) et. Herw.

p. 73, VIII v. 87 ἄθυρμα cf. 18. — adn. 98 Διωνύσοι' ἱεράν
 ci. Herw. — 101 ὅττι κ. Herw.

p. 77, IX, 23 adn. θατήρων et. Herw. — 25 τετραέλικτον et. Desrousseaux. — In pp. 77. 79 diductis litt. notanda ἀέθλοις 19. ἐσθλῶν 47. κέλενθον 36 τελευτιάς 46. (Adde, sec. chartae lectiones, 36 δ' ἄλλος. 46 δ' ἀκρίτους, 32 αἶσαν, 42 παισί.)

p. 81 sqq. diductis litt. notanda X, 26 Ἀλφεὸν . . καλλιρόαν, it. 89 v. 96 Λοῦσον . . καλλιρόαν. 7 θνατοῖς ἀρετᾶς. 21 παννίκοιο πάλας. 49 πορφυροζῶνοιο, θεᾶς. (34 ἀλλ'. 118 ἄλσος.) 47 παρθενία. 103 πάροφρονος.

p. 83 adn. ad 26 δίκαν κελεύθον Herw.

p. 87 adn. X, 70 λαχόντα et. Herw. — 79 ut Housm. et. Pingel. — 85 sq. δεινᾶ . . μερίνα Herw.

p. 91 ad Κάσαν (119) cf. Diels Herm. XXXIII. 334 sq.

p. 93 diductis litt. notandum ἐφήσι 48, cf. 135, supra ad p. XXIII. — adn. XI, 8 τόν τ' Desrousseaux. Cf. IV, 17.

p. 95, adn. XII, 52 γωρεῖν et. Herw. — Diductis litt. notanda βροτῶν 62 (cf. 128). τῶν 67 (100). στεφάνοισιν 69 (81). ὑψιάγνιαν 71 (137).

p. 97, XII, 91. Recte monet Herw. στεφανοῦσθαι τινος ferri vix posse; itaque scripserim στεφανωσάμεναι πλόκοις νέων κτέ., cf. XVI, 114. Pind. Ol. XIII. 33.

p. 101, adn. XII. 111 τραχεῖαν et 114 πολύπυργον et. Desrousseaux.

p. 103 adn. defendit ἔρενθε 152 Desrousseaux.

p. 119, c. XV, 7. 8 corrige ὁπὶ (F)α]δεῖα φρένα τερό-
πόμενος, (8) ∪ ∪ - ∪ ∪ -]αιηόνων. Est typographi error. — adnot. ad 8 παιηόνων et. Desrousseaux.

p. 131, c. XVI, 98 non erat satis causae cur -ραίεται libri in -νᾶέται mutarem.

p. 137 sq., adnot. ad XVII, 46. Ἀμαρτήτην pro ὁμαρτ. est in charta Hom. Il. N. Ξ exhibente (quam edidit A. Hunt Journ. of Philol. XXVI, 25 sqq.) N 584. — 48 ἐλεφαντόκωπον Desrousseaux, coll. Ovid. Met. VII, 421.

p. 145, c. XIX, 11 repone εἰδ[. Ἄρην. — adn. v. 1 εὐρυχ. et. Pingel; id. 7 θαν. τέλος αἰπύ.

p. 149, frg. IV. Corr. νισκεαρο; adnot. adde „non recte τ pro ν K.“

p. 151, frg. XII adn. V. supra ad p. 71 (c. VIII, 74 sq.). Sed ea coniectura si vera est, frg. IX nullum ibi locum habet.

p. 163, frg. 31, 2 corrige θύγατερ.

LGr
B117B

Bacchylides

43386

Carmina cum fragmentis; ed. by Blass.

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

